BESTSELLER INTERNAȚIONAL

CARLA GUELFENBEIN

Restul e tăcere

„Subtilă, vizionară
și plină de compasiune."
J.M. Coetzee

Autoarea
romanului
Cu tine în depărtare,
distins cu
PREMIUL
ALFAGUARA
2015

buzz BOOKS

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI TĂCERE ALBĂ, TĂCERE NEAGRĂ
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
PARTEA A DOUA TIMPUL, APA ŞI RĂZBOIUL
35.
36.
37.
38.
39.

40
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
MULŢUMIRI

CARLA GUELFENBEIN

RESTUL E TĂCERE

Traducere din limba spaniolă Lavinia Similaru
Titlul original: *El resto es silencio,* 2008

Editura LITERA 2016

Versiune ebook: v1.0 iulie 2018

Carla Guelfenbein s-a născut la Santiago de Chile. A studiat biologia la Universitatea din Essex, Anglia, specializarea Genetica populaţiei. Mai târziu a studiat designul la Martin's School of Art. La întoarcerea în Chile a lucrat la agenţia de publicitate BBDO şi a fost directoare artistică şi editor de modă la revista Elle. Este autoarea romanelor *Reversul sufletului (El revés del alma,* 2002), *Femeia vieţii mele (La mujer de mi vida,* 2005), *Restul e tăcere (El resto es silencio,* 2008), *Înotând goale (Nadar deznudas,* 2012) şi *Cu tine în depărtare (Contigo en la distancia,* 2015), pentru care i s-a acordat Premiul Alfaguara. Opera Carlei Guelfenbein a fost tradusă în peste cincisprezece limbi de editurile cele mai prestigioase din lume, fiind foarte apreciată de public şi de critica naţională şi internaţională.

Pentru Micaela şi Sebastián

So tell him, with the occurrents, more and less,
which have solicited. The rest is silence. {1}

William Shakespeare

PARTEA ÎNTÂI
TĂCERE ALBĂ, TĂCERE NEAGRĂ

1.

Cuvintele sunt uneori aidoma săgeţilor. Se duc şi vin, rănind şi ucigând, ca în războaie. De aceea îmi place să-i înregistrez pe oamenii mari. Mai ales când vorbeşte fiecare despre ale lui, şi deodată, ca prin minune, râd toţi în acelaşi timp.

Aici, jos, sunt o grămadă de picioare care se mişcă dintr-o parte în alta. Sunt aproape de toate felurile: picioare de cămile, de iepuri, de flamingi, de maimuţe şi de alte animale ale căror nume nu le-am învăţat încă. La masa mea s-au aşezat trei doamne cu glezne atât de groase, că par labe de elefant, un bărbat cu pantofi de jucător de golf şi o girafă care şi-a scos numaidecât sandalele aurii.

Cu toate că vorbesc toţi în acelaşi timp şi îmi va fi greu să obţin ceva care să merite osteneala, îmi pornesc MP3-playerul cu microfon şi înregistrez:

— Tere şi bărbatul ei au sosit în maşini diferite, ţi-ai dat seama?

— Nu i-am văzut, însă nu mă surprinde câtuşi de puţin.

În parc, având voliera bunicului drept fundal, mirii pozează în faţa unui fotograf. Vărul meu Miguel zâmbeşte de parcă ar avea o scobitoare aşezată vertical în gură. Printre rochiile colorate o văd pe Alma. Ea gesticulează şi desenează figuri în aer când vorbeşte.

Are părul roşu şi poartă numele celui mai mare radiotelescop din lume. Sarcina principală a ALMEI este să studieze formarea stelelor. Împreună cu Kájef, cel mai bun prieten al meu, am descoperit că poate să analizeze particule organice, cum ar fi carbonul, ceea ce ar rezolva Marea Enigmă a apariţiei vieţii. E incredibil câte lucruri poate să vadă ALMA. În schimb, Alma, soţia tatălui meu, e mai degrabă împrăştiată. Dar mie nu-mi pasă, întrucât pe ea n-o deranjează că eu sunt cam încet şi cam neîndemânatic.

Câteodată, facem lucruri pe care tata nu le încuviinţează. Astăzi, de exemplu, ea l-a convins că verii mei au să râdă de costumul de copil bătrân pe care-l port de obicei la ocaziile importante. Totuşi, ştim amândoi că nu contează cum mă îmbrac. Nu că verii mei n-ar fi amabili, dar au mereu aerul grăbit al celor ce pleacă în căutarea unei comori într-un loc îndepărtat, unde eu nu sunt niciodată invitat.

— Îţi spun că nu, nici măcar nu se cunosc.

Vocea femeii e la fel de dogită ca a unei broaăte râioase. Ridic puţin MP3-playerul.

— Am crezut că sunt prietene. Uite, e acolo, cu mirii, în faţa volierei.

Dintre toate păsările din voliera bunicului, mie cel mai mult îmi plac fazanii aurii.

— Nu eşti zdravănă la cap, niciodată; ştii cum e Marisol.

Briza marină ridică faţa de masă. Nişte pantofi de bărbat se opresc

în dreptul mesei unde mă ascund.

— *Carmen, ce plăcere să te văd!*

E tata, cu vocea lui de doctor pe care nicicând nu şi-o lasă acasă. Dacă mă găseşte aici, înregistrând adulţii, are să se supere îngrozitor. Spune că „atentez împotriva vieţii private a persoanelor”. Dar eu nu ştiu prea bine ce e *Viaţa privată.* După cum înţeleg, privat înseamnă ce faci şi ce simţi când eşti singur. Discuţiile acestea nu mi se par private.

Una dintre doamne îşi mişcă un picior dintr-o parte în alta, ai zice că are o piatră în pantof.

— *Vă rog, nu vă ridicaţi,* cere tata.

Îmi ţin respiraţia fără să scap din mână MP3-ul.

— *Nu ne-am văzut de mulţi ani,* zice femeia.

— *Cinci, şase?*

— *Cel puţin.*

— *Arăţi minunat, Carmen. Ce bine că ai venit! Şi Jorge?*

Tata vorbeşte pe un ton calm şi vesel, cel pe care-l foloseşte când îi cere cineva un sfat.

— *A plecat cu o individă acum doi ani. Secretara lui, explică femeia şi izbucneşte în hohote. Nu-ţi face griji, sunt fericită, l-a luat de pe capul meu. Era un neisprăvit.*

— *Dacă spui tu,* replică tata.

— *O spunem toate,* intervine repede altă femeie.

Parcă ar fi înţepat-o cu un bold. După o clipă, pantofii tatei se îndepărtează. Am avut noroc că nu m-a descoperit. Tata şi Alma vor rămâne aici, şi eu va trebui să mă întorc la Santiago cu unul dintre unchii mei. „Avem nevoie să ne odihnim de voi”, mi-a spus Alma cu vocea ei dulce şi cu un zâmbet până la urechi. Dar, oricum, nu mi s-a părut corect.

— *Juan s-a recăsătorit, nu-i aşa?*

— *Da, cu o femeie mai tânără. Cam slabă şi cam albă pentru gustul meu,* intervin pantofii de golf.

Adulţii poartă afişe pe frunte, cu mesaje de genul: „Eşti persoana cea mai plicticoasă pe care o cunosc”, sau „miroşi foarte urât”, sau „mi-ar plăcea să te sărut”. Fireşte că de aici, de sub masă, nu pot să le văd.

Am obosit să tot stau în poziţia asta, făcut ghem, însă în momentul ăsta ar fi suspect să ies şi să merg de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— *Mireasa e de-a dreptul superbă,* vorbesc din nou.

— *Te referi la Julia? Da, e o bruneţică minionă. Familia ei e din sud. Nu-i cunoaşte nimeni,* comentează girafa, modulându-şi cuvintele de parcă ar mesteca un dihor.

— *În orice caz, Juan s-a recăsătorit, din fericire; boala lui Soledad a fost atât de tristă şi de fulgerătoare.*

— *Boală? E incredibil câte minciuni înghiţim,* zice doamna elefant.

— Despre ce minciună vorbeşti?

— Ah, Dumnezeule, nu trebuia să pomenesc de asta. Îmi pare rău. Nu mă mai întrebaţi, vă rog.

Întrucât sunt sub masă, nu pot să văd afişul elefantului, dar mi se pare că vrea să mai spună ceva.

— Acum nu poţi să ne laşi aşa.

Elefantul tace o secundă, apoi spune:

— Soledad n-a murit de vreo boală. S-a sinucis.

— Dar nu murise din cauza unui anevrism cerebral?

— Asta s-a spus, ca să nu iasă cu scandal, dar Soledad s-a sinucis, îţi dau scris şi semnat.

Simt o durere în piept. MP3-ul îmi scapă din mâini şi face un zgomot sec când cade. Mama s-a îmbolnăvit când eu aveam trei ani. S-a îmbolnăvit dintr-odată, aşa mi-au spus. Şi s-a dus.

— E unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale familiei Montes.

— Dar Soledad era nemaipomenită şi lăsa întotdeauna impresia că e atât de veselă, atât de mulţumită.

— Uf! Aparenţele înşală. Dacă Soledad părea o femeie fericită nu înseamnă că şi era. De fapt, înainte de a se sinucide, a fost internată câteva luni într-o clinică, Aguas Claras.

— Nu pot să cred. Eu am fost o dată acolo ca voluntară. Nu era pentru Soledad. Avea un parc frumos, într-adevăr, însă restul era jalnic.

La început, îmi aminteam de mama tot timpul. Dar într-o zi, am băgat de seamă că nici măcar când mă străduiam din răsputeri, nu puteam să mă opresc din creştere, nici din uitat. Cele două lucruri merg împreună şi n-ai cum să le separi.

— Nu voiau să afle nimeni. Dacă o duceau la Clinica Europea, nu încape îndoială că sar fi întâlnit cu cineva. De fapt, chiar în perioada aceea a fost internat fiul Mariei Elena, evident, la Europea.

Amintirile mele cu ea seamănă cu filmele. Revine mereu o imagine. Suntem întinşi pe podeaua unei camere goale eu şi mama. Ea mă îmbrăţişează. În tavan e o fereastră prin care privim cerul. Uneori, închid ochii şi îmi imaginez că sunt acolo. Deşi întotdeauna sfârşesc prin a dori să fie adevărat.

— Bietul Juan!

— Vreo vină trebuie să aibă, nu? Oricât de rea, era totuşi nevastă-sa.

— Nu spune prostii! Juan e un înger.

— Că tot vorbim de vină, aţi aflat de fostul soţ al lui Toti?

Dacă mama s-a omorât, înseamnă că nu mă iubea. Îmi ţin respiraţia şi număr: zece, nouă, opt, şapte, sunt sigur că pot să mă întorc în urmă, înainte de a mă ascunde sub masa asta, şase, cinci, mamutul e în stare să spună orice ca să-şi impresioneze prietenele, patru, trei, doi… Mi se învârte capul şi simt o mie de junghiuri în stomac, de parcă o elice mi s-ar roti în măruntaie. Nu mai suport. Ies în goana

mare din ascunzătoare. Alunec şi cad. Mă lovesc la genunchi şi la mâini.

Am ajuns până în capăt, unde grădina dă spre mare. Lumina pe cer e albă. Verii mei se joacă cu mingea în zona cea mai înaltă a parcului. Mă aşez pe iarbă. Îmi cuprind picioarele cu braţele şi îmi ascund capul în ele. Miros foarte urât. Nu ştiu în ce moment mi-au cedat intestinele. Acum chiar că sunt pierdut.

Câteodată ştiu ce înseamnă să te simţi nefericit, să aştepţi să vină noaptea ca să te ascunzi sub cearceafuri, să închizi ochii şi să fugi pentru totdeauna pe barcazul lui Kájef. Asta simţea oare mama?

2.

Pe pistă, băieţii mai tineri au început să danseze. Mă descalţ de sandalele cu toc şi intru în grădină, pe drumul cu pietriş. Când ajung la pădurea de *peumos,* mă întind pe iarbă. E o după-amiază caldă şi valurile se năruiesc sfielnice în bariera de alge. Dincolo de casă, pe întinsa suprafaţă verde a Clubului de Golf, se observă siluetele unui grup de jucători. Îmi amintesc prima oară când am călcat în locul acesta, casa de vară a familiei Montes. Acum, după şapte ani, senzaţia de fascinaţie şi de teamă pe care mi-a produs-o a dispărut.

Pot să-l văd limpede pe tatăl lui Juan aşezat pe un fotoliu Ludovic al XV-lea, cu fruntea lui înaltă şi nasul subţire de aristocrat sarcastic, felul lui indolent de a-şi înălţa capul şi de a mă privi. Avea o expresie în care, deşi binevoitoare, se citea reticenţa celui care nu recunoaşte niciodată pe de-a-ntregul persoanele din jur. Bebeluşul de doar câteva luni, pe care eu îl aduceam într-un cărucior şi care, fără putinţă de tăgadă, nu era rodul unirii recente cu fiul lui, trebuie să-l fi impresionat. Totuşi, dispoziţia nu i s-a schimbat câtuşi de puţin. Atitudinea aceea, deopotrivă firească şi rece, era pantomima perfectă pentru fundalul casei şi al mobilierului. Mi-a fost greu să-mi imaginez un colţ din locul acesta, încremenit în timp, unde aş fi putut să mă simt în largul meu; totuşi, singurul lucru pe care mi l-am dorit din prima clipă a fost să-l găsesc.

După ce am mâncat, ne-am plimbat prin parc. Juan a luat căruciorul Lolei şi, împreună cu tatăl lui, am străbătut potecile cu gard viu de cimişir şi şanţurile cu apă care reflectau culorile schimbătoare ale cerului. Din când în când, Juan îmi zâmbea, cântărindu-mi cu privirea reacţiile. Erau infinite aspectele care ne separau, care ne făceau diferiţi, dar pe atunci eu nu eram dispusă să mă gândesc la ele.

Când ne-am întors acasă, don Fernando a vrut să-mi arate biblioteca lui. Juan trebuia să dea vreo două telefoane şi a fost scutit de obligaţia de a ne însoţi. L-am urmat pe don Fernando de-a lungul amplului coridor de ceramică până am ajuns la bibliotecă, în celălalt capăt: o încăpere cu tavan înalt, grinzi groase şi pereţi de piatră. După ce mi-a arătat colecţia lui de pipe, don Fernando s-a suit pe o scară mică şi a scos de pe un raft de sus un album cu fotografii. Când mi l-a dat, vocea i-a sunat cavernoasă şi poruncitoare.

— Deschide-l!

Am dat de zeci de fotografii de-ale lui Juan, din anii de adolescenţă până la începutul maturităţii. Călătoriile, prietenii, sporturile pe care le practicase, metamorfoza lui. Dar în minte n-aveau să-mi rămână întipărite imaginile, ci spaţiile albe dintre ele, zecile de fotografii care fuseseră smulse de pe pagini.

— Erau fotografiile lui Soledad, m-a lămurit don Fernando. S-au cunoscut de copii.

Precizia cu care Juan extirpase imaginile soţiei lui m-a înfiorat. Am întors una câte una filele albumului sub privirea atentă a lui don Fernando. În după-amiaza aceea, mi-am pus o întrebare ce avea să revină: Ce se afla oare sub aparenţa lui de bărbat corect şi liniştit? Aşa cum îndepărtase fotografiile nevestei decedate, trebuie să fi existat alte aspecte ale vieţii lui pe care eu n-aveam să le cunosc nicicând: dorinţe ascunse, temeri, obsesii. Poate eu însămi aveam să fiu cândva un spaţiu alb într-un album de fotografii.

Singura întrebare pe care don Fernando mi-a pus-o în după-amiaza aceea şi care mi-a atras atenţia a fost dacă am origine evreiască. I-am răspuns că nu. Cu un zâmbet, mi-a dat de înţeles că îi pare bine. Atunci, eu am adăugat că, dacă făceam investigaţii în trecut, poate dădeam de vreun strămoş evreu, ca atâtea alte familii. Don Fernando şi-a rotit bastonul cu mâner de argint în aer şi a precizat că Pământul era rotund şi înainte de Columb, dar că până atunci oamenii trăiseră foarte bine crezând că e pătrat. Metafora lui m-a nedumerit. Poate se referea la faptul că, dacă aveam vreo ascendenţă evreiască, atâta vreme cât nu ştiam, puteam să trăiesc mai departe ca şi când n-ar fi existat.

Mai târziu, când ne-am reîntâlnit cu Juan, nu i-am spus că îi văzusem albumul. N-am făcut-o niciodată. Poate de frică să nu descopăr ceva care să mă rănească sau să ne despartă. Peste ani, totuşi, ca urmare a unui incident pe care nu mi-l amintesc, i-am vorbit despre strania întrebare a lui don Fernando. Pe un ton tăios, el mi-a răspuns că tatăl lui era bătrân şi că făcea asta ca să atragă atenţia. Cuvintele lui nu m-au convins, dar am preferat să nu mai insist asupra chestiunii. Cât despre Soledad, singura fotografie a ei pe care am văzut-o este cea pe care Juan o păstrează cu străşnicie într-un sertar al biroului său.

Înainte de întoarcerea la Santiago, don Fernando a deschis o sticlă de şampanie şi a toastat pentru noi. Relaţia noastră n-ar fi fost posibilă fără consimţământul lui. I-am spus-o cândva lui Juan, iar el a afirmat categoric că nimic nu s-ar fi schimbat, părerea tatălui său era departe de a-l afecta, nu conta decât sentimentul pe care-l nutream unul pentru celălalt. În ciuda celor susţinute, cu timpul mi-am dat seama cât de decisive sunt pentru el opiniile familiei. Am înţeles, de asemenea, că atitudinea cordială a lui don Fernando faţă de mine şi, prin urmare, a celorlalţi membri ai grupului familial n-a fost întâmplătoare. Înfăţişarea mea slavă şi spoiala de cultură pe care am dobândit-o în Europa au acţionat în favoarea mea. Dacă aş fi fost brunetă, scundă şi provincială, le-ar fi fost mai greu să mă accepte. O influenţă a avut-o şi epoca respectivă. Astăzi, să ignori diferenţele

este, pentru cei care se consideră culţi, un mod elevat de a te comporta. Chiar şi când în intimitate acestea le par deplorabile. Don Fernando pesemne că a văzut avantajul legăturii noastre. Să mă primească însemna să apară în ochii celor de vârsta lui ca un om modern, fără a-şi asuma prea multe riscuri. Din primul moment am demonstrat că sunt o femeie suficient de docilă pentru a mă adapta la obiceiurile şi la viaţa lui.

*

Pe terasa principală, perechile mature se plimbă şi se salută cu un gest al capului. Hohotind, bărbaţii se bat pe spate, amintindu-şi poate că au crescut împreună, că au fost la aceleaşi şcoli şi că au pătruns în viaţa adultă pe aceeaşi cale. Câteva mese sunt încă ocupate de persoane care beau lichior digestiv şi mănâncă prăjiturele, având chipul asudat şi aerul că doresc să se distreze cu orice preţ.

Juan, aşezat la o masă cu trei dintre fraţii lui, se lasă în jos pe scaun, alunecând câţiva centimetri ca să-şi întindă picioarele. Deodată îşi scoate mobilul din buzunar şi şi-l duce la ureche. Se ridică şi se îndepărtează vreo doi metri. Încuviinţează de câteva ori. După câteva minute, se apropie de cărarea care duce în grădină şi se uită într-o parte şi în alta; cred că mă caută. Îl mai scrutez un timp înainte de a mă arăta. Dacă mă zăreşte, înseamnă că persistă conexiunea. Cu Tommy mă joc adesea de-a căutatul prin telepatie. El nu ştie că are un miros inconfundabil, de copil, ca al Lolei, dar mai intens. Juan nu m-a descoperit. N-am să-l ajut. Se apropie de tatăl lui. Stând singur şi fiind atent la mişcările şovăitoare ale invitaţilor, don Fernando îşi susţine bastonul drept, în vreme ce supraveghează atitudinea decentă a celorlalţi cu o rigoare în faţa căreia e cu neputinţă să nu te simţi intimidat. Juan îşi sprijină o mână pe umărul lui şi îi dă un sărut pe obraz. Îşi ia oare rămas-bun de la el? Asta nu se poate. Am convenit să petrecem noaptea asta în Los Peumos. Avem nevoie să fim singuri. Mai ales să schimbăm – chiar dacă imperceptibil – ordinea stabilită a lucrurilor, să creăm o fantă prin care să intre din nou dorinţa. Zi de zi, gestul care pune în mişcare mecanismul pasiunii se urneşte din ce în ce mai greu. Mi-am pus speranţele în noaptea asta, dar dacă eşuăm, nu vom mai putea să dăm vina pe copii, pe preocupările din timpul zilei, pe oboseală. Juan îşi duce din nou mobilul la ureche. Se plimbă gesticulând. Mă ridic ca să-i ies în întâmpinare şi observ silueta măruntă a lui Tommy în celălalt capăt al grădinii. E singur, ca întotdeauna, şi agită o ramură prin aer. Cobor deluşorul şi o iau pe poteca cu pietriş în direcţia terasei. Când îl ajung, Juan se desparte de unul dintre fraţii lui cu o expresie preocupată.

— Ce se întâmplă? întreb, încălţându-mă cu sandalele.

— Au o inimă pentru copil. E pe drum, zice, uitându-se la ceas.

— Dar Juan, mi-ai spus că, dacă se întâmplă asta, îl laşi pe Sergio să se ocupe.

— Îmi pare rău, Alma.

Caut în expresia lui severă un sentiment autentic de părere de rău şi nu-l găsesc.

— Şi crezi că e de-ajuns să spui „îmi pare rău”? rostesc apăsat şi cu ironie. Mi-ai promis. De câteva săptămâni asta plănuim.

— Trebuie să plec, n-am de ales. E obligaţia mea, adaugă.

— Sergio aşteaptă de doi ani ca tu să-i dai o dată şi lui o şansă.

— Nu de data asta.

— N-ai s-o faci niciodată. Asta te bucură cel mai mult, nu-i aşa? Să deschizi uşile sălii de operaţie şi să vezi chipurile care te privesc de parcă ai fi un zeu. Strâng din buze ca să-mi înăbuş furia. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta!

— Nu-i nimic, tranşează cu cumpătare şi cu răceală. Îşi trece mâna prin păr şi îşi lasă descoperită fruntea lată. O şuviţă rebelă îi cade pe sprâncene. Respiră profund şi, pe un ton de agitaţie stăpânită, declară: E un băiat de doisprezece ani, ca Tommy.

— Nu-mi spune asta. Sergio e la fel de capabil ca tine să facă operaţia aia; altminteri, nu ţi-ar cere-o. Vreau să rămâi, pentru că este important pentru noi.

Vorbesc în şoaptă, aşa cum îi place lui când sunt în jur şi alte persoane. Juan se uită în sus cu o expresie de nerăbdare.

— Alma, te rog, nu mă presa! Mă faci să-mi fie şi mai greu.

Schiţează o grimasă de nelinişte şi de mânie.

— Asta şi vreau, nu-ţi dai seama? Să te fac să-ţi fie şi mai greu. Măcar produc un efect asupra ta.

— Trebuie să plec. L-ai văzut pe Tommy? îl aud spunând.

— E acolo, îi arăt cu un gest al mâinii. Du-te să-i spui că pleci.

— I-am cerut fratelui meu Rodrigo să vă ia la întoarcere spre Santiago. E bine?

— De acord.

Mă sărută şi mă mângâie pe obraz, ca omul raţional şi cumsecade ce e. În timp ce îl contemplu îndepărtându-se, observ silueta rahitică a lui Tommy pe câmp, luptându-se ca întotdeauna cu un duşman imaginar.

3.

Forţele vrăjmaşe au trimis un emisar cu înfăţişarea tatălui meu. Trebuie să rezist, să ridic armele, dar mai ales să fiu încrezător că Binele învinge întotdeauna Răul.

— Bună, campionule! îl aud spunând la distanţă.

Şi-au făcut treaba cum se cuvine. L-au instruit până şi în privinţa limbajului pe care-l folosim. Din fericire, puterile mele pentru a simţi pericolul sunt mai eficace. Ridic arma în poziţie de alertă.

— Trebuie să plec la Santiago, m-au sunat de la clinică. Ai să te întorci acasă cu Alma şi cu unchiul Rodrigo. Vino să-ţi iei rămas-bun, Tommy!

N-are să mă înşele. N-are să mă mai înşele niciodată. Fireşte că vreau să-l îmbrăţişez. Aş vrea să-l aud spunând că mama nu s-a omorât, că e una dintre poveştile acelea ale adulţilor, care circulă din gură în gură umplându-se de monştri şi de nenorociri. Bărbatul care are înfăţişarea tatălui meu ia o armă de jos şi o ţine în poziţie de atac.

— Bine. Dacă vrei să rezolvi asta într-o luptă corp la corp, aşa are să fie, zice.

Îmi înalţ băţul şi îl lovesc de al lui. Niciodată nu mai atacasem pe cineva care să nu fi fost în capul meu. Mă năpustesc asupra tatei de încă vreo două ori. Din fericire, am pus o pereche de jeanşi în rucsac, pentru cazul în care verii mei, printr-o minune, m-ar invita la una dintre aventurile lor. Însă chiar şi aşa, mă tem că mirosul are să-mi rămână imprimat pe corp şi că tata are să mă descopere. El nu se apără.

— Gata, Tommy, mă opreşte cu un zâmbet care nu izbuteşte să fie zâmbet. Ştii că n-ai voie să te agiţi.

Micul afiş de pe fruntea lui spune: „Ştii că eşti slab şi că nicicând n-ai să poţi să mă învingi”. Mai dau o lovitură. N-am ascultat. Bărbatul parează cu băţul lui. Armele rămân suspendate în aer, una contra celeilalte. Suntem faţă în faţă. Respir cu o oarecare dificultate. Îi privesc bărbia pătrată, fruntea străbătută de linii lungi, străduindu-mă din răsputeri să-mi ascund respiraţia neregulată. Pot să-i reproduc chipul milimetru cu milimetru cu ochii închişi. Îmi imaginez de obicei că sunt trăsăturile unui războinic înţelept şi dur. Războinicul în care eu însumi am să mă prefac cu timpul cu ajutorul prietenului meu Kájef. Dar nu mai ştiu ce văd. Tata m-a minţit. Mă ustură ochii, clipesc cu putere. Trebuie să lupt mai departe.

— Tommy, va trebui să continuăm în altă zi, acum am să plec.

Îşi aruncă băţul pe jos şi se apropie de mine ca să-şi ia rămas-bun.

— Pe cine operezi acum?

— Un copil, îl cheamă Cristóbal Waisbluth. Aşteptam o inimă

pentru el şi am găsit una. Acum e dusă la clinică.

— Asta înseamnă că e cineva în stare de comă, nu-i aşa? E tot un copil?

— Nu ştiu încă. Ar putea fi inima unui adult. Îţi povestesc mâine. Ai grijă de Alma pentru mine! Îmi promiţi?

Mă ia de bărbie, îmi dă un sărut pe frunte şi se îndepărtează cu paşi rapizi, ţinându-şi haina pe umăr.

Când cauţi o inimă, în realitate aştepţi să moară cineva pentru ca tu să poţi trăi. Nu mi se pare straniu. Viaţa mea ar fi mult mai fericită dacă Lola, sora mea vitregă, ar dispărea. De asemenea, când am început s-o iubesc pe Alma, a trebuit s-o las puţin pe mama să moară. Nu puteam să am inima împărţită pe ici şi pe dincolo.

Îmi iau băţul de pe jos şi îl fac bucăţi cu piciorul. Nu-l termin de distrus când bag de seamă că soarele e gata să se facă nevăzut sub mare. În vreme ce coboară foarte, foarte repede, mă gândesc că acesta e singurul moment în care noi, fiinţele umane, putem vedea mişcarea Pământului. De aceea îmi place, şi pentru raza verde. Cu toate că Alma spune că e vorba de un fenomen optic, eu nu sunt sigur că e aşa. Ne convingem că este în faţa ochilor noştri pentru că ne place să-l vedem. Eu sunt bun la asta, inventez poveşti, chiar şi amintiri. Altfel, cum se explică faptul că îmi amintesc moartea mamei?

Să creşti e ca şi cum te-ai urca pe un deal cu un afiş mare legat de gât pe care scrie: UITĂ. Uneori îmi ţin respiraţia ca să opresc timpul. Aşa cum fac paşi înainte şi înapoi, aşa cum număr de la unu la o sută şi apoi de la o sută la unu, nu înţeleg de ce timpul nu poate să se întoarcă la perioada aceea, când mama era încă vie.

4.

Prin geam, capetele se fac din ce în ce mai mici. Ştiu că e imposibil, dar caut oricum părul roşu al Almei. Nu intenţionam să mă cert cu ea. Plecarea nu mi-a fost premeditată, pur şi simplu s-a întâmplat aşa. De la înălţime, totul devine neînsemnat: micile divergenţe cu Alma, comportamentul atât de neobişnuit al lui Tommy, tata cu accesele lui de furie, fraţii mei şi preocupările lor. Înălţimea, aidoma timpului, scoate în evidenţă ce ne este mai drag. Mă gândesc la lupta cu Tommy. Nu-l mai văzusem niciodată etalând neînfricarea care îi caracterizează pe copiii de vârsta lui. În sfârşit, creşte.

Îmi e cu neputinţă să nu-mi spun că mă leagă ceva special de Cristóbal Waisbluth. El şi Tommy s-au născut cu aceeaşi anomalie: un tip rar de malformaţie cardiacă numită hipoplazie de cord stâng. Diferenţa este că inima lui Cristóbal n-a reacţionat la cele trei operaţii ale procedurii Norwood în acelaşi fel ca fiul meu.

Emma, mama lui, îmi aminteşte de Soledad. Nu din punct de vedere fizic. Soledad era o femeie cu corp aproape infantil; mama lui Cristóbal, în schimb, e o femeie care, fără a fi grasă, are o constituţie robustă, face parte dintre femeile care par făcute să învingă vitregiile sorţii. Amândouă s-au văzut obligate să îndure naşterea unui copil al cărui ventricul stâng, având o dimensiune mai redusă decât cea normală, era incapabil să menţină circulaţia necesară întregului corp. Un copil care putea să moară în orice minut.

Nici Soledad şi nici eu nu eram pregătiţi pentru ceea ce ne-a fost dat să trăim. Însă, spre deosebire de Soledad, eu aveam o cale de scăpare. Când am descoperit boala lui Tommy, m-am hotărât să mă specializez în chirurgie cardiacă. Existau mereu o dilemă de rezolvat, o procedură de executat, o informaţie de obţinut. Într-un fel, activitatea şi caracterul meu practic mă scuteau de a-mi răscoli emoţiile. Soledad a trăit din plin intensitatea acelor momente şi poate atunci a băgat de seamă cât de zadarnice îi erau eforturile de a le birui. În primele luni de viaţă ale lui Tommy, Soledad îşi petrecea aproape tot timpul lângă leagănul lui, în spital. O dată, a reuşit să stea trei zile şi trei nopţi fără să se mişte de lângă el, fără ca măcar să facă duş. Maică-sa a mers la clinică şi i-a cerut să se îngrijească. „Vrei să mori şi tu?”, i-a strigat înfruntând-o. „Copilul meu n-are să moară, mamă, să-ţi între bine în cap! Nu, câtă vreme sunt vie.” Sclipirile sălbatice ale ochilor ei ne-au îngrozit. Părea în stare să smulgă orice de la oricine, ca să salveze viaţa copilului ei. Bine ar fi fost să înţelegem în clipa aceea ce tenebre ascundeau cuvintele ei.

*

Intervenţia este programată peste o oră. Încep să mă simt neliniştit. O stare în care se amestecă impresii atât de divergente precum stăpânirea de sine şi incertitudinea. Nu pot să fac abstracţie de faptul că în orice minut situaţia o poate lua pe un făgaş imprevizibil, elementul pe care noi, credincioşii, îl numim forţă divină; fataliştii îl numesc destin, iar alte persoane, hazard. Mă apropii de capitală. Primele lumini ale străzilor schiţează linii drepte şi curbe pe suprafaţa întunecată a pământului. Santiago, al cărui aspect diurn este mai degrabă haotic, dobândeşte seara limpezimea unui desen. Şi între liniile regulate, în vreun loc din oraşul acesta, în urmă cu mai puţin de două ore, s-a făcut praf tânăra care şi-a donat inima.

5.

Avionul lui Juan intră în nişte nori destrămaţi, devine un punct în spaţiu şi apoi dispare. În mijlocul pistei, Miguel şi Julia se rotesc într-un vals, în vreme ce prietenii îi înconjoară şi îi aplaudă. Un tânăr palid, cu faţa colţuroasă, se apropie de ei şi începe să traseze cercuri în jur. Pocneşte din degete în ritmul muzicii şi îşi ţuguiază buzele în formă de trompă. Cu o expresie disperată, ia cuplul de mijloc cu ambele braţe şi îşi lasă capul să-i cadă pe umărul Juliei. Miguel îl apucă de coate, încercând să se elibereze, dar băiatul, cu pumnii strânşi, pare să-i cuprindă cu şi mai multă energie. Între cei doi bărbaţi, Julia îşi înalţă capul căutând aer. Forţa oarbă a salvei de aplauze continuă în jurul lor. Voci feminine repetă gălăgioase: „Să se pupe, să se pupe!" Deodată, se iveşte un bărbat, îl ia pe băiat de braţe şi îl desprinde de pereche. O secundă, cred că e imaginaţia mea. Nu e prima oară când îl văd pe Leo în altă persoană. Tânărul scoate un ţipăt şi se depărtează clătinându-se cu un pumn ridicat. Leo îl urmează. Se mişcă la fel ca odinioară: legănându-şi uşor umerii într-o parte şi în alta, cu flexibilitatea în care se împletesc în mod ciudat aplombul şi şovăiala. Poartă un costum cu vestă, larg, de culoare închisă. Se opresc amândoi în faţa barului. Leo vorbeşte şi în acelaşi timp îşi pune mâinile în cap; s-ar zice că discuţia dintre el şi interlocutor nu prea merge. De departe, nu pare să se fi schimbat prea mult. Are aceeaşi constituţie zveltă, şi părul inelat, tot scurt. Nu reuşesc să disting dacă îşi păstrează grimasa de dispreţ a buzelor, chipul bronzat şi sever, ochii cenuşii şi melcii negri desenaţi în adâncul pupilelor. Leo şi băiatul dispar din câmpul meu vizual. Mă uit spre plajă. O luminozitate argintie apare din rocile alăturate, de parcă un reflector intern le-ar străpunge suprafaţa.

Amintirile mă năpădesc. Tot ce s-a întâmplat după ultima oară când am fost împreună. Sfârşitul abrupt al adolescenţei mele.

*

Până la şaisprezece ani, percepeam lumea ca pe o casă nelocuită, plină cu apă. O construcţie cu două etaje, clădită în mijlocul unei pârloage, cu jaluzelele trase şi cu un aer melancolic. În vreo încăpere, ascuns de lumină şi de priviri, locuia un peşte. Peştele acela eram eu.

Stăteam pe atunci cu mama într-un apartament minuscul şi căzut pradă sărăciei, pe o stradă din centru. Tata făcuse prima excursie în sud în căutarea unui loc unde să ne mutăm, iar eu cu Maná – numele pe care un guru i l-a dat mamei – ne descurcam cum puteam. Veniturile mizere ne proveneau din meditaţiile pe care Maná le dădea

doamnelor bogate şi din ceea ce câştiga la sfârşitul săptămânii împachetând marfă într-un supermarket. Asta n-o împiedica pe Maná să vină în fiecare seară cu noi prieteni în apartamentul nostru şi să se întreţină cu ei până târziu în noapte, cântând la chitară, ascultând muzică şi fumând ţigări cu marijuana. Eu închideam uşa camerei mele, intram în casa mea de apă şi adormeam. Nu-mi era greu. Acolo, nu ajungeau până la mine fumul, nici amanţii lui Maná. Atât de cufundată eram câteodată în odăile casei de apă, încât, dacă îmi vorbea cineva, nu-i înţelegeam cuvintele.

La şcoală, lucrurile nu erau cu mult diferite. Îmi vedeam colegele privindu-se în oglinzi, în geamurile sălilor şi ale coridoarelor, le vedeam fustele scurtându-se din ce în ce mai mult, în vreme ce buzele lor deveneau mai roşii, iar ochii, mai profunzi. Înţelegeam prea bine ce însemnau privirile lor încărcate de ţeluri, le văzusem de atâtea ori în ochii mamei mele. Dar eu trăiam într-o casă de apă, şi pielea îmi era imună la aceste noi efluvii care le străbăteau trupurile.

O colegă de an m-a invitat la petrecere. În schimb, m-am angajat să-i fac temele timp de două săptămâni. Când am sosit amândouă, petrecerea era în toi, şi fata a dispărut rapid din raza mea vizuală. Acordul nu stipula ca ea să aibă grijă de mine.

Era o casă modernă, care se întindea de-a lungul unui coridor de sticlă. În toate încăperile erau tineri stând de vorbă încet, aşezaţi pe fotolii şi fumând ca adulţii. În sala principală, perechile dansau cu trupurile lipite. Am hotărât să stau în camera unde se afla o bibliotecă. Conversaţia era însufleţită, şi nimeni nu avea să-mi remarce prezenţa. Am găsit o carte despre fluturi şi m-am instalat într-un colţ ca s-o răsfoiesc. Leo stătea pe un fotoliu de catifea grena cu un pahar de coca-cola în mână. Avea o înfăţişare romantică, ochi timizi, puţin ironici şi, în ciuda staturii mici, nu încăpea îndoială că era mai în vârstă decât ceilalţi. Tipii din jurul lui vorbeau cu entuziasm, însă el nu părea să-i asculte. Din când în când schiţa vreun gest de încuviinţare. În vreo suavă coborâre la realitate trebuie să mă fi văzut. Eu aveam ochii aţintiţi asupra lui. Când ni s-au întâlnit privirile, am zâmbit, intuind că distanţa lui faţă de lume era similară cu a mea. Pot să-i văd zăbovirea diafană, ochii care au rămas pierduţi încă o fracţiune de secundă, iar apoi fabulosul zâmbet. Şi-a dus mâinile la gât şi a simulat că şi-l strânge, în timp ce o strâmbătură i se întipărea pe chipul încă surâzător. Am izbucnit în râs şi privirile celorlalţi s-au întors spre mine, descumpănite. Dintr-un salt, Leo s-a ridicat de pe fotoliu.

— Îţi plac fluturii? m-a întrebat, arătând spre cartea pe care o ţineam în mână.

— Adevărul e că da.

— Eu îi detest, a recunoscut râzând.

Iarăşi acel zâmbet, care avea darul de a-i transforma expresia taciturnă, chiar şi istovită, într-un chip vivace, plin de energie. Pe aceeaşi faţă păreau să convieţuiască un bărbat adult şi un copil. Trecerea bruscă de la unul la altul era năucitoare, dar în acelaşi timp atrăgătoare, încât nu-ţi puteai lua ochii de la el.

— Asta, de exemplu, îmi place mult, a declarat, scoţând o carte de pe un raft de deasupra capului meu.

Era un exemplar din *Amantul doamnei Chatterley*.

— Mamei îi place la nebunie! am exclamat cu entuziasm pueril. După ce am rostit cuvintele acestea, îmbujorată, mi-am ferit privirea. De fapt, şi mie, am adăugat fără să-mi ridic fruntea. Împinsă de un instinct, am citat câteva rânduri: „Epoca noastră este în mod esenţial tragică, de aceea refuzăm să o luăm în tragic".

A dat paginile într-un mod grav şi cu grijă.

— Chiar că ai citit-o, a observat, ridicând sprâncenele. De aceea mi-ai atras atenţia.

— Sunt atât de evidentă?

— Păi, nu e normal ca o fată frumoasă ca tine să stea într-un colţ cu o carte plicticoasă despre fluturi, când ar putea să danseze cu oricine vrea.

Am râs din nou.

— Cum te cheamă?

— Alma.

— Nu pot să cred. E predestinat.

Era genul de reacţii pe care le declanşa de obicei numele meu. Am întors capul.

— Nu mi-o lua în nume de rău, te rog, vorbesc serios, a afirmat. M-a apucat de bărbie şi m-a făcut să-l privesc. Vezi? Vorbesc serios. Nu mă întâlnesc în fiecare zi cu cineva care se numeşte Alma şi care ştie pe dinafară *Amantul doamnei Chatterley*. Te rog, nu mi-o lua în nume de rău!

La contactul cu degetele lui, obrajii au început să-mi ardă. Mâna i-a alunecat, m-a apucat de braţ şi degetul lui mare mi-a atins pieziş sânul prin bluză. Am simţit o presiune enormă în pântece. Aş fi vrut să mă mişc. O furnicătură îmi străbătea şira spinării. Era atât de puternică, încât abia puteam să respir.

— N-ai nimic de băut? Vrei ceva? m-a întrebat, schiţând un zâmbet.

Am mers împreună până la bucătărie. A luat pentru mine o bere, şi el şi-a umplut paharul cu coca-cola. I-am oferit o înghiţitură din cutia mea.

— Nu pot să beau alcool. Am fost într-o clinică de dezalcoolizare.

Cuvintele lui m-au impresionat, îi scoteau la iveală necazurile şi ne înfrăţeau; afară erau ceilalţi cu vieţile lor fericite. Am zăbovit câteva minute în bucătărie, ascultând trăncănelile şi schimbând priviri de

complicitate. Zâmbetele noastre, încărcate de sarcasm, recunoşteau implicit că, dintre cei prezenţi acolo, eram singurii capabili să observăm prostia omenească.

După câteva momente, am ieşit în grădină şi ne-am aşezat pe iarbă ca să ne îndepărtăm de agitaţia de pe terasă. Leo şi-a aprins o ţigară. Nu era nicio adiere, şi fumul urca în linie dreaptă, destrămându-se în negură. Mi-a vorbit despre clinica de dezalcoolizare, despre camera lui, în care avea o reproducere a unui tablou de Bosch, despre un prieten care a murit intoxicat. Mi-a povestit despre groapa pe care a săpat-o în fundul grădinii. În fiecare după-amiază săpa tot mai adânc, până ce locul a fost suficient de larg şi de adânc ca să stea înăuntru. Se ducea acolo în fiecare după-amiază, dar într-o zi a găsit groapa acoperită cu pământ.

— De ce ai făcut-o?

— Ca să am un loc care să fie al meu, a declarat cu absolută seriozitate.

I se simţeau în voce înăbuşirea şi setea care-l împinseseră până acolo.

Mi s-a părut atât de evident, încât am regretat că-i pusesem întrebarea. M-a privit cu coada ochiului, cu o urmă de timiditate, şi am desluşit în cuvintele lui un sentiment mai complex. A tras o dată din ţigară, a aruncat-o în iarbă şi a strivit-o cu pantoful. Apoi mi-a cerut să-i vorbesc despre mine. I-am spus că tata caută un pământ în sud unde să putem trăi liniştiţi.

— Liniştiţi. Nu ştiu ce înţelege el prin asta. Sună ca şi cum ne-am îngropa de vii, am remarcat pe un ton frivol, dar care lăsa să se perceapă totuşi angoasa pe care mi-o producea starea precară a vieţii noastre familiale.

Leo a râs. Era greu să-ţi imaginezi că pe un băiat cu un astfel de râs îl poate prinde dimineaţa beat. Am discutat în continuare. El a vorbit mai mult decât mine. Sub imperiul vocii lui, totul părea mai simplu, mai radiant, chiar şi lucrurile lipsite de formă, precum teama. Însă chiar şi aşa, nu-mi era uşor să ies din casa mea de apă. Cu toate acestea, încetul cu încetul m-a cuprins entuziasmul. Deodată, vorbeam amândoi cu însufleţire, ne exprimam părerile, ne puneam întrebări, descoperind că poate singurul instrument pe care-l aveam ca să ne scoatem avântul din vizuină erau cuvintele.

— Trebuie să plec, m-a anunţat. Să mă întorc înainte de unu noaptea face parte din acordul cu părinţii mei.

O urmă de insolenţă i se ivea pe chip.

S-a oferit să mă ducă acasă, însă eu i-am spus că nu e nevoie. Îmi era ruşine de locul unde stăteam cu mama. Ne-am luat rămas-bun cu o îmbrăţişare. Când am fost sigură că Leo a plecat, am ieşit în stradă. Am mers ore în şir; simţul meu de orientare şi instinctul m-au ajutat să

găsesc drumul spre casă. Nu mi-a fost frică, emoţia care mă copleşise era mai puternică decât frica. Când am ajuns, Maná dormea cu uşa deschisă. Un bărbat sforăia lângă ea. Am închis uşa cu grijă şi am intrat în casa mea de apă.

6.

Alma îmi vine în întâmpinare. Într-o mână are o farfurie cu două felii de tort şi în cealaltă o sticlă de coca-cola.

— Mi-e foame. Ţie nu? Am furat asta de la bucătărie, zice.

Ne aşezăm unul în faţa celuilalt, cu farfuria şi cu sticla între noi. O pereche dansează fără pantofi în grădină. Pe pistă, verii mei conduc dansul trenuleţului.

— Am uitat să aduc furculiţe, se scuză.

Ridică din sprâncene şi îşi duce o mână la gură. Zâmbim amândoi, întrucât ştim că de fapt n-a uitat.

Contemplăm marea. Nori roşii şi galbeni se desprind din apă ca nişte soldaţi acvatici gata să cucerească cerul. Mâncăm cu mâinile. Alma se linge pe degete, şi eu la fel.

— Tati a plecat iarăşi.

— Avea o operaţie foarte importantă.

Încuviinţez din cap fără s-o privesc. Nu vreau să-mi vadă ochii, căci şi-ar da seama că nu sunt mulţumit. Alma vede întotdeauna lucrurile.

— E munca lui, Tommy. Vino!

Întinde o mână şi mă ia de cap, ca să mi-l pun în poala ei. Mă tolănesc cu faţa în sus. Păstrăm tăcere, una dintre cele care umplu spaţiul în loc să-l golească. Războinicii se destramă în albastrul-închis al cerului. Bătălia e pierdută, noaptea înaintează, şi un colţ de lună aproape invizibil se desprinde din nori. Eu ştiu că luna este întreagă în faţa noastră, dar nu putem s-o vedem. Aşa se întâmplă cu majoritatea lucrurilor. Vedem doar o parte. De exemplu, nici tata şi nici Alma n-au băgat de seamă că Yerfa, doica mea, când crede că nu se uită nimeni la ea, bea câte o înghiţitură dintr-o sticluţă pe care o ţine în buzunar.

— Ştiai că ochiul uman poate vedea doar trei mii de stele şi că numai în galaxia noastră sunt mai bine de un miliard? o întreb.

— Chiar aşa?

— Absolut. Există mai multe stele în univers decât fire de nisip pe toate plajele lumii.

— E greu de închipuit.

Îşi întinde gâtul şi priveşte în sus, de parcă ar putea întrezări vreo stea. Mă piaptănă cu degetele, îmi aşază şuviţele cele mai lungi după urechi şi îmi eliberează fruntea. Kájef are să se mire când am să-i spun că am luptat cu tata. Am să-i povestesc şi că am contemplat marea lui împreună cu Alma. Asta are să-i placă. N-am să-i spun că m-a mângâiat, aşa cum se face cu copiii mici.

— Părul tău e chiar mai fin decât al Lolei.

As fi preferat să nu pomenească de ea. Lola are şapte ani, e înaltă şi robustă, îi place să joace fotbal şi, când prinde mingea, toţi îi admiră

piruetele. Din fericire, a rămas la Santiago cu bunică-sa, mama Almei, şi eu n-am să permit ca amintirea ei să strice totul. Cu atât mai puţin acum când Alma îmi spune cu mâinile:

Înseamnă TE IUBESC în limbajul surdomuţilor. Alma a învăţat asta când locuia în Spania. Nu ne pricepem prea bine, însă destul ca să ne transmitem mesaje secrete fără ca tata să-şi dea seama. Păcat că Alma a învăţat-o şi pe Lola.

— Vasăzică, aici te ascunzi, aud vocea unui bărbat în spatele meu.

Ridic capul ca să văd cine ne-a întrerupt. E un tip care-şi ţine pantofii în mână.

— Bună! Se înclină şi mă salută. Pot să stau cu voi?

Alma încuviinţează. Eu l-aş fi trimis pe celălalt ţărm al mării cu tot cu pantofii şi cu zâmbetul lui. Corpul Almei se încordează, de parcă i-ar fi căzut o minge în cap. Tipul o scrutează îndelung şi apoi o sărută, în timp ce o ia de un braţ. Mă ridic în capul oaselor şi pornesc microfonul MP3-ului în buzunar.

— Cât te-ai schimbat, Alma! Eşti foarte frumoasă, vorbesc serios.

Alma dă din cap, aşa cum fac găinile. Ce neajutoraţi par adulţii când li se spun cuvinte frumoase!

— El e Tommy, fiul meu.

— Bună, Tommy, eu sunt Leo, un vechi prieten al mamei tale.

Nimeni nu vorbeşte despre Alma numind-o mama mea, întrucât toţi ştiu că nu este.

— Ştiam că vei fi aici. Matías m-a prevenit, zice tipul.

— Şi ce legătură ai tu cu el?

— Matías, tatăl miresei, mi-a fost coleg de şcoală.

— Da, e adevărat, mi-a spus că l-au invitat, dar nu suportă nunţile.

— Mi-a spus că eşti o excelentă editoare de imagine şi cea mai bună prietenă a lui.

— Şi ce ţi-a mai spus?

— Păi aproape tot ce voiam să ştiu.

— Atunci sunt dezavantajată, pentru că eu nu ştiu despre tine decât ce a apărut din când în când în presă.

— Şi nu e mult.

— Nu despre viaţa ta personală, în orice caz. Am citit undeva că locuieşti la Bogotá şi că eşti profesor la o universitate.

Alma are un zâmbet întipărit pe chip, ca atunci când am văzut împreună coada unei comete.

— Tot acolo sunt.

Acum ea deschide gura; pare că are de gând să intervină, dar în loc de asta, îşi tot freacă de un obraz codiţa împletită.

— Şi tu, Tommy, în ce clasă eşti? se interesează tipul.

— Într-a şasea.

— Şi unde stai în bancă, în faţă sau în spate?

— Asta e relativ.

— Cum relativ?

Ridic din sprâncene ca să-i dau de înţeles că întrebarea lui e atât de tâmpită, că nu merită răspuns.

— Înţeleg, mai bine tac.

Încuviinţez din cap. Surâzând în continuare, tipul se uită la Alma.

— Matías mi-a vorbit de filmul pe care îl faceţi. Aţi scris împreună scenariul, nu? Îmi amintesc că îţi plăcea mult să citeşti, aşa că trebuie să fii bună la poveşti.

— Foarte bună, mai bună chiar şi decât tine, răspunde Alma cu fermitate, fără a-şi lua ochii de la el, ca şi cum l-ar provoca să se joace de-a războiul.

Zâmbesc amândoi. Am impresia că se înţeleg bine. Asta înseamnă că el are să rămână cu noi mai mult timp decât aş vrea eu. Am măcar consolarea de a-i înregistra. Cu un gest, Alma îmi zice să mă apropii mai mult de ea. Mă supun. Îmi trece mâna pe piept de câteva ori, de parcă ar face semne plămânilor mei.

— Ce avea băiatul cu care vorbeai? întreabă Alma.

— Carevasăzică, mă văzuseşi. Şi de ce n-ai venit?

— Nu ştiu. Ce avea?

— E fiul fratelui meu mai mare. Acum un an, el era iubitul Juliei. Am crezut că o să reacţioneze mai bine, dar bietul de el e distrus.

— Are inima frântă, spun ca să mă aflu-n treabă. *Asta trebuie să doară îngrozitor.*

— Ai simţit-o şi tu? mă întreabă tipul.

— De multe ori, răspund cu aere de expert.

— Şi ce faci ca să suporţi?

— Mă joc de-a războiul.

— Îţi place războiul?

— Da, pentru că atunci când mă joc mi se umple capul de război.

— Ştiai că tot aşa funcţionează şi ţările?

Îi răspund că nu ştiu.

— E foarte simplu. Când conflictele interne dintr-o ţară sunt foarte grave, şi guvernanţii nu ştiu cum să le rezolve, preşedinţii inventează un război cu altă ţară; astfel, lumea îşi uită propriile probleme.

— Eu am descoperit asta de mult, când aveam cel puţin trei ani.

— *Şi tu ce faci în astfel de cazuri?* o întreabă tipul pe Alma.

Fără să răspundă, ea îl priveşte cu o expresie care nu mi se pare prea amabilă.

— *Ce preferaţi, să suferiţi sau să muriţi?* îi întreb, gândindu-mă la mama.

— *Să suferim,* răspund amândoi la unison.

Se privesc. Alma îşi ia codiţa în mână, îşi face ochii mici şi apoi îşi pleacă fruntea. Ştiu că sunt detalii, dar prin intermediul lor se descoperă şi se înţeleg lucrurile importante. E de-ajuns să-l întrebi pe Sherlock Holmes. Mi-ar plăcea să am nişte puteri ca s-o prefac pe Alma într-o marmotă sau într-un scarabeu, pentru ca tipul să simtă repulsie faţă de ea. Ridic mâna cum fac magii. Amândoi se uită la mine. Îmi las mâna în jos şi spun:

— *Eu nu. În război e mai bine să mori. Suferinţa îi transformă pe războinici în laşi.*

Mama a ales să moară. Mormântul ei e în cimitirul din Los Peumos, nu departe de aici. Are o cruce aurie, care nu e de aur, la fel ca toate mormintele din familia Montes.

— *Sau îi face mai puternici,* afirmă Alma şi îmi ciufuleşte părul.

— *Vrei să dansezi?* propune tipul, adresându-i-se Almei.

Ea mă priveşte. Poate se gândeşte că eu pot să rezolv problema asta, dar adevărul e că încep să mă plictisesc. De aceea spun:

— *Vreau să mă duc să-l văd pe bunicul.*

— *Eşti sigur? mă întreabă.*

— *Sunt sigur.*

Pe drum îmi închid MP3-ul. Nu că aş fi gelos. De ce-aş fi? Totuşi, în vreme ce înaintez spre terasă, mă gândesc că nu trebuia să-i las singuri.

7.

Ne îndreptăm spre ringul de dans. Jocul de lumini lansând flăcări intermitente şi siluetele în mişcare pe fondul nopţii conferă scenei un aer teatral.

— Mi-a plăcut fiul tău, nu ştiu, are o privire de adult. Şi ce lucruri spune! Pesemne că e fascinant să locuieşti cu el.

— Este.

— Eşti căsătorită de mult?

— De opt ani. Iar Tommy este fiul lui Juan, soţul meu, precizez cu o oarecare răceală.

Trecem pe la bar şi îi ofer un pahar cu vin alb.

— N-am mai băut. Rămân adept fidel al dozelor de coca-cola, mărturiseşte.

Ne croim drum printre perechile care-şi unesc soldurile în ritmul muzicii. Ne lăsăm paharele într-un colţ al ringului. În timp ce dansăm, Leo mă urmează cu stângăcie. Mă scrutează cu o expresie concentrată şi plină de curiozitate.

— Şi soţul tău?

— A trebuit să plece pentru o operaţie urgentă. După câteva momente îl întreb: Dar tu eşti căsătorit?

— Ah, nu. Până acum nicio femeie n-a avut destulă răbdare ca să mă suporte; pe de altă parte…

Vocea îi coboară un ton, domolită. Clatină din cap, de parcă ar fi mers mai departe decât era cu putinţă.

— Pe de altă parte ce? întreb insistent.

O fracţiune de secundă ne susţinem privirea. Timpul i-a făcut trăsăturile deopotrivă mai dure şi mai profunde. Pe tâmple i se văd primele fire albe.

— Pe de altă parte, eu nu sunt bun pentru asta, lungile perioade de monogamie mă fac praf, adaugă, recuperându-şi tonul glumeţ. Mă cuprinde de talie cu braţul. Mâna lui deschisă îmi strânge spatele gol. Alma, îl aud spunându-mi la ureche în vreme ce dansăm.

Îmi înalţ capul şi dau de pătrunzătorii lui ochi.

— În seara aia, pe deal, m-am purtat groaznic, nu-i aşa?

Luminile intermitente de pe ring nu-mi permit să-i văd expresia, nici să-i cântăresc sinceritatea cuvintelor. Totuşi, sunt uimită că îşi aduce aminte.

— Nimic ireparabil, îi răspund pe un prefăcut ton nepăsător.

— Dacă am fost îngrozitor, îţi cer scuze. Ştiu că e cam târziu, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Eu… eu, pe atunci, nu ştiam ce fac.

*

Amintirile se înfiripă delicat până se depozitează în memorie; nici acolo nu rămân imuabile, continuă să se transforme împreună cu sentimentele care le însoţesc, până când, într-o zi, nu mai e uşor să distingi cât adevăr e în ele.

La porţile liceului îl zăresc pe Leo sprijinit de capota unei maşini. Îl văd ducându-şi ţigara la gură şi apoi strivind-o insistent pe pământ, de parcă ceva important ar fi fost în joc. Ne salutăm şi apoi mă opresc lângă el, aşteptând să-mi vorbească. În amintirea mea, Leo are privirea pierdută şi fruntea încruntată.

— Se pare că fraieru' ăla n-are să iasă. Aveam de gând să mergem la Piramidă. Vrei să vii cu mine?

Am urcat în maşina lui şi am luat-o pe drumul care ne ducea spre dealul proţăpit în oraş. Când am ajuns în vârf, Leo a oprit maşina. A scos din buzunar o hârtie împăturită de câteva ori, a despăturit-o şi şi a aşezat-o pe coapsă.

— Vrei puţin? mi-a oferit.

Am acceptat, cu toate că detestam drogurile pe care le consumau părinţii mei. Uram mirosul de marijuana şi de alcool. Mi se făcea teamă de tot ce le-ar fi putut distorsiona percepţia realităţii şi i-ar fi îndepărtat de mine. Am inhalat praful fin şi alb de două ori, o dată prin fiecare orificiu al nasului. El a făcut la fel. Ultimele sclipiri ale soarelui dispăreau în întuneric când i-am luat mâna, i-am vârât-o pe sub cămaşa mea şi i-am dus-o la unul din sâni. Îmi amintesc suprafaţa lipicioasă a banchetei din spate, greutatea corpului lui deasupra mea, asalturile lui, durerea pe care mi-am ascuns-o râzând, îmi amintesc cum am căutat în grabă şi pe ascuns firişorul de sânge care, din fericire, n-a ţâşnit nicicând. Apoi fumul ţigării lui năpădindu-mi stomacul, producându-mi o uşoară greaţă pe care am disimulat-o inhalând cu nesaţ, muţenia noastră, ochii lui aţintiţi în plafonul maşinii, de parcă simţurile i-ar fi amorţit.

Leo nu şi-a dat seama că pentru mine era prima oară, iar eu am fost incapabilă să-i mărturisesc. M-a oprit teama, dar şi certitudinea că toate cele întâmplate sunt lipsite de urmări pentru el. După câteva momente, am coborât din maşină şi ne-am aşezat pe marginea drumului, ca să contemplăm oraşul învăluit în negură.

— Îţi place să citeşti, nu-i aşa? a întrebat.

— Mai mult decât orice.

— Şi mie.

— De ce?

Leo a cumpănit o secundă.

— Pentru că, atunci când citesc, mă infiltrez, cred, într-o lume paralelă cu a mea. De aceea îmi place şi să scriu.

Eu îl ascultam atentă, aşteptând să continue. Deodată, m-a privit şi apoi şi-a plecat capul. Fără să şi-l ridice, a respirat profund şi a zis:

— Te rog, nu-ţi face iluzii în privinţa mea, Alma! Eşti o copilă, şi eu sunt un tip încurcat.

— Dar am şaisprezece ani, l-am lămurit. Şi crede-mă, am văzut mai mult decât poţi să-ţi imaginezi.

— Iar eu am douăzeci şi trei şi trăiesc cu altă femeie.

A dat din umeri şi şi-a aprins o ţigară. M-a cuprins ameţeala. Când mi-am venit în fire, totul se schimbase. Am intrat din nou în casa mea de apă, şi vocea i-a răsunat din afară.

— Vei fi un scriitor excelent, am afirmat cu hotărâre.

— De ce eşti atât de sigură?

Avea o expresie neîncrezătoare şi în acelaşi timp plină de speranţă.

— Pentru că ştii să minţi.

*

Mişcându-mi corpul în ritmul cadenţat al muzicii, îl aud pe Leo murmurând:

— Pe deal. Poate că acolo s-a stricat totul. Poate erai tu, şi eu nu mi-am dat seama.

— Nu face scenarii de filme, Leo, îl avertizez cu frivolitate. Sunt căsătorită cu un bărbat incredibil şi am doi copii pe care îi iubesc din toată inima.

— Eşti fericită? întreabă, din nou, binedispus.

— Tu crezi în aşa ceva?

— Nu ştiu. Cu adevărat fericit n-am fost niciodată, dar îmi imaginez că alţii au avut mai mult noroc decât mine.

— Da, sunt, afirm şi îmi menţin privirea fermă, fără să clipesc, ca să nu se poată îndoi că spun adevărul.

— Mă bucur pentru tine, îţi spun sincer, cu toate că sper, oricum, să nu fie o fericire chiar desăvârşită.

— Eşti pervers.

— Nu, nu, dimpotrivă. Ştii, cum bine a zis prietenul nostru Tolstoi, fericirile sunt toate la fel şi plictisitoare; în schimb, nenorocirile sunt de o mie de feluri.

— El n-a spus că ar fi plictisitoare, a spus că sunt la fel.

— E totuna. Nu există nimic mai plictisitor decât uniformitatea.

— Vrei să-ţi spun ceva? îl provoc.

Leo încuviinţează.

— Mă mulţumesc să simt cât mai rar posibil că sunt singură, precum ceilalţi, şi că nu pot să fac nimic ca să scap de singurătate. Nu sună grandios, sunt conştientă, dar ştii ceva? Bănuiesc că până şi persoanele excepţionale, în ultimă instanţă, sunt călăuzite de ceva

asemănător.

Într-un impuls, Leo mă trage spre el şi mă strânge.

— Ce bine e să te îmbrăţişez! îmi şopteşte la ureche.

Rămânem împreună, mişcându-ne ritmic, cufundaţi în îmbrăţişarea noastră. O clipă, gesturile delicate rituale par să dispară. Deodată, se desprinde de mine.

— Mai vrei un pahar? se interesează.

Mă priveşte cu un oarecare dispreţ; e evident că cele întâmplate îl stânjenesc.

— Păcat că nu poţi să bei cu mine; beţi, ne-am distra cu siguranţă mult mai bine, declar.

8.

Când mă trezesc, mă gândesc la mama şi simt un gol în stomac. Un gol aidoma craterului cu diametrul de o sută şaizeci de kilometri, pe care l-a produs meteoritul cel mai mare care a căzut pe Pământ.

Scot din Cutia Cu Amintiri singura fotografie a mamei, pe care o aveam când tata a dus de acasă toate lucrurile ei. Nu ştiu de ce se grăbea s-o uite. Eu prefer să-mi amintesc, pentru că astfel înţeleg mai bine cele petrecute. Problema e că uneori nu ştiu prea bine unde să-mi pun amintirile, nici câtă importanţă să le dau. La fel se întâmplă cu descoperirile mele. Măcar de data asta sunt sigur. Faptul că mama şi-a luat viaţa e serios. Atât de serios, că tata mi l-a ascuns. Mă gândesc la fisurile din Antarctica. Într-o parte a fisurii a rămas tot ce ştiu eu, iar în cealaltă… Oricum ar fi, când ţi-a murit mama, jumătate din fiinţele pe care le iubeşti cel mai mult pe lume au murit, iar asta n-ar trebui să i se întâmple unui copil. Înregistrez:

Eu cred că, atunci când tata se uită fără să vadă nimic şi pare să nu audă pe nimeni, se gândeşte la mama.

În fotografie, mama e îmbrăcată de petrecere. Ochii întunecaţi îmi amintesc că pupilele sunt orificii care conectează Exteriorul cu Interiorul. Sprâncenele îi sunt ridicate, de parcă ar spune ceva, dar niciodată n-am reuşit să aflu ce vrea să-mi spună, nici dacă privirea îi e veselă sau tristă. Câteodată îi pun întrebări lipsite de importanţă, doar în ideea că într-o zi are să-mi trimită un semnal. Cum ar fi, de exemplu, dacă are să-mi meargă bine la o lucrare de control sau dacă vreun copil are să mă întrebe de cerbul zburător pe care-l ţin în rucsac. Dar ea nu-mi vorbeşte niciodată.

Aud o uşă închizându-se. Trebuie să fie tata, care se întoarce la clinică. Mi-ar plăcea să fiu copilul pe care l-a operat, ca să ne petrecem duminica împreună. Sar din pat şi intru în baie. Nu-mi amintesc să-mi fi pus pijamaua. Pesemne că Alma a făcut-o când am ajuns târziu din cauza petrecerii de nuntă. Îmi ridic bluza. Stomacul îmi e aproape la fel de alb ca plăcuţele de faianţă de pe zid. Îmi privesc cicatricea care îmi brăzdează pieptul. Îmi dau pantalonii jos. Minusculul mădular dintre picioarele mele nu e o imagine cu mult mai îmbucurătoare. Nu-mi place ca Alma, sau oricine altcineva, să mă vadă gol. De aceea, ca să fac baie în piscină, vara, aştept ca soarele să apună şi grădina să rămână pustie. Apa, în schimb, îmi place foarte mult. În apă, corpul meu nu mai există. Din mijlocul piscinei îmi văd hainele pe margine şi îmi imaginez că acolo îmi sunt pielea şi oasele. Uneori, cobor până la fund, iar când mă uit în sus disting desenele pe care le lasă lumina. În apă, tăcerea îmi răsună în urechi şi sunt puternic ca Neptun. Îmi imaginez că mă găseşte Alma, şi eu îi arăt

lumea din adâncul piscinei.

Când a venit Alma acasă la noi, mi-a adus un MP3-player cu microfon şi mi-a spus că pot să fac muzică. „Cum muzică?", m-am interesat. „E uşor, uită-te!" A pornit aparatul şi, cu pumnul, a făcut masa să sune, apoi cu un creion a lovit o vază şi după aceea m-a pus să aplaud foarte tare. Mi-a arătat rezultatul care era destul de bun. „Aşa ai să faci muzică, ai să uneşti sunete, cuvinte, tot ce vrei." Când am întrebat-o dacă e destul de sensibil ca să capteze zgomotul unui pârţ, ea a izbucnit în râs, şi râsul ei a răsunat îndelung în casa noastră prea tăcută. Atunci, am urcat treptele în fugă şi, înainte ca tata să strice totul, mi-am adus Cutia Cu Amintiri şi mi-am desfăşurat comorile pe masă. El nu le mai văzuse niciodată, dar a pretins că nu e aşa. Eu l-am ajutat puţin, spunându-i lucruri de felul: „Îţi aminteşti când am găsit piatra asta vulcanică în lacul Llanquihue?" Nu fuseserăm niciodată împreună la lacul acela – la niciunul, de fapt –, şi piatra mi-o adusese Yerfa din sud, dar dacă Alma ar fi descoperit că eu şi tati abia ne vorbim, ne-ar fi părăsit. Eu ştiu că tăcerea, când n-o cunoşti, te înspăimântă. Îmi pornesc din nou MP3-playerul:

Moduri de a-ţi lua viaţa:

Unu, să te spânzuri. Doi, să mănânci otravă pentru şoareci. Trei, să-ţi tragi un glonţ în cap, în gură sau în inimă. Patru, să laşi o maşină să te calce. Cinci, să te afunzi în piscină şi să respiri până ce plămânii ţi se umplu cu apă. Şase, să te arunci de pe o clădire sau dintr-un copac foarte înalt. Şapte, să-ţi astupi nările şi gura până te sufoci. Opt, să nu mai mănânci şi să nu mai bei apă. Nouă, să-ţi tai venele de la încheietura mâinilor. Zece, să te culci în zăpadă. Unsprezece, să bagi capul în cuptor dând drumul la gaz.

Am început să-mi înregistrez ideile care-mi trec prin cap anul trecut, când am citit la şcoală Geneza. Acolo am descoperit că Dumnezeu a făcut săptămâna ca să ordoneze haosul. A împărţit timpul în şapte zile, dându-i fiecăreia un nume, şi a hotărât că duminica ne odihnim. Să numeşti lucrurile înseamnă să le dai o formă pe care capul nostru s-o poată înţelege şi asimila. Acum ştiu că există cel puţin unsprezece moduri de a-ţi lua viaţa şi că unul dintre ele a fost al mamei mele Soledad.

*

Alma are să ne ducă acasă la Maná, bunica Lolei. În timp ce ea verifică pentru ultima oară uşile şi ferestrele ca să fie închise, Lola sare ca să-şi vadă chipul în oglinda din vestibul. La fiecare salt schiţează una dintre oribilele ei strâmbături. Când suntem gata de plecare, declar cu voce fermă:

— Eu rămân.

— Nici vorbă, nu poţi să stai singur, se împotriveşte Alma.

— Astăzi zboară Şoimii, şi Maná n-are televizor.

— Nu strica totul, Tommy, îmi cere Alma cu voce istovită.

— Îţi promit că am să-l aştept pe tati aici, cuminţel. Am doisprezece ani. Pot să-mi fac un sendviş cu brânză şi cu şuncă, pot să mă joc, să văd Şoimii.

Alma mă priveşte. Îşi apucă părul şi şi-l răsuceşte pe degete, fără să-şi ia ochii de la mine. Ştie că tata n-ar fi de acord. Amândoi o ştim. Se teme mereu că inima mea ar putea să nu mai bată.

— Bine, se înduplecă. Dar să nu ieşi din casă, îmi promiţi? Eu am să mă întorc înainte de şase.

Prin luneta maşinii, Lola ridică mâna şi se strâmbă la mine. Nu pot să cred, am reuşit! Niciodată nu mi-am închipuit că e atât de uşor! Abia se fac nevăzute, când intru în casă. N-am mai stat niciodată singur. Scot un pachet de cartofi prăjiţi din cămară şi mă închid în camera mea. Mă uit pe fereastră. Bebe Hipopotam Mârşav, vecinul meu, caută ceva între plantele din grădina din faţa casei sale. Are obiceiul de a se scărpina pe burta aia mare, de a scuipa şi de a face pipi în ghivecele de pe terasa lui. Odată, l-am văzut aruncând un hamster pe fereastră. Are faţa rotundă şi rumenă ca de bebeluş. Când mă vede, se ridică şi mă salută. Deschid fereastra, dar nu ştiu ce să-i spun. Cineva îl strigă din casă şi dispare. Acum trei luni s-a mutat în cartierul ăsta. Alma o cunoaşte pe maică-sa, şi am stabilit să ne ducem într-o zi în vizită la ei. Mi-a dat şi numărul de telefon, dacă am chef să-l sun.

Am să mă duc să-l caut pe Kájef. Tati mi-a interzis să vorbesc cu el, de aceea trebuie să ne întâlnim sub cearceafurile din patul meu. Închid ochii. „Kájef”, şoptesc. Kájef nu vine. Ce s-o fi întâmplat? Acum, când putem să ne jucăm la lumina zilei, când pot să-i arăt spadele mele fosforescente, navele mele spaţiale şi mai ales avionul meu cel roşu, un model pe care mi l-a dăruit tata şi pe care-l foloseau japonezii în Primul Război Mondial.

Pornesc calculatorul şi îmi deschid mesajele. Sunt aici, ca întotdeauna.

> Mă lache făne un bine la tooţi şi dispari că prea bramburesti, inimă de puicuţă.

O întorc pe toate părţile, însă habar n-am ce să fac. Să-i spun lui tati sau vreunui profesor de la şcoală ar fi şi mai rău. M-ar face turnător. Pe de altă parte, nu-l poţi obliga pe un copil să-l iubească pe altul. De aceea prefer să mă gândesc la alte lucruri, ca de exemplu la Mr. Thomas Bridge.

Intru pe blogul lui. Mr. Thomas Bridge e un marinar englez care a

găsit în urmă cu şase zile o fetiţă, un băiat şi trei adulţi pe o insuliţă din apropierea insulei Lennox, în Capul Horn. Insuliţa este atât de mică, încât nu figurează pe hărţi. Zice Mr. Bridge că e vorba cu siguranţă de o familie din populaţia alacaluf, care trăieşte la fel ca strămoşii ei din neolitic. Deocamdată, ziariştii şi oamenii de ştiinţă sosiţi din toate părţile lumii nu au debarcat pe insuliţă. Mr. Thomas Bridge vorbeşte în faţa unei camere, cu pletele sale lungi şi cu barba blondă. Pare preocupat. Spune că ar fi dorit mai degrabă să nu-i găsească niciodată, întrucât, dacă intervenim în modul lor de viaţă, vom pune în pericol existenţa ultimilor membri ai populaţiei alacaluf pe pământ.

Sună telefonul. E Alma. „Ce faci?", mă întreabă. „Câte puţin din toate." „Ţi-am cumpărat puiul chinezesc cu castane de acaju care îţi place." „Ce bine!" „Am să mă întorc repejor acasă." „Nu-ţi face griji pentru mine!" „Vorbeşti ca în filme." „Asta e ideea", zic, şi izbucnim amândoi în râs. „Atunci, pe curând." „Goodbye, darling", îşi ia ea rămas-bun, şi închidem.

Îmi descarc pe calculator conversaţiile pe care le-am înregistrat la nunta lui Miguel şi apoi cobor în biroul lui tati. Îmi aduc aminte de fotografia mamei pe care am găsit-o acum ceva timp prin sertarele lui. E singurul lucru pe care-l păstrează de la ea. Câteodată, când tati şi Alma sunt plecaţi de acasă, iar Yerfa e ocupată cu treburile ei, o scot din sertar şi mă uit la ea. Ca acum. Mama apare aşezată pe o bancă într-un parc, în faţa unui copac foarte mare, cu o foaie de hârtie în mâini. Poartă o rochie petrecută, care seamănă cu un sorţ, şi are părul scurt şi dezordonat. De data asta nu o las la locul ei, ci o duc în camera mea şi o pun în Cutia Cu Amintiri, lângă cealaltă.

După ce văd acrobaţiile Şoimilor, desenez un castel şi îl aştept pe Kájef; mă aşez în fotoliul din salon. Mi-e dor de Alma, de tati, de Yerfa, chiar şi de Lola. Cred că tati are dreptate. Ar trebui să-mi găsesc un prieten. Scot hârtiuţa pe care a notat Alma numărul de telefon al vecinului meu, B.H.M. După ce îl învăţ pe dinafară, închid ochii şi aştept să vină Kájef.

9.

Întorcându-mă la clinică, o găsesc pe Emma pe un scaun, în capătul coridorului. Soţul ei pesemne că s-a dus la bar să ia ceva pentru micul dejun. Amândoi şi-au petrecut noaptea aici. Are mâinile în poală şi picioarele uşor depărtate, parcă abandonate.

— Ţi-am mulţumit, nu-i aşa? spune fără să mă privească.

În zori, când am terminat operaţia, l-am găsit pe tatăl lui Cristóbal dându-şi cu pumnul în genunchi. Când m-a văzut, s-a oprit, dar n-a izbutit să-şi ascundă neputinţa. Emma, în schimb, avea aceeaşi expresie absorbită, adunându-şi pesemne toate puterile ca să susţină viaţa fiului ei.

— Ar trebui să te duci acasă să te odihneşti, îi sugerez, ştiind că ea n-are s-o facă; are să rămână acolo, scrutând infirmierele care umblă de colo colo, până are să-şi vadă copilul treaz. Îi iau mâna şi îi explic că în următoarele ore Cristóbal are să fie conectat la aparatul de respiraţie artificială, în stare semiinconştienţă. Ai fost foarte puternică, ştii? adaug.

Văd strălucirea bruscă din ochii ei. Face un gest cu mâna ca să plec şi îşi întoarce faţa spre fereastră. Mă ridic, îi strâng o clipă umărul şi intru în sala de reanimare unde se află fiul ei.

*

După ce mă asigur că starea postoperatorie a lui Cristóbal îşi urmează cursul normal, conduc până la aerodrom şi mă urc în micul meu avion. Curând, zbor deasupra acoperişurilor oraşului. Zborul este un spaţiu de libertate, camuflat sub onorabila aparenţă a unui pilot. Am de gând să dau doar o raită. Vreau să fiu la clinică în momentul când se trezeşte Cristóbal. Îndată ce îl văd deschizând ochii, mă întorc acasă. Îmi amintesc limpede clipa când s-a trezit Tommy după ultima lui operaţie. Avea trei ani. Se schimbase la faţă. De parcă în lunga călătorie ar fi văzut lucruri pe care noi, aşteptându-l pe mal, n-am putea să le concepem nicicând. Soledad a perceput şi ea transformarea, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji, îmi închipui că din pricina imposibilităţii de a-şi însoţi fiul în locul unde fusese. Îmi amintesc că şi-a lipit faţa de a lui Tommy şi a închis ochii. Am luat-o de umeri. Sentimentul pe care l-am avut atunci, că sunt incapabil să-i alin durerea, a devenit din ce în ce mai pregnant cu timpul. De aceea nu încerc niciodată să consolez rudele cu o îmbrăţişare sau cu vreun gest fizic. A fost neobişnuit să iau azi-dimineaţă mâna Emmei. M-a mişcat atitudinea ei – trunchiul drept, capul întors spre fereastră – în care se împleteau tragedia şi

demnitatea.

Apropiindu-mă de aerodrom, observ terenul de fotbal din cartier, unde copiii şi adulţii aleargă după o minge. Liniştea străzilor învecinate mă face să revin la normalitate. Mă pregătesc pentru aterizare.

Aici e altă duminică după-amiază. O fată de optsprezece ani a murit într-un accident, şi un copil are o inimă nouă. Înainte de a mă simţi prea satisfăcut de responsabilitatea ce-mi revine în partea cea mai bună a întâmplării, caut în memorie vreun proverb în stilul celor budiste despre caracterul trecător al vieţii şi despre zădărnicia eforturilor noastre de a o menţine.

10.

În drum spre Maná, m-am oprit la un restaurant chinezesc care vinde mâncare pentru acasă. Acum înaintez pe străzile solitare din cartierul unde a locuit ea în ultimii doi ani. Un cartier liniştit, cu locuinţe de un etaj şi pieţe, ai cărui copaci înalţi şi stufoşi luptă împotriva nepăsării din jur. Mama ne deschide uşa într-o fustă care lasă să i se întrevadă picioarele desculţe, bătătorite de atâta umblet prin lume.

— Alma, Lola, ce surpriză! exclamă, dând din mâini şi făcând să-i zornăie brăţările.

Părul alb, lins, tuns de ea însăşi, îi e lipit de cap. N-a făcut niciodată eforturi prea mari să-şi cucerească nepoata, însă Lola se grăbeşte oricum s-o îmbrăţişeze. Chiar dacă Maná uită de zilele ei de naştere şi rareori ajunge la timp pentru cina de Crăciun, chiar dacă niciodată n-a împărtăşit cu ea lumea ei de copilă, iar în rarele ocazii când iese cu ea o duce la o sesiune contemplativă, dragostea Lolei pentru bunica ei este necondiţionată. Nu diferă prea mult de copilăria mea.

Mă văd urmând-o pe coridorul unui templu, ori poate e un vis, eterna goană după mama mea, în vreme ce ea înaintează cu paşi mari spre propria-i mântuire.

— Am adus mâncare chinezească, vegetariană, bineînţeles.

— Minunat! exclamă, mijind ochii migdalaţi.

Intrăm în casă. Maná umple două pahare cu ceai verde şi unul cu suc pentru Lola. Ne aşezăm la masa de lemn din bucătărie. Maná ne priveşte cu un zâmbet care i se întinde pe faţă, unde se conturează câteva riduri. Aprinde o ţigară, şi pisica ei Malinche i se urcă în poală. Între timp, împart mâncarea în vase pe care le găsesc la întâmplare în haosul din bucătăria ei.

Casele lui Maná sunt în general ticsite cu obiecte inutile, precum minerale, bastoane cu mâner sculptat sau cleşti pentru un şemineu pe care nu-l are. Mereu se plânge că n-a adunat nimic în viaţa ei ţigănească. De aceea achiziţionează obiecte la vânzări şi lichidări de stoc, care par să fi fost valoroase pentru cineva şi care în muţenia lor spun vreo poveste.

Maná fumează mai mult decât de obicei. I-o spun.

— De ceva trebuie să mor, precizează.

Nu cred că am mai auzit-o până acum vorbind de moarte. Întotdeauna se poartă de parcă ar avea în faţa ei toate şansele de la douăzeci de ani. Deviza ei este: „Totul e posibil”. Şi aşa îşi trăieşte viaţa: veşnic gata să înceapă o nouă aventură, mai ales una spirituală sau sexuală. Nu vreau s-o întreb de ultimul ei iubit, un scriitor burtos şi cu păr des care priveşte lumea cu superioritatea pe care i-o conferă

cele două romane publicate în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Nu ştiu ce face cu mama. Cu toate că e o bună cititoare, Maná e departe de tipul „nimic nu mă surprinde”, căruia îi aparţine iubitul. Dimpotrivă, capacitatea ei de a se mira de toate poate fi interpretată de cineva care n-o cunoaşte ca semn de prostie. Presupun că stă cu ea pentru sex. Despre asta Maná ştie destule. Lola descoperă un coş cu cinci pisicuţi sub dulapul din perete. Au ochii închişi.

— Pot să iau unul? întreabă entuziasmată.

Pisica Malinche sare şi îi arată ghearele. Maná râde. Ieşim în grădină. Ducem două tăvi cu festinul nostru şi ne aşezăm la o masă decolorată sub un nuc. Maná a adus unul dintre pisici într-o pătură colorată, pentru ca Lola să poată să-l ţină. Dacă n-ar fi trecutul, amintirile care se interpun, totul ar fi perfect.

Când eram mică, îmi căutam prietene care să aibă o viaţă precum cea pe care o duc astăzi. Nu era uşor, căci în cea mai mare parte a timpului locuiam în comunităţi îndepărtate de centrele urbane. În una dintre ele am întrevăzut pentru prima oară natura mamei mele.

La sfârşit de an, copiii pregăteau o piesă de teatru. Discutam subiectul şi apoi îl prezentam în faţa adulţilor. Nici regii şi nici reginele nu erau admişi; niciun tiran care şi-ar fi subjugat poporul de-a lungul istoriei. Folosind puţinele lucruri pe care le aveam în izolarea noastră, plănuiam fiecare detaliu: ţinutele, scenografia, muzica, luminile. La sfârşitul uneia dintre aceste piese am văzut neputinţă în ochii tatălui meu şi supunere, chiar fatalitate. Cu timpul, lucrul acesta avea să devină atât de evident, că nu mai puteam să-l privesc în alt mod. Tata şedea pe jos, în primul rând, lângă Maná. M-am uitat la el toată piesa, din rolul meu de copac, în capătul scenei improvizate.

S-a stabilit astfel un dialog mut între noi. Ne-am făcut cu ochiul, ne-am zâmbit, neam strâmbat şi am dat din cap. Un copil a trebuit să mă împingă în afara scenei când s-a terminat piesa, atât de prinsă eram în comunicarea cu tata. Seara, la ora cinei, eu şi tata am comentat piesa cu entuziasm. Mi-a spus că sunt o excelentă actriţă şi că, după ce ne mutăm în oraş, am să pot să mă duc la o şcoală unde se predă teatru. Maná nu şi-a dezlipit ochii din farfurie.

— Vrei să plecăm de aici, a zis ea.

Avea o expresie abătută şi, la fel ca lumina lămpii, părea gata să se stingă.

— Depinde de tine, a spus tata.

— E mai tare decât mine, a afirmat Maná, zăbovind cu capul în jos, într-o atitudine pe care avea aerul că o exersase dinainte.

Pielea tatei a căpătat o nuanţă grotescă. Cu ochii ieşiţi din orbite a rămas neclintit, aşteptând poate ca Maná să-şi ia vorba îndărăt, să schimbe făgaşul pe care amândoi ştiau că îl implică vorbele sale. Deodată, cu violenţă şi cu disperare, a strigat:

— Despre ce dracului vorbeşti? E o porcărie. Eşti femeie în toată firea, stăpână pe faptele tale, nu o pipiţă în călduri.

— Nu vorbi aşa cu Alma de faţă, l-a avertizat Maná cu vocea întretăiată.

— Tu hotărăşti, a spus tranşant tata.

S-a ridicat cu încetineala unui om bătrân şi a ieşit din casă.

Următoarea amintire este a mamei mele aşezate pe jos, pe terasa cabanei, cu picioarele întinse şi desfăcute, cu braţele lejere, cu ochii închişi şi cu un suspin ieşindu-i din gâtlej. Îmi amintesc propria imagine de fetiţă, observând-o, ştiind că în tânguirea ei eu nu sunt inclusă, că suferinţa ei e legată de un bărbat care nu era tatăl meu. Peste o săptămână, stăteam pripăşiţi în casa unor prieteni ai tatei.

Maná îi arată Lolei cum să apuce beţişoarele chinezeşti. Împreună au răsturnat o bună parte din mâncare pe masă. Râd. Acelaşi râs iresponsabil pe care mi-l amintesc de când eram mică şi care uneori mă desfăta, dar alteori ştiam că e preludiul unei nopţi albe, ascultând râsetele părinţilor mei, în vreme ce schimbau iar şi iar discurile de vinil la pick-up, fără a cădea nicicând la învoială, dar desfătându-se cu nepotrivirea gusturilor muzicale şi sfârşind în gâfâieli, pe care eu le auzeam oriunde aş fi fost. Mi-ar plăcea să cred că amintirile acestea, nu întotdeauna plăcute, conferă profunzime prezentului. Chiar dacă dor din când în când.

Maná o invită pe Lola la bucătărie ca să facă o cafea. Mă întind pe o pătură unde e gazonul mai des. Briza pătrunde prin frunzele nucului, producând un foşnet răcoros deasupra capului meu. Un ritm de blues provenind din casa vecină irupe în pacea serii. Când Maná se întoarce cu cafeaua, sunt pe jumătate adormită. Lola mi se urcă pe stomac. Maná a adus o carte. În asta măcar ne-am întâlnit întotdeauna: în plăcerea pe care ne-o produce o poveste bine spusă. E o frumoasă ediţie a romanului *Emma*.

— Mi-a făcut-o cadou un prieten. Ia-o! Tu ai să te bucuri de ea mai mult decât mine. Şi Juan? întreabă în cele din urmă.

— A trebuit să-i facă unui copil un transplant de urgenţă. Are vârsta lui Tommy, răspund fără s-o privesc.

Aş vrea să cunosc detaliile ca să dau mai multă greutate absenţei lui.

— A venit azi-noapte, când dormeam, şi a plecat înainte să ne trezim, intervine Lola. Mama ridică din sprâncene, interogator.

— E normal. E munca lui, Maná.

Îmi vine să-i spun „mamă”, ca s-o smulg din starea de beatitudine în care-şi învăluie nemulţumirea, dar mă abţin. Detestă să-i spun aşa. „Maná” o situează într-un loc fără legături, atemporal. Mă uit la buruienile crescute în dezordine de-a lungul gardului.

— În frigider e o farfurie cu lapte. De ce nu i-l dai pisicii? Trebuie

să-i fie foame, spune, adresându-i-se Lolei.

— Vreţi să scăpaţi de mine. Nu sunt proastă. O fac doar pentru că îmi plac pisicuţii, ne avertizează Lola cu una dintre grimasele ei de copilă care a crescut.

Îndată ce niciuna din noi nu mai vede silueta încă rotunjoară a Lolei, Maná mă întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

— Ce te face să crezi asta? Iar dacă aş avea vreo problemă, de ce ar trebui să ţi-o împărtăşesc?

— Pentru că nu ai pe nimeni altcineva cu care să vorbeşti, argumentează cu dulceaţă în glas, nelăsând să se vadă că mi-a remarcat tonul provocator. Aşa face mereu: evită orice fel de înfruntare.

— Ce ştii tu?

— Ştiu, Alma, eşti fata mea, chiar dacă amândurora ne e greu să o admitem, adaugă pe acelaşi ton, cu un zâmbet cochet.

În ciuda vârstei, mama îşi păstrează gesturile seducătoare de odinioară, o licărire aproape copilăroasă care se iveşte în porţiunea de pupilă de sub pleoapele căzute îmi trezeşte încă un sentiment deloc filial. Aceeaşi supărare care acum cincisprezece ani m-a făcut să fug de ea.

— E prea târziu ca să încep să-ţi vorbesc despre problemele mele. Mă străduiesc ca în vocea mea să nu răzbată nicio urmă de mustrare. Putem să comentăm cărţile pe care le citim, să petrecem împreună o după-amiază de duminică, s-o vedem crescând pe Lola. E mult mai mult decât împart o mulţime de mame şi fiice.

— Mult mai mult, încuviinţează Maná.

Razele soarelui care apune strălucesc după crengile nucului. Aş putea să-i spun că ieri l-am văzut pe Leo. Ar fi ocazia ideală, după toţi anii aceştia, de a dezlănţui furtuna. De a vorbi. Dar e o ocazie pe care n-am să i-o dau.

*

A treia oară când l-am văzut pe Leo a fost când i-am zărit chipul adormit pe perna din patul mamei mele. Era după una dintre petrecerile ei. Din camera mea am auzit oameni sosind, oameni plecând, până la ore târzii din noapte. Am adormit în vocile lor şi în vacarmul muzicii. În dimineaţa următoare, m-am trezit devreme ca să mă duc la şcoală. Înainte de a pleca, m-am dus până la uşa camerei mamei mele. Ca întotdeauna, era întredeschisă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost părul închis la culoare şi răvăşit al lui Leo. Apoi chipul lui. Gestul de dispreţ al gurii îi dispăruse şi un puf întunecat i se ivea pe buza superioară. Avea trunchiul gol şi mâinile împreunate sub cap.

Mama a deschis ochii. A respirat profund, cum obişnuieşte să facă în timpul meditaţiilor ei, cumpănind pesemne primul cuvânt pe care avea să mi-l spună, pentru că eu, în faţa lor, zăboveam mută, fără a-mi lua de la ei privirea rece. Leo dormea în continuare. Mama s-a ridicat goală din pat, a închis uşa în urma ei şi m-a îmbrăţişat. Mi-a jurat, plângând, că niciodată n-are să se mai repete.

Maná n-a ştiut niciodată că eu îl cunoşteam pe Leo. Şi în anii următori m-am tot întrebat dacă el era la curent sau dacă a aflat vreodată ce se întâmplase.

În ziua aceea am înţeles că nu mai pot să stau cu Maná. I-am scris tatălui meu o scrisoare ca să-i cer să-mi trimită mizerabila moştenire pe care mi-o lăsase bunicul. Voiam să plec, oriunde. Trebuia să o fac. Tata mi-a răspuns că, între timp, cu banii aceia cumpărase parcela unde aveam să locuim în curând. M-am închis în camera mea şi abia am mai ieşit. Mi-am petrecut vara dormind. Petrecerile lui Maná în apartamentul nostru s-au terminat. Viaţa ei a început să se desfăşoare afară. Când apărea pe acasă, bătea la uşa mea şi încerca să-mi vorbească, dar de cele mai multe ori eu mă prefăceam că dorm. La sfârşitul verii, ne-am mutat cu Maná cu tot în cabana tatei, în apropierea unui sătuc de coastă din sud. Certurile dintre ei au continuat, la fel ca năbădăioasele reconcilieri. Totul se oprise în viaţa mea, cu excepţia creşterii implacabile şi ascunse a casei mele de apă. În iarna aceea a venit în vizită o soră a tatei. Eu slăbisem opt kilograme. Trebuie să fi înţeles că singura salvare pentru mine era să plec de acolo. Mi-a cumpărat un bilet şi în luna august a acelui an am plecat la Barcelona.

În ziua plecării, tata şi mama m-au condus la aeroport. Pot să-i văd limpede, ea mişcându-se de colo colo, făcându-şi brăţările să zornăie, lăsând să-i scape nişte lacrimi mari care-i confereau înfăţişarea unei actriţe tragice; tata, între timp, ducându-mi valiza cu spatele arcuit, cu privirea morocănoasă şi cu vesta de lână tradiţională din Chiloé, prea mare pentru corpul lui din ce în ce mai uscăţiv. Imaginea aceea mi-a rămas întipărită în memorie ca un dagherotip de altădată, care ilustrează esenţa familiilor. Pot să-i văd unul lângă altul, cu mâinile ridicate, amândoi privindu-mă cum plec, ştiind că e sfârşitul grupului nostru. Tocmai eu, veşnica absentă, avusesem curajul să rup o legătură care ne mistuia. Sentimentul acesta m-a însoţit în călătorie şi m-a umplut de speranţă. Mă îndepărtam de părinţii mei şi mă constituiam ca un individ diferit de ei. Era clar că nu sunt lipsită de caracter ca tata şi că luasem hotărârea de a nu fi niciodată ca mama mea.

*

Şi, uitându-mă la Maná, la frumoşii ei cincizeci şi atâţia de ani, zâmbindu-i Lolei care s-a arătat la fereastră cu un pisoi în braţe, mă gândesc că am reuşit. Nu sunt ca ea. Chiar şi aşa, simt din nou furia care m-a cuprins în dimineaţa când am găsit-o lângă Leo, căci, orice aş face, Maná – cu brăţările ei zornăitoare, cu vechiturile ei adunate de la lichidările de stoc cele mai infecte – mă învinge mereu.

11.

Deschid ochii. Tata, în picioare în faţa mea, mă priveşte cu o expresie pe care nu ştiu cum s-o descifrez. Pupilele lui emană fulgere cenuşii şi se muşcă de buză. Afişul de pe fruntea lui e scris într-un limbaj de neînţeles:

Strănut. Aş vrea să fiu aidoma copiilor din filme, care spun mereu ceva inteligent în minutul potrivit. „Am rămas să văd Şoimii”, precizez şi mă simt CMPCDL (Cel Mai Prost Copil Din Lume). Dacă-i vorbesc de familia de alacalufi, are să creadă că mă refer la Kájef şi confund realitatea cu fantezia. Eu ştiu că de fapt Kájef nu există. L-am inventat ca să n-am remuşcări pentru că-l îndepărtez din lume, cum îţi vine să faci când iubeşti mult pe cineva.

— Văd, răspunde fără să-şi ia ochii de la mine.

Afişul pare acum să spună: „Ştiu că trebuie să te dojenesc, dar nu pot, dintr-un motiv pe care mi-e greu să-l explic”. Tata nu prea mă ceartă. Doar îşi ţuguie buzele şi apoi dă din cap într-o parte şi în alta, arătându-mi, fără cuvinte, că n-are să-şi irosească saliva şi nici timpul încercând să mă facă să fiu ce i-ar plăcea lui să fiu, adică ce ar trebui să fiu. Însă acum nu face nimic din toate astea.

— Şi Cristóbal? întreb.

— E bine.

Auzim vocile Almei şi Lolei în vestibul. Când intră în salon, văd că tata şi Alma se privesc fără să-şi zâmbească.

— Nu vreţi să ştiţi cum ne-a mers? întreabă Alma, dându-şi jos baticul de la gât.

— Cum v-a mers? le întreb.

— Incredibil! exclamă Lola. Maná are cinci pisoi nou-născuţi şi m-a lăsat să-i iau în braţe; bine, nu pe toţi, pe unul, dar era adoraaaaaaabil, zice şi îşi leagănă braţele de parcă l-ar avea între ele, făcând mutrele ei de fetiţă răsfăţată.

Curând după aceea ne aflăm în bucătărie, ca în toate serile de duminică; tata, tăind mezelurile pentru pizza, Lola, arătându-ne ultimele ei piruete, şi eu, urând-o în timp ce vorbesc despre vreo chestie pe care am văzut-o la televizor sau am găsit-o pe net. De data asta am privilegiul de a putea să-i povestesc tatei despre Şoimi şi despre acrobaţiile lor: cei opt cubanezi, alunecările cozilor, sferturile de voltă verticală. Dau din mâini ca să arăt figurile, dar ştiu că tata se

gândeşte la altceva. Pleoapele încep să mi se deschidă şi să mi se închidă fără să le pot opri. Alma îl întreabă dacă mai vrea pizza, şi el nu răspunde. Când tata nu scoate o vorbă e ca şi cum deodată cineva ar stinge lumina şi fiecare ar sta pe întuneric, pierdut în ungherul lui. De aceea, tăcerile lui tati sunt negre. Tăcerile albe, în schimb, sunt pline de lumină. Pe un şerveţel de hârtie desenez un cerc şi un pătrat. N-am să le scriu numele, pentru că atunci ei ar şti că am desenat o tăcere albă şi una neagră.

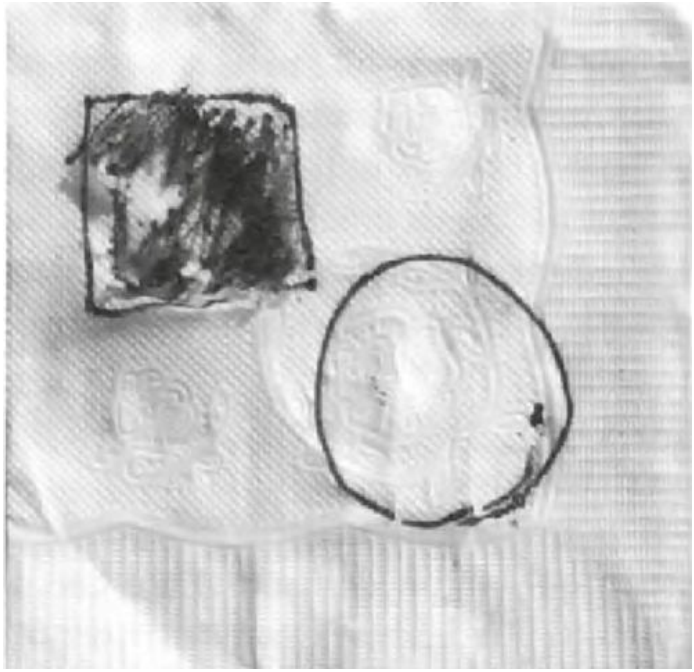

— Dacă eşti supărat pe mami, să ştii că de fapt ar trebui să te superi pe Tommy. El a obligat-o să-l lase acasă, precizează Lola şi apoi ne scrutează cu zâmbetul ei stupid, de parcă ar mai fi executat o săritură ridicolă şi ar merita o ovaţie.

Alma şi tata tot nu-şi vorbesc. Iar eu îmi urăsc sora vitregă. Cu al şaselea simţ pe care-l are pentru a prinde din zbor ocazia, dă drumul la televizor. Adulţii nu protestează şi ne mâncăm pizza în faţa unui episod din Avatar. Când terminăm de mâncat, Alma ne însoţeşte ca să se asigure că ne punem pijamalele şi că ne spălăm pe dinţi. Îndată ce mă vâr în patul meu, îmi dă un pupic şi prin limbajul mâinilor îmi zice:

— NOAPTE BUNĂ!

— Noapte bună! răspund.

După ce o aud coborând treptele, ies în hol. Alma a lăsat uşile întredeschise şi, încordându-mi auzul, izbutesc să le aud vocile din

salon.

— Acum ai să vorbeşti cu mine? întreabă Alma.

— De ce? Doar ştii ce gândesc.

— Avea nevoie, Juan. Tommy avea nevoie să rămână singur o dată.

— Nu-mi vine să cred ce ai putut să faci. Ştii că Tommy nu poate să stea singur niciodată. În orice moment poate să i se oprească inima. Fireşte că o ştii, dar tu…

— Juan, te rog, ascultă-mă!

— Tu habar n-ai.

— Pentru el e important să se simtă independent. Sunt sute de lucruri pe care nu poate să le facă. Dar să rămână singur câteva ore poate. N-are să i se întâmple nimic; de fapt, nu i s-a întâmplat nimic. Cu temerile tale exagerate îl împiedici să crească. Pe de altă parte, să încălcăm împreună regulile e un mod de a-l iubi, de a-i fi aproape.

— Acum mă critici. Nu întreci cumva măsura? Uite ce, Alma, eu l-am crescut pe Tommy cum am putut. Cu siguranţă aş fi putut s-o fac mai bine, însă nimeni, nici măcar tu, nu-mi va spune cum s-o fac. Să încălcaţi regulile, cum spui cu atâta uşurinţă, poate să-l coste viaţa. Ăsta nu e un joc.

— Ştiu.

— Ba se pare că nu ştii. Câteodată semeni cu maică-ta, îţi imaginezi că, dacă facem ce ne dictează infailibila noastră inimioară, totul va fi bine.

— Dacă ai de gând să mă jigneşti, e mai bine să plec.

Tata nu răspunde, mi-l închipui schiţând cu capul unul dintre gesturile lui de oboseală şi de nervozitate.

— Şi copilul? Cum se simte? întreabă Alma înainte de a ieşi din încăpere.

— Acum întrebi.

— Îmi pare rău.

Aud uşa de la salon închizându-se. Fug înainte ca Alma să urce din nou. Nu reuşesc să-i aud paşii, dar aud când intră în camera Lolei. Nu trebuia să-i cer să mă lase acasă. Ea voia doar să mă facă să mă simt bine. Şi adevărul e că Şoimii nu-mi plac atât de mult.

12.

Aprind veioza de pe noptiera mea. Aş fi preferat să nu mă cert cu Alma, însă istovirea şi starea de tensiune îmi alterează capacitatea de autocontrol. Mai ales dacă e vorba de Tommy. Când a venit Alma să locuiască cu noi, singura mea condiţie a fost ca eu să mă ocup de el. De felul în care va fi educat, de restricţii. E foarte greu ca ea să înţeleagă gravitatea bolii lui şi cu atât mai puţin ce zace ascuns în adâncul memoriei lui. În orice caz, nu era nevoie să ajungem să ne certăm. Mi-o imaginez lipită de corpul Lolei şi îmi vine s-o îmbrăţişez. Nu m-am întrebat niciodată cât de mult o iubesc, consider, de la sine înţeles, că destul ca să rămânem împreună şi îmi închipui că Alma simte acelaşi lucru. Sunt însă sigur că, fără un anumit grad de izolare, prezenţa celuilalt poate deveni insuportabilă.

— Cât de mult mă iubeşti, Juan Montes? m-a întrebat acum câteva luni, cu un zâmbet provocator.

Mergeam prin parcul din Los Peumos, observând ultimele inovaţii ale tatălui meu. Alma tăiase o floare şi îi rupsese petalele cu repeziciune, de parcă ar fi fost incandescente, în vreme ce murmura scala de iubiri pe care o învăţăm cu toţii în copilărie. M-am gândit că e una dintre întrebările acelea la care n-are sens să răspunzi, mai ales după atâţia ani, când viaţa de zi cu zi se dovedeşte mai elocventă decât orice cuvânt. Fără să răspund, am privit-o din depărtarea impusă de gândurile mele. S-au scurs vreo două secunde şi apoi am auzit vocea tatei chemându-ne dinspre voliera păsărilor. Era prea târziu ca să-i răspund. Să fi creat oare reţinerea mea o fisură în mintea ei, pe unde s-a strecurat îndoiala? Mi-a venit să o strâng în braţe, ca acum, însă ea s-a grăbit spre volieră.

Nu izbutesc să adorm. Mă gândesc la Tommy. Mă impresionează întotdeauna privirea lui deopotrivă directă şi îndepărtată, de parcă ne-ar observa printr-o spărtură. Când îl văd îngândurat, mi-e teamă de gândurile lui. De lumea aceea care se desfăşoară în sinea lui şi pe care eu nu pot s-o cunosc şi nici s-o ating. Câteodată mi-ar plăcea să facă poznele celorlalţi copii, pentru ca astfel să-l cert pentru lucruri concrete şi să întrezăresc tărâmurile pe unde-i rătăceşte fiinţa.

În urechi îmi sună vocea lui Soledad: „Acum, că Tommy are să crească, o să-i cumpărăm un pat adevărat”. Era ultima lui operaţie. La trei ani, avea statura unui copil de un an, şi încă dormea în pătuţul-leagăn pe care-l moştenise de la Soledad. Văd lumina amiezii pătrunzând prin fereastra camerei lui Tommy, jucăriile lui neatinse pe rafturi. O lume încremenită, în aşteptarea clipei în care să-şi recapete viaţa. Îmi amintesc privirea lui Soledad căutând în mine o confirmare, un tăcut „haide!”, care să pună în sfârşit totul în mişcare. N-am uitat

nici felul în care m-am eschivat, incapabil să-i ofer certitudinea pe care mi-o cerea.

Tommy n-are să fie nicicând un copil normal. Acesta era adevărul pe care Soledad voia să-l contrazic. După operaţie, Soledad i-a consacrat toate energiile ei lui Tommy. Absorbită de cele mai mărunte necesităţi ale lui, nu-l scăpa nicio clipă din ochi. Deşi eu insistam să înceapă să-şi vadă de viaţă – făcuse studii de istoria artei –, să caute o activitate în afara casei, ea o ţinea una şi bună că nu vrea decât să stea cu copilul ei. Va fi timp pentru restul. În ultimă instanţă, comportamentul ei mi se părea rezonabil şi, chiar dacă n-aş fi fost de acord, o cunoşteam suficient de bine ca să ştiu că n-are să se răzgândească. N-o spun ca să mă justific, ca să-mi şterg partea de vină pe care o am în faptele care s-au dezlănţuit mai târziu. În ciuda aparentei fragilităţi, ea a fost mereu o femeie cu personalitate. Era, într-o anumită măsură, responsabilă de majoritatea lucrurilor importante care ni se întâmplaseră: faptul că ne căsătoriserăm, că locuiam în cartierul acela, că eu lucram în clinica cea mai prestigioasă din ţară şi atâtea altele, care ne defineau viaţa şi de care nu m-am plâns niciodată.

Recuperarea lui Tommy era lentă, dar constantă. În anul acela m-au numit şef al secţiei de chirurgie cardiacă. Asta a însemnat să muncesc cu mai multă râvnă, şi momentele petrecute împreună să fie tot mai rare. De aceea, când Soledad mi-a sugerat să deschidem o galerie de artă, mi s-a părut minunat; avea studiile necesare şi un gust rafinat. A găsit un spaţiu nu departe de casa noastră, l-a închiriat şi, cu ajutorul unui prieten arhitect, a început să-l transforme. Realiza toate aceste activităţi împreună cu Tommy. Îl urca pe scăunelul lui şi, după cum îmi povestea, se ducea să cumpere materiale, să se lupte cu arhitectul sau cu constructorul, să viziteze artişti şi să discute despre estetică cu foştii colegi de facultate. Tommy, cu firea lui liniştită, o însoţea fără să protesteze.

Cuvântul fericire mi s-a părut întotdeauna fals, prea categoric şi vehement, dar în acelaşi timp trivial şi deloc precis. Totuşi, privind retrospectiv, s-ar putea spune că eram fericiţi. Cel puţin până au apărut semnalele de alarmă.

Primul a fost aproape imperceptibil. Soledad a venit acasă după unsprezece noaptea, cu Tommy adormit în braţe. Eu o aşteptam în salon, gata să explodez de îngrijorare. A urcat zorită treptele şi s-a închis în camera lui Tommy. Când am bătut la uşă, peste câteva minute, ca să-i vorbesc, n-am primit răspuns. Mi-am închipuit că adormise şi m-am dus să mă culc. Târziu, noaptea, am auzit zgomote în salon. M-am dus în capătul scării şi am întrebat-o ce face. Mi-a spus că totul e bine, că urcă imediat. În ziua următoare, aveam nevoie să-mi folosesc toate facultăţile la maximum pentru una dintre primele

mele operaţii pe cord deschis şi, prin urmare, fără să-mi mai bat capul, m-am vârât la loc în pat. Dimineaţă, Soledad dormea lângă mine. M-am sculat fără s-o trezesc, iar când am coborât la etajul întâi am descoperit că reaşezase toate mobilele din salon. Spaţiul îşi schimbase aspectul, şi noua aranjare era lipsită de sens; totuşi, n-am dat importanţă. În vreun ungher al fiinţei mele ştiam că, dacă formulez întrebările necesare, am să văd ce se ascunde dincolo de fragilul nostru decor.

Mă ridic din pat şi ies în hol. De când l-am cunoscut pe Cristóbal şi familia lui, n-am putut să evit amintirile. Pândesc momentul când sunt singur ca să mă năpădească. Deschid uşa camerei Lolei. În penumbră, desluşesc chipul adormit al Almei, părul ei ondulat pe pernă, iar lângă ea, profilul Lolei. Le privesc câteva clipe, apoi mă întorc în camera mea.

13.

Când am lipit planetele fosforescente pe tavanul din camera Lolei m-am gândit că, atunci când va stinge lumina, va găsi mereu drumul pe unde să pătrundă în vise. Nu mi-am imaginat niciodată că eu am să fiu cea care va căuta să se rătăcească în licărirea lor. Strâng în braţe trupul Lolei şi îmi apropii faţa de părul ei ca să-i simt mirosul acru de fetiţă adormită. Un murmur îi izvorăşte din gâtlej. Se întoarce, îşi întinde un braţ şi şi-l pune de-a curmezişul pe pieptul meu. Un moment, angoasa cedează. Închid ochii şi îmi dau seama că n-am să pot dormi.

Un zid se înalţă între mine şi Juan, prin care putem să ne vedem, dar nicio atingere nu-l poate străpunge. Chiar şi acum, în întuneric, îi văd chipul schimonosit, gesturile energice şi iritate. Tăcerea are tot atâtea nuanţe ca vorbirea, şi presimt că ale lui Juan sunt o frântură dintr-o furie ale cărei profunzime şi origine nu sunt sigură că le cunosc. Poate că el, la fel ca mine, e obosit de atâta rutină, de a se tot uita înainte ca să întrezărească un drum trasat dinainte; poate că el, la fel ca mine, duce dorul vremurilor în care orice putea să se întâmple, în care viitorul era încă imprevizibil. Pesemne că ceea ce a apreciat Juan iniţial la mine astăzi îi pare enervant. Felul de a mă mişca, de a mă exprima, de a-mi mângâia copiii, de a bea, de a-mi roade unghiile. Şi asta mi se imprimă în conştiinţă din ce în ce mai stăruitor, pentru că asta am început să simt pentru el. Apatia, cuvintele deloc amabile, gesturile lipsite de pasiune au ajuns să facă parte din viaţa noastră de toate zilele, încât într-o noapte, după o ceartă, am simţit repulsie faţă de trupul lui.

Fără comuniunea noastră, viaţa mea, celelalte persoane mi se par distante, ca şi cum le-aş contempla printr-o ceaţă. Ceea ce înainte avea sens devine banal. Nu este un sentiment dramatic, de prăbuşire sau de disperare. Dimpotrivă, e atât de uşor, că seamănă cu golul. Privirea aceea de indiferenţă în faţa lucrurilor e mereu latentă, gata să năvălească, dar afecţiunea şi dorinţa – sau iluzia lor – o înlătură. Uneori ajung să cred că totul e produsul minţii mele: afinitatea, certitudinile… Poate văd ce am nevoie să văd, ca să dau consistenţă şi sens unei vieţi care altfel ar fi vană; şi s-a întâmplat atât de lent, că am sfârşit prin a crede povestea pe care mi-am spus-o.

Lola se întoarce în pat, deschide ochii şi zâmbeşte.

— Ştiam că eşti aici, zice cu halena pe care o lasă visele.

Se reazemă de mine şi după câteva minute adoarme din nou. Îmi sprijin capul de spatele ei. Singurul lucru care ar putea să ne dea înapoi existenţa liniştită ar fi să aşteptăm ca urzeala să-şi urmeze cursul, fără s-o stânjenim, fără să nutrim îndoieli şi fără s-o provocăm.

Să ne deşteptăm dimineaţa şi să nu cerem mai mult decât universul acesta pe care-l împărţim cu Lola şi cu Tommy. Ar trebui să-mi reprim, aşa cum îmi imaginez că fac celelalte cupluri când pasiunea lâncezeşte, tânjirea după dorinţa aceea irezistibilă de a ne mângâia, de a ne apropia fără motiv, care înainte obişnuia să pună sexul în mişcare. Probabil că asta ar fi de-ajuns. Şi atunci aş recupera fericirea precaută pe care o simţeam în urmă cu nu prea mult timp. Totuşi, nu vreau s-o fac. Şi acesta e lucrul care mă tulbură cel mai mult: femeia imperturbabilă, care priveşte dintr-un loc îndepărtat cum se distruge ceea ce a crezut că va fi restul vieţii ei.

14.

S-au scurs aproape şaptezeci şi două de ore de la operaţia lui Cristóbal Waisbluth. În dimineaţa asta, în sfârşit, l-am deconectat de la aparatul de respiraţie artificială şi i-am redus doza de sedative. Tocmai i-am făcut o vizită de control şi pare însufleţit. Emma era la picioarele patului lui, citind cu voce tare mesajele pe care i le-au trimis colegii. M-a întrebat ce va trebui să facă după ce îl va lua pe Cristóbal acasă. M-a privit cu coada ochiului şi apoi a adăugat:

— Ştiu că tu l-ai scos pe fiul tău la liman. Vreau să ştiu cum ai făcut.

— Da, fireşte, am să fac un tur şi stăm de vorbă, am zis.

— Îţi cer mai mult decât atât. Scrie-mi tot ce ai făcut ca să-l salvezi.

S-a schimbat la faţă, dar şi-a revenit numaidecât. Şi-a plecat capul şi a citit mai departe. I-am promis să-i dau o listă de recomandări care nu figurează de obicei în manualele de îngrijiri.

— Mulţumesc, a spus fără să-şi ridice privirea.

Nu se întâmplă prea des să-mi vorbească cineva atât de direct şi de răspicat. Pacienţii şi rudele lor sunt în general binevoitori, ba chiar îmi arată o curtoazie servilă, pe care n-o aştept câtuşi de puţin, dar cu care presupun că m-am obişnuit. Intuiesc că, înainte de a-mi vorbi, Emma s-a gândit îndelung şi n-a găsit tonul potrivit de a-mi face cunoscute îngrijorările ei. Se întâmplă când trebuie să-i expunem altcuiva o problemă care ne preocupă.

Asta fac acum în biroul meu. Scriu o listă pentru Emma, cu detaliile care au constituit viaţa mea în ultimii doisprezece ani. Şi în vreme ce tastez la calculator, imaginile mă năpădesc din nou, ridiculizând eforturile mele de a mă preface că nu există, că niciodată n-au fost acolo, că nu sunt, la urma urmelor, un recipient de amintiri.

*

După noaptea cu mutările din salon, o viaţă ermetică a început să crească înăuntrul lui Soledad. De aceea, când m-a anunţat că are să invite la masă un grup de artişti, critici şi teoreticieni de artă, m-am gândit că e un semn bun. În timpul săptămânii cu pricina, a planificat până în cel mai mic amănunt întrunirea. Când a venit în sfârşit acea zi, o duminică de iarnă, a muncit de la prima oră a dimineţii. Pot încă să-i văd trupul mărunt şi sprinten mişcându-se de colo colo cu o energie revigorată, pregătind mâncarea, aranjând masa şi vazele cu rămurele de iarnă.

Cei dintâi invitaţi au sosit la unu fix. O femeie, care şi-a scos unul după altul diferite straturi de haine, până a rămas aproape goală, şi însoţitorul ei, un bărbat care nu şi-a dat jos niciun moment paltonul

negru. Ea s-a aşezat pe marginea unui fotoliu cu coatele pe genunchi şi n-a făcut decât să se uite în toate părţile, în timp ce el şi-a întins picioarele şi, cu mâinile în buzunare, a rămas privind pe fereastră, ca şi cum ar fi meditat la o chestiune de cea mai mare importanţă. Din fericire, amândoi au mâncat cu lăcomie bogatul aperitiv. Soledad avea un zâmbet satisfăcut şi nicio clipă nu şi-a arătat neliniştea pentru întârzierea celorlalţi invitaţi. Eu doream ca privirile să ni se întâlnească şi s-o pot interoga pe ascuns, însă ea n-avea ochi decât pentru perechea de străini.

După un moment, am aflat că femeia sculpta mici animale de lemn şi că el era corector la o editură fără nume şi, după câte se părea, şi fără publicaţii. Asta a fost tot ce s-a spus despre „artă". Soledad, în ciuda atenţiei pe care le-o acorda, n-a permis ca Tommy să se îndepărteze de ea. I-a adus creioane colorate şi hârtie şi a stăruit să se joace la picioarele ei. Tommy era istovit şi răcit. Am trecut la masă, şi oaspeţii noştri au dovedit din nou un apetit colosal, dar nu suficient ca să dea gata nici măcar un sfert din imensa cantitate de preparate pe care le pregătise Soledad. Ea a vorbit tot timpul, de parcă s-ar fi temut că, dacă ar fi tăcut o clipă, fragilul mecanism care o susţinea ar fi putut să se sfărâme în bucăţi. M-am gândit atunci că poate Soledad are nevoie să joace un rol, oricare ar fi fost acesta, şi cât mai verosimil cu putinţă, ca să nu se lase doborâtă de nedreptate.

Când am terminat, femeia şi-a pus din nou multiplele veşminte şi au plecat amândoi, cam beţi, în josul străzii. M-am gândit că în sfârşit Soledad are să se prăbuşească ori are să îmi ofere posibilitatea de a comenta cele întâmplate. Dar, în loc de asta, s-a întors spre mine cu sprâncenele arcuite şi cu un zâmbet, clătinând din cap într-o parte şi în alta, într-o bucurie tăcută. Apoi mi-a dat un sărut şi m-a condus în pat. Întrucât asta nu se întâmpla prea des în ultima vreme, i-am acceptat propunerea fără să opun rezistenţă. După ce am făcut dragoste, am zăbovit întinşi, fără să ne spunem nimic, ca două statui doborâte în timpul unei răzmeriţe. În aer s-a instalat o mantie de înfrângere.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi? am întrebat cu prudenţă.

Soledad şi-a ridicat capul şi m-a privit perplexă.

— I-ai invitat?

— Adevărul e că nu ştiu. Te rog, nu mă mai întreba.

Şi vocea i s-a frânt.

Ochii ei goi m-au făcut să înţeleg că Soledad e altundeva, într-un loc unde nici atingerea mea nu putea s-o ajungă. M-am gândit că o vacanţă împreună, pe nişte meleaguri însorite, ne-ar fi prins bine; mă agăţam încă de ideea că purtarea ei era trecătoare şi că o schimbare de aer ar fi făcut-o să-şi revină.

*

Carola, secretara mea, mă informează că m-a sunat Alma, în timp ce eu îmi făceam turul de vizite, şi că vrea să mă însoţească la cina conducerii. Cât timp am rătăcit oare prin camera întunecată a amintirilor? Formez numărul de telefon mobil al Almei. E ocupat. Mai bine. Ea, cum zice Tommy, vede întotdeauna lucrurile. Mă tem că aceste două lumi separate ar putea să se ciocnească în capul meu. Ieri am visat că, întorcându-mă în pat, cădeam peste bordul unui vapor în toiul nopţii. Mă uitam în sus şi descopeream sute de metri metalici înălţându-se deasupra ochilor mei; pe culme, Soledad şi Alma râdeau. Eu strigam, însă ele nu mă auzeau. Vaporul, pavoazat cu lumini, dispărea; muzica, vocile, râsetele, totul se îndepărta ireversibil.

Într-o noapte, după o operaţie lungă, am ajuns acasă şi am găsit-o pe Soledad desculţă în stradă, spălându-şi maşina. Era un frig îngrozitor. Am rămas în faţa ei, cu servieta în mână. Luna îi lumina trăsăturile copilăroase. „E unsprezece noaptea”, i-am spus. „Ştiu, dar mâine am o întâlnire foarte importantă cu un artist spaniol.” Apa din furtun îi uda picioarele. „Poţi s-o duci devreme la spălătorie”, am sugerat. A continuat să frece geamul în mod impetuos, fără să-mi răspundă. „Nu ai pantofi, ai să răceşti”, am avertizat-o. „Cum îţi trece prin cap că n-am pantofi pe frigul ăsta, mă crezi nebună?” Am avut senzaţia că nu eram eu şi Soledad cei care purtau acest dialog incoerent. Noi nu eram genul acesta de persoane. I-am luat cârpa din mână şi am acoperit-o cu paltonul meu. S-a împotrivit puţin, dar apoi a cedat. Mi-a aruncat o privire lipsită de apărare. Înţelesese deodată ce făcea şi îi era ruşine. Am intrat în casă, şi corpul i s-a înmuiat, căzându-i cu greutate pe un fotoliu.

Înainte de a pleca la cină, notez pe o foaie câte ceva pentru Emma, lucruri care-mi vin în minte, apoi copiez cu mâna mea lista tipărită cu recomandări postoperatorii pe care le-o dăm pacienţilor noştri. O las pe birou, şi un sentiment de mârşăvie mă cuprinde când închid uşa.

15.

Mi-am petrecut după-amiaza în sala de editare, corectând vreo două scene, şi cred că am ajuns la un rezultat bun. Sună telefonul şi mă grăbesc să răspund. L-am sunat pe Juan de câteva ori ca să-l însoţesc la cina anuală a conducerii, dar el nu mi-a răspuns. Azi-noapte, când a sosit, m-am prefăcut că dorm. Şi-a scos hainele şi, cu lumina stinsă, s-a culcat fără să mă atingă. A rămas lângă mine, abia respirând. Nu ştiu ce-i trece prin cap şi începe să nu-mi mai pese.

Mecanicul de la garaj mă informează că nu-mi termină maşina pentru seara asta. Îi urmăresc explicaţiile în vreme ce observ pe ecran imaginea încremenită a unei fetiţe. Tocmai închid, că telefonul sună iar. Aud vocea lui Leo.

— Bună! spun.

— Ce faci?

— Pe-aici, lucrez.

— Ai ajuns cu bine la Santiago alaltăieri?

— Da, bineînţeles, m-a adus un frate al lui Juan. Dar tu?

— Toate bune. Mi-ar plăcea să te văd, Alma.

— Ar fi grozav.

— Am putea să bem o cafea, să mâncăm împreună, nu ştiu… Chiar astăzi, dacă poţi.

E un sincronism straniu în felul cum se petrec lucrurile. Însă Maná crede în aşa ceva, eu nu.

— Aş fi fericită, spun, dar am foarte mult de lucru. Am să rămân aici până târziu.

— Speram să accepţi. În voce i se simte dezamăgirea. Îţi las numărul meu de mobil, pentru cazul în care te răzgândeşti.

Îmi dă numărul şi îl notez pe o hârtie.

— Şi eu am să lucrez. Sună-mă când vrei.

— Serios, i-am promis lui Matías că mai aranjez vreo două scene.

— Bine. Nu-ţi face griji. Ai numărul meu.

Tonul categoric al vocii lui mă descumpăneşte. Nu ştiu dacă se datorează unei personalităţi despotice sau este o dorinţă arzătoare de a mă vedea. Ne luăm rămas-bun. Continui să lucrez. Încetul cu încetul, biroul rămâne pustiu. Ultima care pleacă e Lorena, secretara lui Matías. Pe fereastra strâmtă a sălii mele de editare reuşesc să văd cerul întunecându-se. Nu mi-e foame. Fac cafea la bucătărie. La întoarcere, mă opresc pe coridor. E întuneric şi parchetul scârţâie la fiecare pas. În tăcerea din jur disting un zgomot, de parcă spaţiul meu interior ar fi pus stăpânire pe cel exterior. O emoţie care nu mi-e străină, dar pe care o uitasem, îmi înăbuşă gâtlejul. Vreau să-l văd pe Leo. E o dorinţă care mă lasă fără aer. Mintea mea începe să caute

precipitat motive să-l sun. Şi apoi invers, motive ca să n-o fac. Iau hârtia unde i-am notat numărul şi îl formez.

— Alma? zice, înainte chiar de a-mi auzi vocea.

— Da, încuviinţez ruşinată.

— Te-ai răzgândit?

— Am terminat mai devreme decât credeam şi mi-e foame.

— Ce bine! Trec să te iau sau ne întâlnim undeva?

— Am nişte filmări foarte vechi care sunt sigură că te vor amuza. Poţi să vii, le vedem şi după aceea mergem să mâncăm.

— Perfect. Am fost la casa de producţie alaltăieri cu Matías.

— Şi n-ai venit să mă vezi?

— Plecaseşi. Alma, ce bine că m-ai sunat! Vreau atât de mult să te văd!

— Te aştept, atunci, închei cu o oarecare răceală, ce contrastează cu entuziasmul lui.

În vreme ce îl aştept, posibilitatea de a-l vedea pe Leo mă umple de nelinişte şi de euforie. Amintirile mi se amestecă în minte, mă cutremură şi mă rănesc. Când îl aud în sfârşit sosind, întâlnesc privirea lui veselă şi hotărâtă, care-i domoleşte trăsăturile ascuţite. Câtă superficialitate! îmi spun. Ce departe de zbuciumul meu se află Leo! Mă ia de umăr cu prudenţă şi mă sărută pe obraz.

— Vino, îl invit îndreptându-mă spre biroul de editare.

Mă aşez în faţa calculatorului şi caut folderul unde păstrez imaginile pe care vreau să i le arăt. Matías apare pe ecran. Are nouăsprezece ani şi se strâmbă pe o stradă aglomerată din Barcelona.

— Nu s-a schimbat deloc, nu-i aşa? E acelaşi fraier, spune cu un zâmbet binevoitor.

— Uită-te la asta, îi arăt.

Acum eu fac mutre. Merg în stilul Scufiţei Roşii, declamând un manifest despre principiile noastre estetice. Port una dintre ţinutele mele de la acea vreme: un amestec eterogen de pantofi Doctor Martin, geacă de motociclist, eşarfă de mătase la gât şi mănuşi din piele. Vocea abia mi se aude în forfota de pe stradă.

— Aveam şaisprezece ani.

— Îmi placi mai mult acum, precizează, luându-şi ochii de pe ecran ca să mă contemple cu o expresie măgulitoare.

— Dar tu, ce făceai pe vremea aia? Erai încă în Chile, nu?

Schiţez un zâmbet frivol, ca să-i demonstrez că nu cedez atât de uşor la linguşeli.

— Eram iarăşi într-o clinică de dezintoxicare. Îşi ridică un umăr şi îşi arcuieşte o sprânceană fără ca expresia vioaie să i se estompeze. Ştii cine m-a salvat?

Eu scutur din cap, negând.

— O fată care încercase de două ori să se sinucidă. Voia să se facă

actriţă şi citeam împreună operele lui Ibsen. Era destul de bună. Ea o interpreta pe Hedda Gabler, iar eu, personajele masculine, judecătorul, soţul ei, Lovborg.

— Te-ai îndrăgostit de ea?

— Când eşti disperat, nu te îndrăgosteşti. Cel mult, te foloseşti de oameni, afirmă.

Zâmbetul îi devine paradoxal asociat cu cuvintele, dar şi aşa pare sincer. Înclin să cred că e parte din crezul lui de viaţă.

— Biata de ea, sigur era nebună după tine.

— Şi ea era disperată. De cele mai multe ori tocmai asta îi uneşte pe oameni, declară fără să-şi ia ochii de la mine.

Trasează oare calea pe care să înaintăm fără să ne rănim ori enunţă natura atracţiei lui faţă de mine? Îi simt buzele pline atingându-mi uşor gâtul. În întunericul din încăpere, lumina pe care o emană ecranul proiectează sclipiri albastre pe pereţi, aidoma apei în bătaia soarelui. Îl mângâi pe ceafă. Mâna lui îşi croieşte drum prin hainele mele şi coboară până unde începe spatele. Închid ochii şi văd un peşte care înoată în adâncul casei de apă, istovit şi orb. Deodată, o rază de lumină ajunge pe solzii lui. Înviorat de strălucire, peştele urcă repede la suprafaţă, în vreme ce spatele mi se încovoiază la atingerea abilă a lui Leo. Când îl privesc din nou, observ că şiretenia i s-a accentuat şi nu-mi pot stăpâni râsul. Îmi dau jos pantofii şi mă aşez pe el, călare. Îmi atinge sânii sub cămaşă. Victoria şi provocarea i se ivesc în ochi. Străbate conturul sfârcului meu erect cu degetul lui arătător şi la fiecare tură apasă mai tare, de parcă ar vrea să pătrundă în mine prin această protuberanţă întunecată. Acum, mâna lui îl învăluie şi îl strânge, în timp ce cu cealaltă mână îmi descheie pantalonii. Hohote îi ies din gâtlej. Îmi cuprinde mijlocul cu mâinile amândouă şi se năpusteşte asupra mea.

*

Am ajuns la poalele munţilor unde locuiesc. Leo m-a adus într-un taxi.

— Aşadar, aici locuieşte prinţesa Alma, zice uitându-se pe geam la casa mea, cu şarpanta de grinzi în stilul Tudor, cu ghirlandele de iederă, toate acestea încoronate cu două coşuri impasibile.

— Mulţumesc pentru că m-ai adus, îi spun.

Becul de la portic luminează frunzele copacilor. Câinele vecinului latră şi îşi arată colţii printre zăbrelele gardului. Leo mă ia de talie cu un braţ şi mă strânge.

— Am să te mai văd? mă întreabă la ureche.

Dincolo de zâmbetul lui, regăsesc acel ceva nedesluşit, ştirbit, care m-a atras în adolescenţă.

— Nu ştiu.

— Eu vreau să te văd.

Îl sărut pe frunte şi cobor din maşină. Leo coboară şi el. Îi cer să nu mă însoţească până la poartă. Ştiu că am fost imprudentă permiţându-i să mă aducă până aici.

*

În baie mă dezbrac şi mă spăl. O lumină se strecoară prin perdeaua care nu e trasă bine şi scoate la iveală chipul adormit al lui Juan. Mă vâr în pat şi îmi lipesc corpul de al lui. Simt căldura spatelui său pe pântecele meu. Îl îmbrăţişez, iar el îşi împleteşte picioarele cu ale mele fără să deschidă ochii. După o lună, facem dragoste. Îmi imaginez că e corpul lui Leo. Când terminăm, ne desprindem. Juan mă sărută pe obraz. Rămâne cu spatele, cu privirea pironită în tavan, iar eu mă întorc spre zid.

16.

Avionul meu roşu străbate cerul, cel din Primul Război Mondial. Eu sunt la manşă. Tata şi bunicul sunt aşezaţi în spatele meu. Mă uit la ceasul meu Breitling Emergency. Dacă am avea un accident, microemiţătorul lui de 121,5 MHz ar transmite timp de patruzeci şi opt de ore un semnal care acoperă o sută şaizeci de kilometri de jur-împrejur. Aud vocea tatei. Îmi spune să nu mă tem. Dar mie nu mi-e teamă. Ştiu că pot să fac piruete, să urc în linie dreaptă spre limita atmosferei şi să trec dincolo de ea, să tot continui, să întrevăd planetele, sateliţii, stelele căzătoare care ating fereastra. O fac de ceva timp. Zbor. Trebuie doar să închid ochii ca să mă întâlnesc cu infinitul; e ca şi cum ar fi înăuntrul meu. Un câine latră pe firmament, şi sunetele scoase de el se propagă pe câmpuri, pe acoperişuri, pe minusculele şosele, pe ferestrele luminate şi, în vreme ce avionul meu străbate noaptea, lătraturile devin mai clare. Sunt lătraturile lui Capitán, câinele Bebeluşului Hipopotam Mârşav.

Ies la fereastră. Reflexia luminilor oraşului e atât de intensă, că pe cer nu se văd stelele. Pe stradă, în faţa gardului nostru cu zăbrele, Alma şi un bărbat coboară dintr-un taxi. Unde e maşina Almei? De ce a adus-o un bărbat acasă? Tipul urcă înapoi şi taxiul porneşte. O aud pe Alma suind treptele şi intrând în camera ei. Zăbovesc contemplând strada pustie prin crăpătura lăsată de perdele. Stau atent, dar acum nu mai aud decât negura. Uneori, fără să vreau, îmi imaginez că Alma ne părăseşte, cum ne-a părăsit mama. Nu-mi place să mă gândesc la asta, pentru că Yerfa zice că teama aduce ghinion.

*

Prima lumină a zilei e albastră. Gardul de fier e deschis, şi felinarul de la intrare, încă aprins. N-a fost un vis. Alma a venit cu alt bărbat. Aş vrea să editez toate astea, cum face ea cu filmele ei. Să le şterg din memoria mea. Dar când îmi intră în cap o chestie nouă şi importantă, nu mi-o mai pot scoate cu niciun chip. Oricât aş încerca să uit, nişte monstruleţi îmi aduc aminte de prezenţa ei. Mai demult i-am explicat asta Almei, iar ea mi-a zis că monstruleţii se numesc „conştiinţă”. Eu am întrebat-o dacă pleacă vreodată şi mi-a răspuns că nu, însă învăţăm să trăim pretinzând că nu-i vedem. Am vrut să ştiu de ce nu sunt şi eu în stare să fac la fel, iar Alma mi-a spus că poate eu sunt una dintre puţinele persoane care, în loc să închidă ochii, înfruntă monstruleţii şi luptă cu ei până îi învinge. De aceea m-am gândit că, dacă fac zece descoperiri despre mama, totul are să devină mai limpede. De ce zece? Pentru că Dumnezeu ne-a definit

comportamentul cu cele zece porunci, pentru că avem zece degete, pentru că zece bilioane de kilometri sunt un an-lumină, pentru că Yerfa mă sfătuieşte să număr până la zece înainte de a spune sau de a face ceva de care aş putea să mă căiesc după aceea.

În fundul patului meu, o ploaie de gheaţă cade pe canoea lui Kájef. El doarme.

— Tommy, vino la micul dejun, o aud pe Yerfa de dincolo de uşă.

Yerfa e aproape la fel de scundă ca mine, are un trunchi mare şi părul lins, foarte negru. Râde rareori, dar suntem împreună dintotdeauna şi eu o iubesc. Deschid uşa.

— De câte ori ţi-am spus să nu te încui? Dacă e un cutremur?

Yerfa îşi dă seama că am plâns. Îşi trece degetele peste ochii mei şi apoi şi le agită în aer. „Tristeţile trebuie să le scuturi", îmi spune mereu.

— Tatăl tău a cerut deja micul dejun. Dacă vrei, te duci să-l saluţi şi apoi cobori.

Yerfa îmi citeşte gândurile.

— Tati, sunt Tommy, anunţ bătând la uşa camerei lui.

Nu-mi răspunde nimeni. Intru. Îl găsesc pe tati în mijlocul camerei cu un prosop legat la brâu. Mi-ar plăcea să-i spun că acum Kájef se odihneşte în canoea lui, dar nu pot să-i vorbesc despre el. Alma doarme cu capul întors spre zid. Prin fereastra pe jumătate deschisă se strecoară aerul încărcat cu polen. Nu vreau să strănut.

— Iar n-ai bătut la uşă, îmi şopteşte, ca să n-o trezească pe Alma.

— Ba da, am făcut-o, însă tu n-ai răspuns. Mi-am zis că poate ţi s-a întâmplat ceva.

— Şi ce poate să mi se întâmple în camera mea, Tommy?

— Nimic.

— Exact.

Tati are ochii în fundul capului şi ridurile din jurul lor par mai adânci.

— Şi ce-ai făcut?

Mă aşez pe marginea patului cu grijă. Patul e atât de înalt, că picioarele mele nu ating podeaua. Sau aş putea să spun altfel: sunt atât de scund – am înălţimea unui copil de opt ani –, că picioarele mele nu ating podeaua. Tati scoate din dulap nişte pantaloni gri şi o cămaşă bleu.

— Nu mi-ai povestit ce ai făcut ieri.

— Am citit.

— Ca întotdeauna.

Aş vrea să-i spun că nimic nu mai e ca întotdeauna. Eu ştiu că mama şi-a luat viaţa şi că Alma a venit acasă cu un bărbat. Mi-ar plăcea să-i spun toate astea, dar cuvintele sunt prinse în mine, ca păsările în voliera bunicului. Tati se îmbracă şi intră în baie. După

câteva clipe iese cu părul dat pe spate. Îşi aranjează cravata în faţa oglinzii. Respiră profund, mijeşte ochii şi îşi ridică gulerul.

— Nu te duci la şcoală astăzi?

— Profesorii au un cerc pedagogic.

— De ce nu-l suni pe vecinul cel nou ca să-l inviţi să vă jucaţi împreună? Te rog, nu mai sta încă o zi închis în camera ta.

Când pleacă, îl urmăresc pe scări în jos. Lola şi-a lăsat foca de pluş pe podea. Tati o ia.

— Tati… strig. Mă tem că Alma are să ne părăsească, dar ştiu că dacă îi spun lui tati ce am văzut azi-noapte, totul are să fie şi mai rău. Încep să clipesc foarte repede. Tati mă scrutează. Nimic, spun.

Coborâm mai departe. În hol se opreşte. Suntem în faţa unuia dintre desenele mele: Labirintul Minotaurului. Alma zice că e cel mai bun desen pe care l-am făcut. Îmi place să scriu denumiri în desenele mele. În dreptul Minotaurului scriu „Minotaur”, în dreptul fulgerelor scriu „fulgere”, în dreptul soarelui scriu „soare” şi tot aşa. Câteodată le schimb, la furnică pun „casă”, iar la casă pun „pădure” şi la copac, „turn”, iar la turn, „pasăre”. Şi când privesc vreunul dintre desenele mele cu denumirile schimbate, lucrurile se transformă. Turnul începe să fie puţin pasăre; casa, puţin pădure.

— Tommy, de ce naiba mă urmăreşti?

— Ca să fiu cu tine.

Îmi ciufuleşte părul, cum obişnuieşte când nu ştie ce să-mi spună. Îmi dă foca de pluş. Mă priveşte îndelung cu ochii lui de doctor şi apoi mă îmbrăţişează.

— Nu poţi să rămâi?

— Imposibil. Ce-ar spune pacienţii mei dacă nu mă duc să-i văd?

Când eram mai mic credeam că, dacă opresc timpul, tati n-are să mai plece. Într-o dimineaţă de duminică, mi-am dus la capăt misiunea. Am rupt arcul ceasului său ca să nu mai meargă. E limpede că timpul şi-a urmat cursul şi eu m-am ales cu o mustrare pe cinste.

— Ştii că eşti campionul meu, nu-i aşa?

Eu răspund că da.

17.

Juan îşi face nodul de la cravată în faţa oglinzii de la dulap. Tommy e cu el. Mă prefac că dorm. Mă doare capul. Când dispar amândoi, mi se face teribil de somn şi nu pot să rezist. Mă trezesc nişte bătăi uşoare în uşă. Pe fereastră se iveşte lumina amiezii. Dincolo de pereţii camerei mele freamătă primăvara. Cu greu izbutesc să deschid ochii, lumina mă răneşte.

— Doamna Alma, sunteţi bine? Pentru că nu aţi cerut micul dejun şi mi-aţi spus că plecaţi devreme… zice Yerfa din uşa întredeschisă.

— Nu mă simt bine, Yerfa.

— Vă fac o infuzie de piper american. Staţi acolo liniştită.

Îmi amintesc de Leo. Ştiu că nu pot să scap de el, şi asta mă sufocă. Aşa e dorinţa. Posedă o forţă căreia nu vrem să ne împotrivim. Amintirea chipului său dormind pe perna mamei mele îmi pătrunde în memorie ca praful în ochi, cu dureroasa lui micime. Detest ironia; am ajuns, după atâtea eforturi ca să o evit, exact în locul unde am lăsat-o pe Maná. O detest pe ea – acum mai mult ca oricând – pentru că a parcurs drumul ăsta înaintea mea, pentru că l-a viciat cu excesele ei şi cu sentimentul de abandon pe care mi l-a lăsat. Închid ochii şi adorm din nou. Durerea dispare. Când mă scol, camera e cufundată în umbre. E opt seara. Juan nu s-a întors acasă. Întotdeauna am crezut că, dacă n-ar fi fost el, m-aş afla încă în locul deprimant unde locuiam când ne-am cunoscut.

*

Dacă apărea vreun compatriot în restaurantul unde eram angajată, eu făceam tot posibilul ca să-l evit. Nu că aş fi avut o aversiune pentru ţara mea. Dar nu voiam să mă văd obligată să încep o discuţie şi să răspund la întrebări despre viaţa mea la Barcelona. Aveam douăzeci şi trei de ani, lucram seara ca şefă de sală, încercam să termin şcoala de cinematografie, îmi făceam studiile de literatură la distanţă, locuiam cu un muzician într-un apartament plin de fleacuri, şi singura persoană în care aveam încredere era Edith, proprietara restaurantului. Pe scurt, duceam o viaţă chinuitoare, ca atâţia alţii, dar care în ochii chilienilor care veneau la restaurant părea mizerabilă.

Juan n-a fost o excepţie. Era un tip de bărbat pe care îl cunoşteam puţin, dar care în orice caz nu mă interesa în mod special. Un bărbat cu înfăţişarea corectă, cu manierele prudente şi în acelaşi timp solemne, care sunt transmise de la o generaţie la alta. În ceea ce îl priveşte, el, după cum mi-a povestit apoi, m-a remarcat îndată ce a

intrat în restaurant. În ciuda impecabilului meu costum de şefă de sală, negru cu vestă, pe care mă străduiam să-l port cu toată demnitatea, l-am făcut să se gândească la un pui de cerb cu picioare lungi, care din stângăcie ar fi putut să se prăbuşească în orice clipă.

Primeam un cuplu de italieni când am auzit urletele. Eu şi colegii mei ne-am lăsat baltă treburile şi am dat fuga la bucătărie. Mâinile, gâtul şi o parte din pieptul lui Edith ardeau în flăcări. Avea gura deschisă, dar din gâtlej nu-i ieşea niciun sunet. Roberto, ajutorul de bucătar, cu un strigăt de groază, îşi apăsa şorţul de bucătărie pe corpul lui Edith. Restul personalului alerga de colo colo în dezordine. Deodată, Juan s-a ivit prin uşa cu două canaturi a bucătăriei.

— Aruncaţi-vă la podea, a strigat şi şi-a croit repede drum până la Edith. Acum rostogoliţi-vă dintr-o parte în alta, a comandat, dându-şi jos haina şi punând-o pe trunchiul şi pe braţele ei cuprinse de flăcări. Îmi trebuie un covor sau un palton şi apă.

Cineva i-a azvârlit o pătură. Juan a acoperit-o numaidecât şi a turnat apă peste ea.

— Cum o cheamă?

— Edith, am zis.

— Edith, a repetat cu voce blândă, ai să te faci bine, mă auzi? Sunt doctor şi am grijă de tine.

A dat la o parte părul încărunţit al lui Edith, pe care femeia îl purta într-o coadă împletită, şi şi-a lipit urechea de nasul ei, ca să se asigure că mai respiră.

— Aţi sunat la urgenţe? Am nevoie de nişte perne sau de ceva ca s-o ridic şi de o pânză curată, pot fi două feţe de masă. Din una fă-mi câteva feşe, mi-a cerut. Erau primele cuvinte pe care mi le adresa. Cu ajutorul pernelor, a ridicat suprafaţa arsă a toracelui la vreo treizeci de centimetri de sol.

— Aşa ai să te simţi mai bine, Edith, mă auzi? a zis, luându-i pulsul.

A îndepărtat pătura arsă de pe corpul femeii şi i l-a acoperit cu una dintre feţele de masă albe. Din feşe a făcut comprese ca să separe degetele de la mâini.

Îl observam cu toţii şi îi ascultam ordinele. Cu toate că el preluase conducerea, Juan comunica într-un mod discret, aproape în tăcere. Când a sosit ambulanţa, Edith suporta cu stoicism durerea, fără să-şi ia ochii de la chipul lui Juan, de parcă faţa lui ar fi fost frânghia ce o lega de lumea reală. Am însoţit-o până la stradă, când au dus-o pe targă. Înainte de a intra în ambulanţă s-a prăbuşit inconştientă. Juan şi Roberto au urcat într-un taxi şi au urmat-o. După ce clienţii au părăsit restaurantul impresionaţi, am închis împreună cu vreo două colege şi am plecat la spital. L-am găsit pe Roberto în sala de aşteptare a secţiei de urgenţe. Pe o bancă, o femeie cu faţa stâlcită şi cu privirea pironită în perete îşi aştepta rândul. Lângă ea, un copil în pijama

încerca să i se ghemuiască în poală.

— Şi-a revenit, se pare că e în afara pericolului. Chilianul a intrat cu ea, ne-a informat Roberto.

— Era băută, nu? l-am întrebat în şoaptă.

Roberto a încuviinţat. De multe ori, Edith începea devreme cu pahare de gin tonic şi continua toată seara, până se îmbăta. Te lua cu ameţeală s-o vezi frigând peştele în cratiţe mari, tocând ceapa şi usturoiul, tăind cartofii, în timp ce corpul i se clătina şi avea privirea înceţoşată, iar mâinile i se mişcau cu precizie, de parcă ar fi aparţinut altui corp. Uneori, când ultimul client cerea nota de plată, sfârşea trântită pe un scaun, de parcă un ceas interior i-ar fi indicat momentul exact când putea fi doborâtă de toropeala pricinuită de alcool.

Îndată ce m-am angajat la restaurantul ei, Edith a devenit importantă pentru mine. Aveam nevoie nu doar de un loc de muncă, ci şi de protecţie, pe care ea mi-a oferit-o. Ignacio, muzicianul cu care locuiam de doi ani, era un bun amant, câteodată un bun prieten, dar era prea cufundat în propriile-i frământări ca să le împărtăşească pe ale mele.

În vreme ce Roberto şi cele două fete se duceau să ia cafea, m-am aşezat într-un colţ. M-am gândit la Maná, şi imaginile celor două femei mi s-au suprapus în memorie. Amândouă aveau o dorinţă atât de mare să cuprindă viaţa, că ieşeau zdrobite din încercare.

După vreo două ore, Juan ni s-a alăturat. S-a prezentat cu numele de botez şi ne-a explicat starea lui Edith. Focul îi afectase cartilajele degetelor şi era probabil ca abia după câteva luni să-şi recupereze mobilitatea mâinilor. Din fericire, chipul îi era nevătămat. Deocamdată, nu puteam face nimic. Era trei dimineaţa. Vocea lui calmă, felul domol şi hotărât de a face şi de a spune lucrurile îmi dădeau, în ciuda evenimentelor, o senzaţie de linişte.

După cele întâmplate, îmi era greu să mă întorc acasă, simţeam nevoia să beau ceva. Asta le-am spus. Am luat un taxi până în centru şi apoi am mers pe jos, străbătând câteva străzi. Curând, Roberto şi fetele şi-au luat rămas-bun de la noi. Era o noapte călduroasă de început de vară. Datorită temperaturilor ridicate, străzile emanau un aer umed şi se simţea mirosul mării. Juan înainta cu paşi mari, dar fără grabă, uitându-se înainte. Din când în când, eu îl priveam cu coada ochiului, încercând să descopăr dacă muţenia şi indiferenţa erau consecinţa unei timidităţi bolnăvicioase, ceea ce părea puţin probabil, sau pur şi simplu a lipsei de motivaţie. Dacă suntem amândoi chilieni şi dacă fuseserăm împreună la accident, nu însemna că trebuie să se stabilească o legătură între noi. Nu încăpea îndoială că era vorba de un bărbat serios, căsătorit, fără dorinţa de a face conversaţie, oricât de superficială, cu o străină. Mi s-a făcut ruşine pentru că îi propusesem să bem ceva. Când am trecut prin faţa celui

de-al treilea bar fără să ne oprim, i-am spus că sunt obosită şi că ne despărţim acolo.

— E greu să treci neobservată. Oricât ai încerca, a zis atunci.

Ochii îi radiau, plini de bună dispoziţie.

— Ce te face să crezi asta?

— Masa mea a fost singura la care n-ai venit să întrebi dacă totul e în ordine.

— Ţi-ai dat seama.

Nu aveam să pomenesc că, îndată ce îl văzusem în restaurant, îi remarcasem stilul, atât de caracteristic bărbaţilor care şi-au petrecut viaţa practicând sporturi şi pe care îi detestam din principiu.

— Sunt doctor, îmi dau seama de orice. Te porţi aşa doar cu compatrioţii sau cu indivizii plicticoşi ca mine?

— Ambele.

Am râs amândoi.

— Te cheamă Alma, nu-i aşa?

— Cum de-mi ştii numele?

Şi-a dus un deget la buze, cumpănind, apoi a replicat:

— Lângă biletul pe care mi l-au dat la agenţia de voiaj în Santiago, era şi o hârtiuţă cu numele restaurantului şi al tău.

— Chiar aşa? Şi ştii cine a scris-o?

— Habar n-am. Ah, mai era şi o copie xerox a unei cronici culinare din ziarul El País, care mi s-a părut fabuloasă. De aceea am venit.

— Atunci n-a fost pentru mine.

— De fapt, mi-a atras atenţia numele tău, dar ca să fiu sincer, am venit datorită cronicii.

— Şi uite peste ce catastrofă ai dat; mai bine n-ai fi venit.

— Nu mă căiesc, a afirmat, privindu-mă. După câteva secunde, a adăugat: Mă bucur că am putut s-o ajut pe Edith.

E de necrezut cum capacitatea noastră de a interpreta gesturile celorlalţi, în momentul când flirtăm, se reduce doar la două variante: una care ne îndeamnă să mergem înainte, şi alta, să ne retragem. Semnalele lui Juan erau echivoce. Pe de altă parte, pesemne că Ignacio se întorsese de mult în apartamentul unde locuiam. Privirile ni s-au întâlnit din nou. Eu mi-am ferit-o pe a mea, încercând să nu-mi trădez gândurile. Aerul nocturn era dens şi învăluitor. Felinarele de pe trotuar licăreau, făcând ca, pentru câteva fracţiuni de secundă, strada să dispară în negură. L-am întrebat ce îl adusese la Barcelona, şi el mi-a spus că e la un simpozion medical.

— Dar nu vreau să vorbesc despre mine. Viaţa mea e teribil de plictisitoare. Adevărul e că la vârsta mea majoritatea lucrurilor interesante au trecut. Vorbeşte-mi despre tine, m-a îndemnat.

— De ce spui asta?

— Am treizeci şi nouă de ani, sunt văduv şi am un fiu de cinci ani.

— Eu cred că eşti suficient de tânăr ca să ţi se întâmple lucruri imprevizibile.

— Şi în acelaşi timp suficient de bătrân ca să le evit, pe cât posibil. Şi tu? m-a întrebat, aruncând un zâmbet plin de interes. Numele tău are o poveste, nu?

Mi-a plăcut că nu punea întrebări banale.

— Cunoşti piaţa de l'Alma?

— Paris. Turnul Eiffel. De cealaltă parte a fluviului, a precizat cu rapiditate, de parcă ar fi fost vorba de un concurs de ghicitori.

— Ei bine, numele meu n-are legătură cu piaţa aceea.

A izbucnit în râs.

— Şi atunci?

— Sufletul[{2}] era una dintre preocupările fundamentale ale părinţilor mei. Totul era legat de suflet. Mai ales chestiunile cele mai lumeşti.

Stimulată de interesul lui, m-am trezit vorbind despre Barcelona, despre locurile care îmi plăceau, despre studiile mele, despre felul în care alergam de colo colo, încercând să mă împart între multiplele activităţi. Cu răbdare şi fără să bată în retragere, Juan îmi punea întrebări când eu mă opream sau ezitam. După moda veche, nu permitea ca eu, cu mersul meu dizgraţios şi în zigzag, să stau pe marginea dinspre carosabil a trotuarului.

Persoanele care revin şi revin asupra experienţelor proprii, convinse că pentru ceilalţi sunt la fel de uimitoare ca pentru ele însele, mi s-au părut întotdeauna ridicole. Dar conversaţia era posibilitatea – puerilă, fără îndoială – de a prelungi momentele pe care le petreceam împreună. Curând, m-am trezit trăncănind în ritmul puţin exaltat al celui care se teme că pierde atenţia ascultătorului.

Străbătuserăm centrul vechi şi aproape în întregime Las Ramblas, când ne-am oprit într-un bar. Ne-am aşezat la o masă şi am cerut cafea. Juan a şoptit câteva cuvinte la urechea chelnerului.

— Şi acum cu cine locuieşti? m-a întrebat într-un moment de tăcere.

Privirea, deşi directă, îi era timidă.

Mi-am desfăcut părul, pe care-l aveam legat cu un elastic şi l-am prins la loc. Un gest în aparenţă inutil, dar care îmi dă secunda de răgaz de care am nevoie când mă simt încolţită.

— Singură, am minţit. Dar tu?

— Cu Tomás, fiul meu, şi cu Yerfa, femeia care are grijă de el.

Vocea i-a sunat tăioasă. Era limpede că nu-i făcea plăcere să vorbească despre el. Ne-am băut cafeaua, şi chelnerul ne-a informat că taxiul e la uşă. Am ieşit în stradă. Erau zorii unei zile luminoase.

— E pentru tine. Hotelul meu e la vreo două străzi, mi-a explicat deschizând portiera taxiului.

Străduindu-mă să nu-mi arăt dezamăgirea pricinuită de un final atât

de abrupt, m-am aşezat în taxi cu mâinile pe genunchi. Juan, ţinând portiera deschisă, mă privea.

— Alma – a zis, făcând o pauză –, somn uşor.

I-am cerut şoferului să mă ducă pe plajă. Voiam să văd culorile aurorei întinzându-se în mare şi pe cer. Ignacio dormea când am ajuns la apartamentul nostru, cufundat în somnul febril al unui corp intoxicat. La fel ca în majoritatea nopţilor după munca de la restaurant, am găsit urmele unui chef. Chiştoace, sticle goale, resturi de mâncare chinezească, chitara lui Ignacio şi alte instrumente pe jos. M-am vârât în pat fără să mă dezbrac. Respiraţia lui întretăiată, sforăitul, suspinele de om beat, care păreau tânguiri, mi-au făcut silă şi a trebuit să mă scol. Am intrat în salon şi, privind în jur, mi-am dat seama că, deşi eu însămi adunasem puţinele lucruri care îl populau, locul acela îmi era străin. Am ieşit la scară şi am urcat pe terasa de pe acoperiş. M-am aşezat pe cimentul care încă păstra căldura soarelui. Nişte pantaloni puşi la uscat, care se legănau în adierea brizei, m-au făcut să mă gândesc la un bărbat beat dansând. Cum ajunsesem până pe terasa aceea pustie? Plecând de la Maná, de la slăbiciunea tatei, de la certuri, de la izolare. Totuşi, eram încă acolo, ghemuită într-un ungher întunecat. Cea mai bună prietenă zăcea pe un pat de spital, iar iubitul meu era unul dintre tipii care fac din lipsa de maturitate şi din lipsa de apărare un mod de a trăi.

Când am coborât în apartament, Ignacio încă dormea. Am deschis valiza, aceeaşi cu care sosisem la Barcelona şi am băgat în ea tot ce am putut. Am pus restul, care nu era mare lucru, într-o pungă de gunoi şi am plecat la spital. Am găsit-o pe Edith într-un salon comun, cu braţele, mâinile şi pieptul bandajate.

— Trebuia să se întâmple, nu-i aşa?

Frazele îi erau întretăiate şi domoale.

— Trebuia să se întâmple, am repetat.

Mi-am trecut degetele prin şuviţele ei încărunţite. Am zăbovit în tăcere.

— L-am părăsit, i-am mărturisit deodată.

— Era şi timpul, a încuviinţat Edith cu vocea abia perceptibilă. Ia cheia de la apartamentul meu… e în poşeta mea… stai acolo. O să vedem ce-o să facem… Tu cu viaţa ta, eu cu a mea.

După ce a spus asta, a închis ochii. Respiraţia îi era neregulată. M-am gândit la Ignacio, la nopţile lui de beţie, când căuta să prindă o melodie, ocazia care să facă în sfârşit dreptate talentului său şi care îi scăpa mereu. M-a năpădit tristeţea. În seara aceea, eu, Roberto şi restul personalului am lucrat cu mai mult devotament ca niciodată. Vestea ajunsese la urechile clienţilor noştri celor mai fideli, şi la mesele, care erau toate ocupate, atmosfera era sumbră, dar în acelaşi timp solidară.

În a doua noapte, a apărut Juan şi a cerut un pahar de vin alb. M-am aşezat la masa lui când am avut câteva clipe de răgaz.

— Astăzi am trecut pe la spital, m-a anunţat. Medicii m-au informat că Edith e o pacientă foarte rebelă.

— Nu mă surprinde că spun asta, am mărturisit.

— Mâine plec. Dacă vrei şi dacă ai chef, m-am gândit că am putea să mâncăm undeva când ieşi din tură.

Mi-am dat seama că nu-i era uşor să rostească acea propunere. Era un discurs ce depăşea scenariul său de doctor atât de bine definit.

— Cred că asta se poate aranja, am zâmbit. M-am ridicat dintr-un salt, ca să mă aşez din nou în faţa lui.

— Sunt gata.

— Şi cine are să primească următorii meseni?

— De asta se poate ocupa oricare dintre colegele mele. Nimeni n-are să-mi ducă dorul.

— Te înşeli. Sunt sigur că destui clienţi vin aici ca să fie primiţi de tine, a zis, făcându-mă să mă simt bine pentru prima oară în atâtea zile.

Juan m-a dus la un restaurant la modă, pe care-l vizitase cu colegii lui. Îndată ce ne-am aşezat la masă, ne-am cufundat în studierea meniului. Ridicându-mi în sfârşit privirea, am descoperit că expresia firească îi dispăruse. Aveam în faţă un străin, cu privirea străbătută de gânduri pe care nu le cunoşteam. Dialogurile noastre erau sobre, şi amândoi ne uitam îndelung spre alte mese. Deodată, mi-a luat degetele şi mi le-a strâns o secundă. Apoi şi-a ridicat mâinile amândouă în faţa mea şi a zâmbit.

În afara acestui gest neînsemnat, cina noastră a fost lipsită de orice conotaţie erotică. De aceea m-a surprins că, odată ieşiţi în stradă, m-a luat de mijloc. Şi-a menţinut braţul acolo o clipă, privindu-mă abătut. Natura lui părea să-l împiedice să depăşească poziţia aceea regulamentară.

— Ţi-e frică de mine? am îndrăznit să întreb.

— De toate femeile, mi-a mărturisit, făcând ochii mici cu un aer poznaş.

— Ai dreptate să-ţi fie frică, suntem nişte perfide.

M-a sărutat şi nu m-am împotrivit. Am mers vreo două străzi. Când am ajuns la uşa hotelului unde era cazat, am intrat fără să scoatem o vorbă. Ajunşi în camera lui, m-a întrebat dacă aş vrea să beau un pahar de vin. M-am aşezat pe marginea patului, picior peste picior, iar el a stat pe fotoliu, fără să scape din ochi nicio mişcare a mea. M-am temut că agitaţia pe care mi-o pricinuia posibilitatea de a mă purta într-un mod nepotrivit în ochii lui avea să devină vădită. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoscusem înainte, el nu umplea cu gesturi şi cuvinte momentele de preambul care duc

mereu în acelaşi loc. Doar faptul că stăteam acolo, pe patul lui, era un mod de a mă grăbi, care poate îl stânjenea. Nu ştiam de ce îmi păsa atât de mult de ceea ce gândea el despre mine. Juan era un bărbat pe care-l cunoscusem în urmă cu două nopţi şi care în dimineaţa următoare avea să dispară din viaţa mea. Un bărbat de care mă simţeam atrasă şi pe care îl doream, aşa cum îi dorisem pe atâţia alţii. Trăisem de multe ori clipa aceea, folosind aceleaşi expresii, crezând, în vreun ungher al fiinţei mele, că de data aceea avea să fie diferit. Din fericire, izbuteam întotdeauna să mă eliberez de jenanta iluzie şi mă bucuram de promisiunea erotică a momentului. Însă Juan, aşezat în faţa mea fără să spună nimic, îngreuna mersul firesc al lucrurilor. Ţinându-mi răsuflarea, mi-am dat hainele jos cu rapiditate, fără să fac din asta un joc de seducţie, şi m-am ridicat de pe pat. O secundă, m-am simţit penibil, dar apoi mi s-a părut că sar într-un loc necunoscut şi că saltul lipsit de greutate mă eliberează.

— Eşti însărcinată, a băgat de seamă. Zece, unsprezece săptămâni?

Pe chipul lui Juan erau duioşie, admiraţie, dorinţă. Mă dezbrăcasem sub imperiul unui impuls orb, dar acum privirea lui mă făcea să văd energia care emana din corpul meu. Sânii mei apetisanţi şi mica umflătură din pântece debordau viaţă.

— Douăsprezece, am afirmat.

El m-a îmbrăţişat. Am zăbovit în picioare, eu agăţându-mă de reverele hainei lui, cu capul pe umărul lui, uniţi în îmbrăţişarea aceea. Tăcerea care ne învăluia era urzită din sentimente care pentru Juan trebuie să fi fost la fel de stranii ca pentru mine. Era prima persoană care-mi cunoştea secretul. Ba chiar reuşisem, evitând să-mi expun trupul gol, să i-o ascund lui Ignacio. Când m-am trezit dimineaţă, Juan, îmbrăcat deja, mă privea.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un coleg înainte de a pleca. Avionul meu decolează la douăsprezece. Poţi să rămâi aici. N-am timp să mă întorc.

Abia atunci mi-am dat seama că la uşă îl aştepta valiza şi o cutie mare cu un model de avion de montat. M-am vârât la loc în pat, puţin năucită.

— Ţi-am lăsat cartea mea de vizită pe noptieră. M-a sărutat. Cu faţa lipită de a mea, a adăugat: Nu mi-ar plăcea să te pierd din vedere.

— Nici mie.

— Pe cartea de vizită e trecut e-mailul. Bebeluşul tău vine în aprilie, nu-i aşa? Ce ai de gând să faci?

Era prima întrebare pe care Juan mi-o punea despre bebeluş şi despre viitorul lui.

— Să continui ce fac acum până se naşte. Vreau să-mi termin studiile şi apoi mă gândesc să mă întorc în Chile.

— Ai pe cineva care să te ajute cu toate astea?

Trebuie să fi dedus că, dacă îmi petrecusem noaptea cu el, nu mă aştepta nimeni acasă.

— Edith, am zis.

— Şi altcineva? Edith va fi o vreme convalescentă.

— Nu mă cunoşti. M-am descurcat întotdeauna.

Am spus-o fără ironie, întrucât acesta era adevărul.

— Vreau să-mi promiţi ceva, bine?

Eu am schiţat un gest de încuviinţare.

— Vreau să mă ţii la curent cu toate. Cunosc mai mulţi doctori în Barcelona care pot să te ajute. Indiferent ce nevoie ai, auzi?

Preocuparea lui părea sinceră şi m-a impresionat. Mi-a mai dat un sărut, şi-a luat valiza, cutia cu avionul de montat şi a ieşit.

M-am ridicat din pat şi mi-am luat micul dejun cu televizorul deschis. Când am terminat totul, am mai cerut cafea, nişte felii de pâine prăjită, fructe şi cereale.

La amiază am vizitat-o pe Edith. Avea capul înălţat de perne şi braţele bandajate pe cuvertura albă. Obişnuiam să-i împărtăşesc vicisitudinile vieţii mele, dar de data aceasta n-am pomenit de Juan. Nu voiam ca râsetele noastre zeflemitoare să se presare peste cele întâmplate. Dar ce se întâmplase? Mi-am amintit îmbrăţişarea noastră, eu goală în faţa lui în cameră. Impresia că sunt cu un amant grijuliu şi stângaci, care n-a uitat nicio secundă că înlăuntrul meu se zămislea o viaţă. Atunci, ce mă tulbura? Poate tocmai asta. Juan părea să înţeleagă importanţa fiinţei pe care o purtam în pântece mai bine decât mine. O ascundeam de atâtea săptămâni, încât, în ciuda creşterii sale constante, în loc să devină mai concretă, se estompa în conştiinţa mea. Cumpănind spaţiul pe care-l ocupa între noi, el a făcut-o reală. Înţelesesem curând că nu era un bărbat locvace, care folosea fraze tăioase, dar arăta în schimb o seninătate şi o convingere imperturbabile. Mi-a fost dor de privirea lui, lipsită de orice voracitate.

Mi-am luat rămas-bun de la Edith şi am rătăcit pe străzile unei Barcelone invadate de turişti. În ciuda anilor petrecuţi acolo, oraşul acela nu ajunsese niciodată să fie al meu, iar acum era mai puţin ca oricând. Sutele de turişti aşezaţi la mesele cafenelelor de pe Ramblas, bicicletele, limbile străine, totul se întreţesea într-o reţea care mă separa şi mai mult de lume. Dar nu erau oare toţi la fel de singuri ca mine? Aveam impresia că întâlnirile dintre oameni nu erau decât convergenţe întâmplătoare. Mai devreme sau mai târziu, fiecare îşi va vedea de drum. Chiar şi când întâlnirile ar fi durat o viaţă întreagă, la sfârşit, porţiunea cea mai anevoioasă aveai s-o faci singur. Şi principiul acesta, ivit în conştiinţa mea minut cu minut, făcea cu neputinţă adevăratul contact. Se întipărise adânc în relaţiile pe care le avusesem până atunci şi sfârşea prin a le înăbuşi. Cât despre viaţa pe

care o purtam în pântece, aceasta îşi avea oare şi ea ceasul cu care să-şi măsoare timpul? Avea să sosească momentul inevitabil al distanţării? Eram departe de a simţi beatitudinea, întâlnirea instantanee cu Sensul Vieţii pe care se presupune că le aduc sarcina şi maternitatea.

Mergând, mi-am pus mâna pe pântece. Am ajuns devreme la La Goleta. Roberto era acolo. Am scos două scaune pe trotuar şi un coşuleţ cu mandarine. Conversaţia, în aerul ocrotitor al serii, m-a ajutat să-mi domolesc neliniştea. În vreme ce mâncam mandarine, el mi-a vorbit despre viaţa lui în insulele Canare, poveşti cu mare şi nisip care m-au făcut să uit o clipă de preocupările mele. Noaptea căpăta o nuanţă violetă deasupra felinarelor aprinse. Am intrat. Când au început să sosească primii clienţi, mi-am dat seama că îmi e cu neputinţă să schiţez zâmbetul cu care obişnuiam să-i primesc. Mă simţeam slăbită. De aceea, când l-am văzut pe Juan în uşa restaurantului, uitându-se într-o parte şi în alta, am crezut că mă prăbuşesc.

— Bună! m-a salutat cu naturaleţe când ne-am aflat faţă în faţă.

— Şi avionul?

— Am găsit altul care decolează mâine.

Am ieşit din nou pe stradă. Mi-a cuprins umerii cu braţul şi am mers. Deodată, s-a oprit în mijlocul trotuarului şi s-a desprins de mine.

— Aş vrea să ştiu dacă ai accepta un cadou.

Mi-a dat un bilet deschis pentru Chile. Puteam să-l folosesc oricând voiam. Nu m-am împotrivit, dar nici nu m-am aruncat la gâtul lui, nici nu l-am sărutat. Pe chipul lui am citit nelinişte. Şi-a coborât privirea.

— Aş vrea să ştii că, de când a murit soţia mea, acum doi ani, n-am ieşit cu nicio femeie, a rostit rar, fără a-şi înălţa fruntea.

— Sunt prima care…?

— Da.

M-a privit cu expresia lui controlată, iar dincolo de ea am intuit că se ascunde un bărbat care, la fel ca mine, naufragiase cândva.

— Nu mă cunoşti. Nu ştii cine sunt, am şoptit.

— Iar tu nu ai nicio responsabilitate. E un bilet. Când vrei să pleci în Chile, o faci şi gata. Dacă ai chef, când ajungi, poţi să mă suni. Mie mi-ar plăcea foarte mult, a adăugat cu ardoare.

— De ce faci asta?

— Nu e nimic rău dacă te ajută cineva puţin, nu?

În această a doua noapte pe care am petrecut-o împreună, Juan mi-a povestit că soţia lui murise de un anevrism cerebral. Mi-a vorbit despre îndoielile care îl năpădiseră, făcându-l să-şi pună întrebări legate de tot ce considera adevărat, încât să nu mai fie sigur nici de existenţa lui Dumnezeu. O stare de pustiire, de descumpănire, în care nu-şi imaginase niciodată că are să cadă.

Hotărârea de a mă întoarce în Chile n-a fost intempestivă. Făcându-mi cadou biletul, Juan mă umpluse de o nouă energie. Mi-a dat o încredere în mine şi în restul lumii pe care de mult nu o mai simţisem. În primele săptămâni, Ignacio a revenit la La Goleta destul de des, dar după aceea a dispărut definitiv. Nu şi-a dat niciodată seama de sarcina mea, care până la patru luni a fost aproape invizibilă. Mi-am terminat scurtmetrajul şi mi-am dat ultimele examene de literatură. În şapte luni am reuşit ce nu obţinusem în ani. Lola s-a născut la Barcelona. Edith, în ciuda recuperării sale lente, m-a ajutat la început. Între timp, eu şi Juan ne-am cunoscut prin e-mailuri. Îmi povestea necazurile lui într-un fel simplu şi amuzant. Rareori mă întreba de întoarcere. Când Lola a împlinit trei luni, mi-am luat în sfârşit diplomele şi am decis că e timpul să mă întorc. Îmi amintesc că Edith m-a dus la aeroport. Când ne-am despărţit, mi-a spus:

— Acum, că eşti mamă, ai s-o înţelegi pe a ta, ai să vezi.

Mi-a atras atenţia faptul că pomenea de maică-mea. Nu-i vorbisem niciodată despre ea şi cu siguranţă omisiunea aceasta o făcuse să intuiască relaţia complicată pe care o avem.

Vechiul meu prieten Matías, care-mi fusese alături în primii ani la Barcelona, m-a primit cu braţele deschise. Îşi înfiinţase o companie de producţie cinematografică şi îşi începea primul lungmetraj. La câteva zile după sosire, eram instalată într-un apartament şi lucram la compania lui de producţie. Reîntâlnirea cu Juan s-a produs încetul cu încetul. Teama de eşec mă împiedica să iau hotărâri pripite. Totuşi, într-o zi, m-am trezit acceptându-i propunerea repetată de a locui împreună şi m-am mutat cu el. Peste vreo două luni am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe mama.

— Maná, sunt în Chile şi am o fetiţă. O cheamă Lola, au fost primele mele cuvinte.

În anii aceia menţinusem o corespondenţă sporadică; scrisorile îmi erau laconice şi ofereau informaţii despre chestiuni care-mi erau indiferente. Mama n-a scos o vorbă şi apoi am auzit-o plângând la celălalt capăt al firului.

— N-ai să mă ierţi niciodată, nu-i aşa? a întrebat.

M-am uitat în jur. Lola dormea pe cuvertura de pe patul meu. Mi-am dat seama că furia îmi era intactă, dar acum aveam unde s-o ascund.

— Dacă vrei, poţi să vii să-ţi vezi nepoata, i-am spus.

Încetul cu încetul, timpul avea să se scurgă fără zbucium; nu mai aveam nevoie să mă poarte în alt loc, spre altă izbândă, căci fiecare zi, cu cele o mie de detalii pe care mi le aducea, mă scotea din mine însămi, alunga singurătatea. Eram hotărâtă să mă agăţ de tot ce puteam vedea cu propriii mei ochi, de tot ce era neîndoielnic real şi să fug de tot ce pricinuia incertitudine şi pierdere; nu aveam să rămân

prinsă într-un vârtej de instincte, ca mama. Nu-mi păsa dacă pacea noii mele vieţi era departe de pasiunile de odinioară, de înverşunările vertiginoase care după câteva momente îmi explodau în faţă. Şi noaptea, când Juan mă îmbrăţişa, aveam certitudinea că el, cu atitudinea lui rezervată, simţea acelaşi lucru.

*

Pijamaua îmi e udă. Mă ridic. Capul mă doare mai puţin. Pe stradă trece cu viteză o maşină. Nu am puterea să mă scol şi să le spun noapte bună copiilor. Îmi scot telefonul mobil din poşetă. Am şase apeluri nepreluate de la Leo.

18.

În vreme ce cobor pe scara rulantă, lumina dimineţii se strecoară prin ferestrele mari. Noua reabilitare, cu giganticele ei planşe de sticlă cilindrată şi tuburi de oţel, dă clinicii ciudata înfăţişare a unui mall de lux.

Ca în fiecare zi la ora aceasta, Karina curăţă zidul transparent al cafenelei. S-o văd, zâmbind cu gropiţe în obraji, îmi redă o senzaţie de fericire. Obişnuieşte să-mi vorbească despre noile tehnici învăţate la şcoala de asistenţi medicali, pe care o face la seral. Dar, de data aceasta, după ce mă salută, scoate din buzunarul şorţului un cadou şi mi-l dă.

— E pentru dumneavoastră. Nu-l deschideţi acum.

— Şi de ce îmi dai un cadou?

— O să vedeţi! strigă îndepărtându-se pe coridor cu ustensilele ei de curăţare.

Când vine la clinică, Alma trece mereu s-o salute. Spune că nici nu i-ar veni să creadă Karinei ce influenţă benefică are asupra persoanelor; şi are dreptate, ca în privinţa atâtor altor lucruri. Îmi amintesc visul de acum două nopţi: Soledad şi Alma îndepărtându-se împreună pe un vapor. Când se deschid uşile ascensorului la etajul al treilea mă ciocnesc de Emma. Poartă nişte pantaloni negri, o cămaşă azurie de bărbat şi părul prins într-o coadă de cal, combinaţie care-i conferă o înfăţişare juvenilă. Cu toate acestea, chipul îi este încordat.

— Cristóbal are febră. Ce înseamnă asta? întreabă, stăpânindu-şi îngrijorarea.

— Lasă-mă să mă pun la curent. Dar stai liniştită.

În timp ce înaintăm, mă anunţă că îl găseşte pe Cristóbal fără vlagă şi scăldat într-o sudoare rece. În sala de aşteptare, le observ pe mama şi pe sora ei. Două femei uscăţive şi foarte aranjate, care nu-şi întrerup eterna discuţie decât ca să arunce o privire de dezaprobare la ceea ce se află în faţa câmpului lor vizual. Infirmiera de serviciu mă aşteaptă pe hol.

— Aşteaptă câteva minute afară, îi cer Emmei şi intru cu infirmiera în camera fiului ei.

Cristóbal stă cu braţele căzute de o parte şi de alta a trupului şi cu ochii pe jumătate deschişi. Infirmiera mă informează că are 37,2 grade. Deşi nu este o temperatură clinic semnificativă, orice deviere în evoluţia lui trebuie să trezească bănuieli.

— O fată tocmai mi-a făcut un cadou. Nu ştiu ce să cred, îi spun lui Cristóbal.

— Şi mie mi-a făcut o dată un cadou o colegă de şcoală. Şi ştii ce era? Căcăreze de iepure, îmi relatează şi tuşeşte.

E evident că efortul îl deranjează. Închide pleoapele cu putere şi apoi le deschide, de parcă ar căuta să schimbe ambianţa. Cristóbal cunoaşte durerea, a trăit cu ea o perioadă din viaţă, ca majoritatea copiilor cu o boală congenitală nevindecată. Încă mă uimeşte stoicismul cu care suportă durerea, de parcă ar fi o parte intrinsecă a vieţii.

— Colega ta e prea simpatică, e clar. Eu nu l-am deschis pe al meu. Vrei să-l vedem împreună?

— Da. Cu toate că, după mărime, nu cred să fie ceva interesant.

Observ că are o uşoară dispnee. Trebuie să respire mai des între două cuvinte.

— Mai întâi arată-mi mâinile tale.

Degetele au început să capete o nuanţă albăstruie. Ridic păturile ca să-i examinez picioarele. Se observă aceeaşi tendinţă. Nu e normal, dar se poate întâmpla. Intubarea postoperatorie şi respiraţia artificială favorizează complicaţiile infecţioase.

— Am să-ţi cer să respiri adânc. Te doare?

— Puţin.

Spre deosebire de adulţii care te bombardează cu întrebări, copiii, când intuiesc vreun pericol, preferă să se gândească la alte lucruri. Ignorând realitatea, o fac să dispară.

Prima oară când a venit Cristóbal la cabinetul meu, abia şi-a dezlipit ochii de la micul lui aparat electronic. Când m-a privit, la un moment dat, am văzut în expresia lui cel mai profund dispreţ. Părea să fi trecut de o mie de ori prin aceeaşi împrejurare – cineva promiţându-i că are să se facă bine – şi să fi pierdut pe drum speranţa. Dar atitudinea lui nu denota înfrângere, dimpotrivă, era sfidătoare şi matură; s-ar fi spus chiar că părinţii lui trăiau într-o credulitate adormită, în timp ce el descoperise deja natura brutală a vieţii. La următoarele întâlniri, mi-am orientat toate strădaniile încât să-i străpung carapacea. A fost un proces lent. Ceea ce măsura Cristóbal cu împotrivirea lui nu erau pericolele operaţiei, ci angajamentul meu faţă de el.

— O să-ţi luăm din nou temperatura, bine?

Cristóbal îşi ridică mâna pe care nu o are imobilizată şi spune:

— Vreau să văd cadoul dumneavoastră.

Îl simt neliniştit. Greutatea de a respira trebuie să-i provoace angoasă. În vreme ce infirmiera îi ia temperatura, mă uit pe raportul cu procedurile din timpul nopţii. Când îmi arată termometrul, constat că a atins 38,1 grade. Îi dau lui Cristóbal cutiuţa învelită în hârtie de cadou, pe care am primit-o de la Karina.

— Deschide-l tu. Eşti obişnuit cu cadourile-surpriză.

Se ridică cu greu. Îl doare pieptul mai rău decât e dispus să admită. Deschide pachetul cu degetele lui lungi. Are părul pieptănat. Nu încape îndoială că Emma s-a ocupat azi-dimineaţă de detaliul acesta.

— E genial, încuviinţează, ţinând în mâini o sticluţă cu un vapor de lemn înăuntru.

— Nu pot să ţi-l dăruiesc, ar însemna să o jignesc pe fata care mi l-a dăruit mie, dar putem să-l lăsăm pe noptiera ta cât timp eşti la clinică.

— De acord, afirmă şi închide ochii.

Îi cer infirmierei să-i ia o mostră de sânge. Rămân un minut lângă Cristóbal după ce pleacă ea. Ştiu că Emma mă aşteaptă de cealaltă parte a uşii. Vreau să fiu sigur de cuvintele pe care am să le folosesc ca să-i comunic, fără s-o alarmez, bănuielile mele. În această privinţă nu există gesturi zadarnice. Când îi spui unei mame că fiul ei are să fie bine, ştii că în clipa aceea i-ai schimbat perspectiva asupra vieţii. De aceea cuvintele trebuie să fie adevărate şi în acelaşi timp prudente. Încă de la o vârstă fragedă am considerat că un mod de a evita dezastrul personal este să-ţi menţii mintea ocupată cu o chestiune limitată şi realizabilă. Ceva în care, când vine momentul, să poţi duce la capăt o activitate concretă care să aibă sens. Aceasta a fost una dintre primele mele certitudini şi cea care mi-a influenţat cel mai mult hotărârea de a studia medicina. Dar n-am calculat niciodată că gesturile concrete, care trebuiau să-mi rezolve dilemele existenţiale, aveau să-mi pricinuiască un torent nesfârşit de incertitudine şi de tristeţe. O infecţie respiratorie nu este câtuşi de puţin un tablou încurajator. Nu când ai un corp fragil şi o inimă nouă, pentru a cărei acceptare trebuie să iei imunosupresoare. Când ies din încăpere, Emma o interoghează pe infirmieră. O invit să facem câţiva paşi pe coridor.

— E posibil ca Cristóbal să fi dezvoltat o infecţie pulmonară. Va trebui să-i facem vreo două analize ca să fim siguri, îi spun.

— Şi asta ce înseamnă?

Nişte pete roşii ies în evidenţă pe chipul ei palid; s-ar zice că a făcut subit o alergie.

— Emma, nu te îngrijora, diagnosticul nu e confirmat. Şi, în cazul în care ar avea aşa ceva, vom depista originea infecţiei şi apoi o vom trata.

Emma îşi acoperă gura, de parcă ar încerca să-şi stăpânească un geamăt.

— Odată ce vom începe tratamentul, poate evolua foarte bine, cel mai probabil.

— Cel mai probabil? mă întreabă cu ironie.

— Da, fireşte. Dar nu pot să-ţi ascund că în procedurile astea există întotdeauna un factor de risc. Îi vom face o radiografie toracică. Dacă detectăm vreo anomalie, i se va face o bronhoscopie.

Îi explic despre ce e vorba. Emma mă priveşte cu atenţie, fără să scoată o vorbă. Nu-şi ia ochii de la mine în vreme ce îşi scoate mobilul din buzunar.

— Isaac, Cristóbal nu se simte bine, spune. Mai bine vino!

O las pe coridor. Infirmiera de serviciu face pregătirile pentru analize. Emma, cu cuvintele ei, a declanşat alarma.

După-amiază diagnosticul e clar. Radiografia toracelui a arătat o condensare bazală stângă, semn al unei posibile infecţii pulmonare bacteriene. Bronhoscopia şi examenul bacteriologic au confirmat prezenţa bacteriei klebsiella. Îi administrăm antibiotice şi, după cum se pare, dispneea a cedat. Acum doarme graţie efectului sedativelor. Am hotărât să nu-l conectăm la aparatul de respiraţie artificială decât dacă e absolut necesar. Conectarea ar implica o sedare continuă.

Se presupune că ştiinţa se dezvoltă cu anii, în timp ce gradul de incertitudine se reduce. Totuşi, cu cât dobândesc mai multe cunoştinţe, cu atât mi se amplifică orizontul dilemelor, semnele de întrebare se înmulţesc, încât uneori rămân încremenit. Cât aş vrea să-i pot spune Emmei că fiul ei are să fie bine. Dar nu izbutesc să văd decât sutele de variabile imprevizibile care susţin în clipele acestea viaţa lui Cristóbal şi care, în orice minut, se pot altera iremediabil.

19.

Tati şi Alma sunt tot supăraţi, şi vina e a mea. De aceea, când autobuzul m-a lăsat azi-dimineaţă la şcoală, n-am putut să intru. M-am întors cu spatele şi am mers spre piaţa unde obişnuiesc să vin când mă simt aşa. Aici îmi petrec ziua. Îmi scot gustarea şi o ordonez pe banca cea mai îndepărtată de stradă. Piaţa e pustie, cu excepţia unei pisici negre care se plimbă lingându-se pe mustăţi ca o panteră în miniatură. Nişte băieţi traversează strada în fugă. Nu încape îndoială că lipsesc de la ore, la fel ca mine. Râd, sar şi îşi dau uşor palme pe spate. Nu-mi place să fiu singur, dar, ca să am un prieten, ar trebui să fac un mare efort şi sunt mari şanse să nu obţin nimic. De aceea prefer să mă gândesc la următoarele nouă descoperiri pe care am să le fac.

Mama şi-a luat viaţa. Asta e prima. Dar cum ajung la următoarea? Poate unind chestiuni pe care le cunosc deja şi care înainte nu mi se păreau importante. De exemplu, faptul că tati nu vorbeşte niciodată despre ea; de exemplu, faptul că din toate lucrurile mamei tati păstrează doar fotografia pe care am scos-o din sertarul lui; de exemplu, faptul că bunicul, în rarele ocazii când cineva pomeneşte de mami, înghite cu noduri, de parcă ar mânca o broască râioasă; de exemplu, faptul că nu ne-am dus niciodată s-o vizităm pe bunica din partea mamei la Buenos Aires, nici măcar când a murit bunicul. Odată, l-am întrebat pe tati de ei şi mi-a povestit că după moartea mamei au hotărât să se întoarcă în Argentina, unde s-a născut bunica.

După-amiază aştept autobuzul şcolar în faţa porţilor şcolii. Nimeni nu mă întreabă unde am fost. Sunt invizibil şi îmi pare bine. Când ajung acasă, deschid calculatorul.

> Înapoiat de rahat, mă lache. Du-te la măta kre te iubeşte atâta sărăcuţul de tine ruşinosule hahahaaa dak tot n-ai nimic de făcut du-t la caetele tale kre-ţi sunt singurii prieteni!!!!.. Hahaha ha ruşinosule, vai de tine, eşti bun de tăiat frunze la câini.

Le-am citit mesajele de o mie de ori, dar, cu toate acestea, mă fac să mă simt puţin rău, ca pierdut. Fac ce obişnuiesc să fac: îmi imaginez situaţii oribile. De data asta mă gândesc că un hoţ intră în casele lor şi le scoate ochii din orbite.

Cobor la bucătărie după un pahar cu lapte. Mobilul Yerfei sună şi vibrează, de parcă ar avea o pasăre vie în buzunar. Ea răspunde, şi eu mă întorc în camera mea. Tastez numele bunicului meu pe Google. Adolfo García Izquierdo. Nu-mi dă rezultate pentru Adolfo García Izquierdo. Bunicul meu n-a făcut niciodată ceva demn de a fi scos în evidenţă pe Google. Tati are 648 de rezultate. Tastez numele bunicii

mele: Bulygin. Apar 591 de rezultate, multe dintre ele menţionând un domn Arnold Bulygin. Îl deschid pe primul:

> Arnold Bulygin, 1903–1986. Fondatorul şcolii Santa Ana, una dintre primele şi cele mai importante şcoli pentru domnişoare din Buenos Aires. Educator neobosit. Formator a sute dintre femeile noastre cele mai remarcabile. Admiratorii moştenirii sale comemorează douăzeci de ani de la decesul său cu o slujbă la capela şcolii în data de 4 noiembrie la ora 19:00.

Anunţul este semnat de multe persoane, una dintre ele fiind bunica mea: Perla Bulygin. E foarte probabil ca Arnold Bulygin să fie străbunicul meu. Mai citesc câteva rezultate ale căutării. Date biografice, câteva dintre scrierile sale despre educaţie şi apoi rezultate care se referă la şcoala pe care a înfiinţat-o. Înregistrez:

A doua descoperire: Bunicul mamei a fost fondatorul unei şcoli pentru domnişoare la Buenos Aires, şcoală numită Santa Ana.

Intru pe blogul lui Mr. Thomas Bridge. Vorbeşte în faţa camerei. Zice că n-are să se mişte de acolo până nu se va asigura că presa invadatoare dispare. N-are altă îmbrăcăminte decât un minuscul costum de baie. E ridicol. Spune că dacă el ar rămâne acolo, la capătul lumii, îmbrăcat astfel, în patruzeci şi opt de ore ar muri. În acelaşi fel, orice intervenţie în viaţa alacalufilor le-ar provoca acestora moartea. Mr. Thomas Bridge vorbeşte mai departe. Pe blogul lui e o adresă ca să intri în contact cu el. Scriu:

> Mă numesc Tomás Montes. Cel mai bun prieten al meu provine din insula Lennox şi amândoi suntem preocupaţi de familia pe care aţi găsit-o dumneavoastră. Ne-ar plăcea foarte mult să vă ajutăm în misiunea dumneavoastră, însă înainte trebuie să rezolvăm câteva probleme. Nouă, ca să fim exacţi. În orice caz, nu ezitaţi să mă contactaţi în cazul în care credeţi că putem să vă ajutăm.
>
> PS: Dacă îmi daţi o adresă, mi-ar face plăcere să vă trimit un desen.
>
> Cu solidaritate, Tomás Montes.

Îmi place chestia asta cu „solidaritate”. Apăs pe „send”.

Când ies la fereastră, îl văd pe Bebeluşul Hipopotam Mârşav în faţa uşii casei sale. Din două în două minute aruncă o piatră. După douăsprezece minute se uită la mine şi îmi arată un melc pe care-l are în mână. Deschid fereastra şi îl salut.

— Dacă vrei, mâine îţi arăt restul, am foarte mulţi, îmi strigă.

— Şi mie îmi plac melcii!

— Atunci, pe mâine?

Fac un gest de OK cu mâna şi el intră în casă cu pas de hipopotam.

În înălţimi, un stol de păsări dispare în spatele unui strat dens de nori. Invidiez puţin păsările migratoare; n-au obligaţii şi pleacă mereu spre locuri unde străluceşte soarele.

20.

În vreme ce conduc spre compania producătoare primesc un mesaj text pe mobil. Aştept un semafor roşu ca să-l citesc. E Leo: *Am învăţat să folosesc aparatul ăsta pentru tine. Ce fac cu dorinţa de a te vedea?* Îmi amintesc că e scriitor şi, prin urmare, cunoaşte la perfecţie efectul cuvintelor; ştie să le aleagă şi să le combine după cum are chef ca să obţină impresiile pe care le vrea. În cazul lui, cuvintele conţin mai puţin adevăr decât în cazul celorlalţi muritori. Dar asta nu contează. Nu i-am cerut dovezi de dragoste şi sper că nu va trebui să i le pretind vreodată. Când mă pregătesc să plec, în coloana furtunoasă de maşini, mă surprinde să-l văd pe iubitul mamei mele stând de vorbă cu o tânără voluptuoasă pe cealaltă parte a străzii.

*

Rămân să editez până spre seară scenele pe care ar fi trebuit să le termin ieri. Azi-dimineaţă, Matías a vrut să ştie ce am. A observat că sunt mai slabă. De la nunta lui Miguel, abia dacă pun ceva în gură. M-a întrebat, de asemenea, dacă l-am văzut pe Leo de atunci şi i-am răspuns că nu. Am simţit un junghi în stomac când mi-am dat seama că am început să mint. Derulez cât am editat din filmare. Mă uit fix la ecran, şi imaginile încep să se mişte înaintea ochilor mei; chipuri şi locuri ţin loc de fundal pentru gândurile mele. Mi-i imaginez pe Lola, pe Tommy, pe Juan. O infimă părticică din lumea vastă de afară care-mi aparţine şi în jurul căreia, de obicei, totul se ordona şi dobândea sens. O existenţă după care am tânjit, revanşa faţă de povestea mea, faţă de mama. Atunci, ce e cu impulsul acesta care mă face să dispreţuiesc ceea ce am ca să plec în căutarea a ceva incert? De ce nu vreau să-mi domolesc sentimentele pe care mi le inspiră Leo?

Caut prin amintirile mele alături de Juan şi încerc să găsesc o emoţie asemănătoare. Fără putinţă de tăgadă, într-o zi a fost acolo, ascunsă după sutele de probleme concrete pe care a trebuit să le rezolvăm când am revenit în Chile: să-l cunosc pe Tommy, să începem să avem încredere unul în celălalt, să mă acomodez cu o familie ale cărei coduri îmi erau necunoscute, să iniţiez meticuloasa reconciliere cu mama. Ascunsă pe undeva, trebuia să fie energia aceea care te scutură din cap până în picioare. Dar nu i-am dus dorul. Îmi era de ajuns dragostea cuminte care ne unea. Nu căsătoria în sine mă entuziasma, ci să împlinesc imaginea despre mine însămi pe care o urzisem de copilă.

Deodată, cine sunt şi care-mi este locul în lume devin noţiuni lipsite de importanţă, aidoma siluetelor schimbătoare de pe monitor. Îmi

imaginez că totul este încă posibil, că socotelile mele cu viitorul nu sunt încheiate, că Lola şi Tommy nu există. Mă sperie că sunt capabilă să gândesc astfel, că în vreun ungher din fiinţa mea doresc asta.

Când ies de la companie, mă simt obosită. Pe drum, îmi sună mobilul. Tresar. Răspund fără să-mi iau ochii de la stradă. Dacă m-aş fi deranjat să mă uit pe ecran, l-aş fi lăsat să sune.

— Alma, scumpo, mă auzi?

— Da, Maná, spun pe un ton istovit.

— Am făcut peşte florentin. Nu vrei să vii să-l mănânci cu mine? Am făcut rost până şi de roşii uscate.

— Maná, ce e cu tine?

Invitaţia ei mă surprinde.

— Nimic. Doar că am gătit pentru Bruno şi m-a sunat ca să-mi spună că nu poate să vină.

E povestea dintotdeauna. Mama pretinde să mă folosească pentru a-şi disimula frustrările.

— Ah. Nu pot, copiii şi Juan mă aşteaptă acasă. Dar sună-ţi vreun prieten, oricare dintre ei va fi cu siguranţă încântat să cineze cu tine la lumina lumânărilor tale. Nu obişnuiesc să fiu atât de dură, dar sentimentele ies la suprafaţă cu o uşurinţă surprinzătoare. Mama nu răspunde. Îmi amintesc că l-am văzut pe Bruno lângă o fată care are jumătatea vârstei ei şi mi se face milă de ea. Scuză-mă! Dar îmi e cu adevărat imposibil. Te sun mâine, e bine?

— Azi mi-a sosit o vedere de la Edith.

— Şi tu ce ştii despre Edith? o întreb ridicând prea mult tonul.

— Mi-ai vorbit cândva despre ea.

— Dar cum de are adresa ta? mă interesez pe un ton sec.

— Pesemne că i-ai dat-o la un moment dat.

Ce mi-a spus este o rătăcire de care se căieşte numaidecât. Vocea o trădează. Sunt sigură că nu i-am pomenit niciodată de Edith. Fac parte din lumi diferite. Edith face parte din viaţa pe care eu am construit-o pentru mine însămi. În ciuda mâniei pe care mi-o produce, nu pot să nu zâmbesc în sinea mea, pentru că vorbesc cu singura persoană care ar da orice ca să mă vadă în braţele altui bărbat. Ar fi încununarea peroraţiei sale despre farsa fidelităţii; o invenţie, în opinia ei, a fiinţelor umane ca să-şi reprime cel mai puternic dintre patosurile sale şi, prin urmare, cel mai ameninţător: dorinţa de a poseda ce este al altuia.

— Nu, Maná, eu nu i-am dat niciodată adresa ta lui Edith.

— Atunci va trebui să o întrebi pe ea.

— Îmi ascunzi ceva.

— Ah, Alma, cu tine, orice ai face, intri în încurcătură. Trebuie să închid, o să mi se ardă totul. Sună-mă!

Când ajung acasă, Juan şi copiii mănâncă pizza în bucătărie. Am

uitat că în seara asta Yerfa nu doarme aici.

— Bună la toată lumea!

Juan îmi aruncă o privire de reproş.

— Mamă, te rog, să nu vii niciodată devreme când nu e Yerfa. Ador pizza care vine la telefon, spune Lola.

Acest „ador" este caracteristic mamei mele, iar în gura Lolei sună şi mai rău decât într-a ei.

— Îmi pare rău, declar, sprijinindu-mi coatele pe masa de la bucătărie. Am avut o zi îngrozitoare.

Tommy mă sărută pe obraz. Îl îmbrăţişez.

— Mă iertaţi?

Chiar dacă vorbesc la plural, mă adresez lui Juan. Ştiu cât de important e pentru el să funcţioneze casa cu precizia unei clinici. Şi asta mă străduiesc să fac.

— O credem? întreabă Juan, uitându-se într-o parte şi în alta la cei doi copii.

— Ce faci? întreb în vreme ce mă aşez lângă el.

Îmi pun mâna pe coapsa lui. „Ia-mi mâna", îi cer în tăcere. „Te rog! Mă îndepărtez spre un loc unde nici tu şi nici copiii nu mă puteţi însoţi, nu-ţi dai seama?" Dar nu se întâmplă nimic. Nici eu nu pronunţ aceste cuvinte, nici el nu-mi ia mâna.

— Bine, zice şi îşi vâră o bucată imensă de pizza în gură.

Copiii îl imită. Râd.

— Văd că n-aveţi nevoie de mine.

Îi privesc îndelung, nădăjduind să mă contrazică vreunul. Dar în toiul hohotelor, nici măcar nu m-au auzit. Nu pot să mă supăr dacă soţul şi copiii mei se simt minunat fără mine. Dimpotrivă, ar trebui să fiu mulţumită. Şi asta încerc. Juan îşi pironeşte o secundă ochii în ai mei.

— La sfârşitul lunii e ziua de naştere a bunicului şi vreau ca fiecare să-i faceţi câte un cadou, îl aud spunând.

Lola zice că are să confecţioneze florile de hârtie pe care a învăţat să le facă la orele de arte plastice. Ia un şerveţel şi ne arată îndoiturile care îl transformă în floare. Tommy îmi face cu ochiul, un gest imperceptibil la care răspund şi care mi se pare un balsam. Mă priveşte tot timpul cu chipul lui palid şi schimbător.

*

Baricadat pe partea lui de pat, Juan citeşte o revistă ştiinţifică. Nu e nimic excepţional în scena aceasta. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelarii pe nas şi o lumină gălbuie căzându-i pe faţă, în vreme ce soţia lui se uită în tavan şi aşteaptă ca el să-i vorbească. Ea nu ştie dacă să-şi ceară scuze pentru greşelile ei, să se apropie, ori să se

întoarcă şi să aştepte ca noaptea să diminueze tensiunea.

— Semeni din ce în ce mai mult cu mama ta, îl aud pe Juan spunându-mi cu o expresie severă.

— N-am să-ţi răspund. Dacă vrei să te cerţi, nu te baza pe mine.

— Nu-ţi face griji, nu mă bazez pe tine pentru lucruri mult mai importante, mă înfruntă pe un ton de ironie extremă.

— Atunci, ce sens are să-mi spui ceva atât de neplăcut? îl întreb cu toată răceala posibilă.

— Spun doar adevărul.

Mă ridic în capul oaselor. Nu ştiu dacă are dreptate. Am făcut ce am putut. În schimb, sunt sigură că frazele lui mă obosesc.

— Dacă vrei, vorbim mâine.

Îl privesc cu coada ochiului. N-am mai avut niciodată sentimentul acesta de repulsie.

— Am să dorm cu Lola, închei.

— Cum vrei.

Am nevoie de aer. Cobor treptele şi ajung pe coridorul cu desenele lui Tommy. Mă opresc la labirintul lui. Un Tezeu diafan punându-şi lancea pe corpul Minotaurului. Este o luptă care nu implică durere, de parcă amândoi, la sfârşitul spectacolului cuceririi şi al morţii, şi-ar da mâna şi ar pleca spre ieşirea din labirint. O linie străbate desenul, este firul Ariadnei, pe care Tommy l-a numit firul care arată dragostea.

— Firul care arată dragostea, şoptesc şi mă duc în grădină.

Noaptea este răcoroasă, iar aspersoarele pornite îmi atenuează tăcerea şi angoasa.

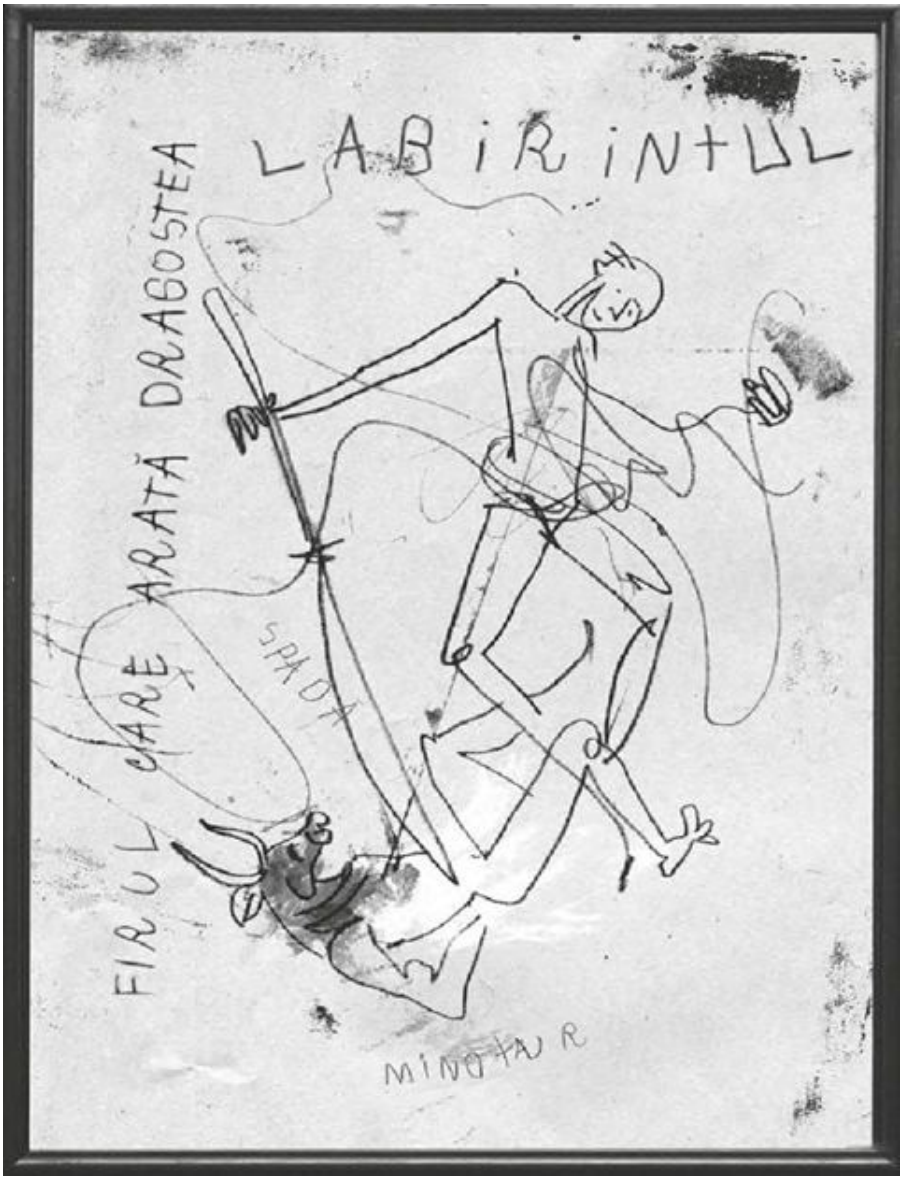
LABIRINTUL
FIRUL CARE ARATĂ DRAGOSTEA
SPADA
MINOTAUR

21.

Îmi place să stau sub cearceafurile din patul meu pentru că acolo totul se întoarce la locul lui. Alături de Kájef, uit că mâine este altă zi de şcoală.

Aud pe cineva coborând treptele. Aştept atent. Disting un zgomot pe terasă. Ies pe coridor şi mă uit pe fereastră spre grădină. Alma vorbeşte la telefonul mobil între copaci. Mă întorc în camera mea. Mă întind în pat şi mişc avionul roşu deasupra capului. Eu nu pot să zbor într-un avion adevărat. Tati îmi zicea: „Când o să ai nouă ani o să te duc să zbori". Şi când a venit momentul, tati şi-a ţinut promisiunea. Mi-a spus că interiorul avionului e ca al unei maşini şi că n-are să-mi fie teamă. Când mă aflu într-un spaţiu strâmt şi închis, mintea mea o ia razna şi văd imagini înspăimântătoare. Medicul zice că e o „fobie".

În noaptea dinaintea zilei mele de naştere mi-am dorit să adorm numaidecât, crezând că astfel are să se facă ziuă mai repede. Apoi totul s-a dus de râpă. Îndată ce motoarele au vuit sub scaunul meu, am simţit o durere în stomac şi am început să tremur. Am închis ochii fredonând o melodie. Prin cască l-am auzit pe tati; de foarte departe îmi spunea că deja zburăm. Un sunet ascuţit mi-a intrat în urechi şi mi-a provocat o durere foarte puternică. Am vrut să strig. Mi-am înfipt unghiile în dosul palmei. Gura lui tati se deschidea şi se închidea, dar eu nu-i auzeam vocea. M-am uitat în jos. M-am gândit că, dacă văd pământul, am să mă liniştesc. Maşinile se mişcau ca bacteriile şi eram departe de tot ce cunoşteam. N-am putut să suport, am început să ţip. Mase de vapori treceau alene prin faţa ochilor mei. Totul era albastru şi gri. Am ţipat în continuare, dar nu eram eu cel care o făcea.

Nici măcar nu puteam să mă aud. Poteci întortocheate cu mogâldeţe, fâşii întunecate de pământ, reflexii ale soarelui. Am simţit un lichid călduţ curgându-mi printre picioare. Fără să mă privească, tati a luat o pungă de plastic şi mi-a dat-o. După câteva secunde vomitam. Tati s-a rotit de câteva ori înainte de a coborî. Îi auzeam vocea: „Aici victor alpha, charlie romeo, plan de zbor Tobalaba, solicit SS pentru Tobalaba, altitudine 17500 picioare".

— Presupun că va trebui să-ţi fac alt cadou de ziua ta, a spus când am ajuns pe pământ şi apoi şi-a trecut mâna prin părul meu.

*

Mi-e frig, de parcă cineva mi-ar fi pus o bucată enormă de gheaţă în artere ca să le împiedice să funcţioneze. Alma e tot în grădină. Sunt sigur că vorbeşte cu bărbatul care a adus-o acasă. Fac din nou să zboare avionul roşu. Brrrr, brrrr! Într-un impuls îl lansez în zid.

Avionul cade pe podea, cu o aripă ruptă. Două şuruburi se rostogolesc pe jos. Cum de am putut să fac asta? Cum nu mi-am amintit să număr până la zece? În felul ăsta se produc oare nenorocirile? Sunt oare scrise în vreun loc pe care nu-l cunosc? Dacă e aşa, ar fi de-ajuns să-l găsesc şi, cu o gumă uriaşă, să şterg clipele care distrug lucrurile pe care le iubesc cel mai mult.

Eu cred că mama, la un moment dat, trebuie să fi simţit tristeţe sau furie, la fel ca mine acum, şi, înainte de a putea să se căiască, era moartă. Dar ce a putut să o facă atât de nefericită încât să uite să numere până la zece?

22.

De pe terasă, disting piscina luminată şi apoi întinderea de iarbă, până la un punct unde se pierde în întuneric. Caut numărul lui Leo care a rămas înregistrat în mobilul meu şi îi trimit un mesaj text: *„O pisică neagră mi-a traversat grădina”.* În câteva secunde primesc răspunsul lui: *„Poţi să vorbeşti?”. „Da”,* scriu. Îi aud vocea:

— Alma, unde dispăruseşi?

Nu pot să-i transmit zbuciumul meu. Dacă Juan m-ar fi luat de mână, cel mai probabil nu am sta de vorbă. Asta vreau să cred, cel puţin.

— Sunt în grădină. Ce faci?

— Leo{3}.

— Leo citeşte. Râdem amândoi.

— Azi, Matías m-a întrebat dacă te-am văzut şi i-am spus că nu.

— De ce?

— Nu ştiu. Mi-a fost ruşine.

— Din cauza celor întâmplate?

Îl simt agitat, ca mine.

— Da.

— Dar a fost fantastic. M-am gândit neîncetat la asta.

— La „asta” sau la mine?

— La tot, Alma. La tine, făcând-o, la ochii tăi, privindu-mă, la mâinile tale, atingându-mă; la tot.

Rămân tăcută.

— Vreau să te văd. Dacă nu te văd, e posibil să mor. Şi vorbesc serios.

— Citeşti cumva literatură sentimentală?

— Nu încă, dar ai dreptate în privinţa unui lucru: noi, scriitorii, învăţăm să recunoaştem strălucirea lucrurilor, care este ca o apariţie subită a adevărului pe care îl conţin.

Mereu, cuvintele lui Leo. Dacă sentimentele i-ar fi adevărate, pudoarea şi teama l-ar împiedica să şi le exprime în felul acesta.

— Şi în cazul acesta, ce ar fi? încerc să aflu cu sarcasm.

— Tu.

— Mă impresionează certitudinile tale.

— Mi-ai face loc, chiar dacă ar fi un locşor mic?

— Am să încerc.

— Nu e suficient.

— E tot ce pot să-ţi ofer.

— Atunci accept. Deocamdată.

23.

În vreme ce încerc să-i explic Emmei ultimele proceduri, lumina de la fereastră cade pe atrăgătorul ei profil. Mă simt dezbrăcat în faţa privirii ei. Ştiu că încearcă să cumpănească în gesturile şi expresiile mele veridicitatea cuvintelor pe care le rostesc.

Mă gândesc la Alma. În urmă cu o vreme, nu foarte îndepărtată, vedeam în ochii ei o imagine a mea însumi, care mă bucura, o imagine luminoasă, care nu mai există.

Emma mă întreabă dacă fiul ei simte durere. Îi spun că nu. Este sedat. Se apropie de el. Cu un prosop alb, îl şterge pe frunte. Conectat la aparatul de respiraţie artificială, Cristóbal inspiră cu dificultate. Trăsăturile de copil i se contractă. Să-l privim în starea aceea de inconştienţă ne frânge inimile – mamei lui şi mie. Emma îmi povesteşte că Isaac şi-a petrecut noaptea la clinică. Presupun că vrea să-mi arate că nu trece singură prin asta. Când am ajuns, le-am văzut pe maică-sa şi pe soră-sa şuşotind ca de obicei în sala de aşteptare. Cristóbal tuşeşte. Emma îl observă. Pe chipul ei se citeşte vârtejul de emoţii prin care trece.

— Ai dormit? o întreb, ca să rup tăcerea.

Scutură din cap, negând. Istovirea îi face ochii blânzi. Pe paloarea feţei ies în evidenţă fruntea şi buzele roşietice.

— Odihneşte-te! Cristóbal va avea nevoie de tine când îl vom deconecta de la aparatul de respiraţie artificială.

— Nu crezi ce spui, nu-i aşa?

Are dreptate, nu cred.

— În orele următoare vom şti cum reacţionează, însă acum ţi-ar prinde bine să te odihneşti, serios…

Îmi pun mâna pe umărul ei. Ea mi-o ia.

— Mulţumesc pentru că te preocupi pentru mine, spune şi apoi mă îmbrăţişează cu putere.

Corpul ei se uneşte cu al meu, îi aud respiraţia în urechea mea, îi simt braţele strângându-mă. După câteva secunde se desprinde, îşi acoperă faţa cu mâinile şi se întoarce spre fereastră.

— Nu s-a întâmplat nimic, Emma, afirm.

Ea zăboveşte cu spatele, ghemuită, acoperindu-şi faţa. O clipă, nu ştiu ce să fac. Pot să plec, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, să arunc un văl asupra unui moment care, la urma urmelor, nu are nici cea mai mică importanţă în comparaţie cu restul întâmplărilor. Dar nu o fac. Mă duc lângă ea, o întorc până când suntem faţă în faţă şi o îmbrăţişez cu toată delicateţea de care sunt capabil. Şi, în timp ce îi simt corpul înfiorându-se, pieptul mi se relaxează; s-a deschis o valvulă şi simt uşurare, nu ştiu prea bine de ce. Poate că eu aveam

nevoie de îmbrăţişarea aceasta la fel de mult ca ea. Când ne îndepărtăm, Emma surâde. Este un surâs timid, din care nu s-a şters tristeţea, dar a dispărut ruşinea. Gestul meu l-a răscumpărat pe al ei, iar al amândurora l-a domolit pe Cristóbal. Când ne uităm la el, constatăm că respiraţia îi este acum mai lentă.

*

După-amiază, îmi fac turul de vizite la pacienţii de la Terapie Intensivă. Cristóbal, adormit sub efectul sedativelor, inspiră şi expiră în aparatul de respiraţie artificială. Semnele sale vitale sunt stabile. Emma, aşezată în faţa patului său, are ochii închişi; probabil că doarme. Mă retrag fără să cercetez. Ea reînvie în mine sentimentul de angoasă pe care-l credeam uitat. Este o revenire fugară, aidoma unei ploi neaşteptate cu grindină, care răneşte corpul şi apoi dispare.

Odată ajuns în cabinetul meu, termin de răspuns la ultimul dintr-o serie de emailuri. După-amiaza se consumă. M-am străduit să-mi îndeplinesc obligaţiile, menţinând distanţa sănătoasă şi necesară a profesiei mele. Totuşi, nu pot să-mi scot din cap imaginea Emmei ascunzându-şi chipul între mâini. Intuiţia nu o înşală, klebsiella la sfâşiat pe Cristóbal în mod precis şi brutal. Este posibil ca organismul lui să nu răspundă la tratament. În vreme ce apelez la toate mijloacele pe care le am la îndemână ca să-l salvez, o parte din mine observă, neputincioasă, cum i se subţiază viaţa. Aceeaşi neputinţă pe care o simţeam când strângeam corpul lui Soledad ca s-o împiedic să se afunde mai adânc în zilele ei sumbre, ca să nu-i las mintea să fugă din lumea reală.

Mai e puţin până la apusul soarelui, vestul se colorează în roşu, amintirile îşi croiesc drum până se instalează într-o după-amiază de vară, când abia începea să se întrevadă nenorocirea. Închis în biroul meu, o auzeam pe Soledad plimbându-se de colo colo prin grădină. Mi-o amintesc desculţă, în pantaloni şi tricou alb, ţinând în mână foarfeca de tăiat crengi uscate. Îi urmăresc corpul mărunt mişcându-se cu graţie. O văd ridicând mâna, salutându-mă zâmbitoare, apoi punându-şi foarfeca deschisă pe cap, ca două urechi. Voiam să cred că nu avea importanţă ce-i trecea prin minte lui Soledad, dacă ea era capabilă să-mi surâdă cu atâta prospeţime şi entuziasm. Îmi amintesc că m-am gândit că atâta vreme cât aparenţele erau intacte, viaţa noastră avea să-şi urmeze cursul normal.

În noaptea aceea m-am trezit tresărind. Soledad nu era în pat. Imaginea a ceea ce sa întâmplat după aceea mă doare încă. Am coborât la parter şi am descoperit uşile de la salon deschise. Am ieşit în grădină şi am chemat-o, încet la început, mai tare după un moment. Am luat-o pe poteca şerpuitoare, ce ducea la piscină, şi am înaintat

spre capătul grădinii. Noaptea era limpede. Lângă un gard viu, am văzut o pată mare. Era Soledad, ghemuită pe crengile pe care le tăiase după-amiază. M-am apropiat de ea şi am văzut că are pielea plină de picături de apă, o umezeală caracteristică ungherelor întunecate. I-am curăţat faţa. Trezindu-se, şi-a aţintit ochii asupra mea. Avea buzele strâmbe, privirea perplexă şi în acelaşi timp dezorientată. A început să tremure. Atunci, în minte mi s-a întipărit ceea ce ştiam dinainte. Când şi-a dat seama ce făcuse, s-a uitat la mine cu ochii stinşi şi mi-a cerut iertare. Cuvintele ei m-au rănit mai mult decât dacă s-ar fi ridicat şi, fără să-mi vorbească, ar fi intrat în casă; mai mult decât dacă m-ar fi dojenit pentru că am deşteptat-o dintr-un somn atât de dulce. Copacii s-au agitat cu un freamăt lânced. Odată ce vederea mi s-a obişnuit cu întunericul, grădina a dobândit o frumuseţe imperturbabilă, care în clipa aceea mi s-a părut greu de suportat.

24.

Când mă întorc de la şcoală, intru pe blogul lui Mr. Thomas Bridge. Până acum a reuşit să împiedice invadatorii să debarce pe insulă. Pe blogul său se găsesc fragmente din presă apărute în ziare şi reviste internaţionale. Experţii analizează cazul: un mistic canadian pretinde că familia de alacalufi este patrimoniu al umanităţii şi că studierea stilului său de viaţă ne va face să învăţăm mai multe despre noi înşine. Mr. Bridge este lângă o englezoaică specialist în etnologie. Amândoi susţin că, oricare ar fi scopul, o intervenţie ar distruge pentru totdeauna un mod de viaţă vechi de şase mii de ani. Trimit un mesaj autorităţilor chiliene şi la ONU ca să evacueze ambarcaţiunile şi elicopterele care înconjoară zona. Arată imaginile pe care le-a filmat în dimineaţa aceasta cu familia. Cei doi copii şi adulţii sunt aşezaţi pe plajă şi se uită spre mare. Mr. Thomas Bridge zice că de trei zile nu s-au dus să pescuiască. Prezenţa vapoarelor îi înspăimântă şi îi descumpăneşte. Dacă o ţin aşa, vor muri de foame, subliniază. Când am să mă întorc, am să-i scriu din nou lui Mr. Bridge. Dar acum trebuie să-mi pregătesc rucsacul pentru excursie.

Astăzi am să mă duc acasă la unchiul Rodrigo şi la mătuşa Corina. Ea a fost cea mai bună prietenă a mamei. „Nu voi mai avea niciodată o prietenă ca Soledad”, obişnuieşte să spună cu o expresie de tragedie mondială.

Îmi amintesc că Alma mi-a dat numărul de telefon al Bebeluşului Hipopotam Mârşav. Trebuie doar să-l formez. Greu este să îmi fac curaj. Mă învârt de câteva ori prin cameră. Yerfa mă întreabă dacă mă antrenez pentru vreun maraton.

— Bună, sunt Tomás, vecinul tău!

— Bună! Vrei să vii să-mi vezi melcii?

— Nu. Vreau să te rog ceva. Dacă întreabă cineva de mine, poţi să-i spui că sunt cu tine?

— De ce?

— E un secret.

— Bine, dacă te sună, pot să spun că eşti în baie, afirmă.

— Mulţumesc.

— La asta sunt buni prietenii, conchide.

Am făcut o descoperire care nu are legătură cu mama, dar care mi se pare importantă. Înregistrez:

Descoperire apendice. Prietenilor le împărtăşeşti minciunile.

Îi explic Yerfei că am să-mi petrec după-amiaza cu vecinul. Este surprinsă, dar în acelaşi timp se bucură, întrucât o îngrijorează că sunt

mereu singur.

Casa mătuşii Corina nu e departe. Am fost o dată cu Yerfa. Am luat un autobuz şi am coborât într-o staţie din faţa unui centru comercial. Îmi aduc bine aminte traseul şi repet exact ce am făcut atunci. Când mă aflu în sfârşit în dreptul gardului cu zăbrele al mătuşii Corina, nu-mi vine să cred că am reuşit. Păcat că Lola nu poate să mă vadă, nici colegii mei de la şcoală, nici tati. Apăs pe sonerie, dar nu iese nimeni la poartă. Aştept un moment înainte de a insista. Mătuşa Corina nu iese din casă, aşa zice Yerfa. Mai zice şi că nu face nimic şi că de aceea e mereu prost dispusă. Mai apăs o dată. Mă aşez pe trotuar ca să aştept. Un copil trece pe bicicletă, mă priveşte şi îşi vede de drum. Ar fi fost emoţionant să se lovească de un stâlp. După o clipă aud nişte şuşoteli. Mă ridic şi merg de-a lungul zăbrelelor. Deodată, mă ciocnesc de cineva. Ascunşi printre plante, doi băieţi care stau pe vine mă scrutează cu o expresie deloc amabilă.

— Ce faci aici, fraiere? mă ceartă unul dintre ei.

Chipul îi este asudat şi, în timp ce vorbeşte, îşi ridică pantalonii. Printr-o spărtură din gard se văd piscina şi o saltea de cauciuc pe care pluteşte mătuşa Corina. Poartă un costum de baie care-i lasă la vedere o bună parte a sânilor, care, că tot veni vorba, nu sunt ai ei, după cum spune Yerfa. Nu-mi imaginez de la cine ar fi putut să-i fure.

— Ştiu ce faceţi.

Îmi închipui că sunt într-un film şi nu mi-e frică.

— Ah, da, şi ce dracului crezi că facem?

— Vă masturbaţi.

— Şi ce?

— Şi nimic. Acum, am să intru s-o văd pe mătuşa Corina pentru că trebuie să vorbesc cu ea.

Un cocoloş cu gust bun îmi urcă prin gâtlej în timp ce spun asta. Spărtura din gard este destul de strâmtă pentru ca ei să nu poată trece, dar destul de mare pentru ca eu s-o fac. Îmi croiesc drum şi intru în imensa şi însorita grădină a mătuşii Corina.

Când apar în cealaltă parte, mătuşa îşi înalţă gâtul, cum fac gâştele când pleacă să caute mâncare. Mă întorc şi descopăr că unul dintre băieţi îşi vâră capul prin gaură. Mătuşa Corina zâmbeşte şi mă salută, ca şi cum ar fi fost cât se poate de normal să mă ivesc singur în grădina ei, printr-o spărtură din gard.

— Bună, mătuşă Corina!

Mă aşez pe marginea piscinei şi pornesc în buzunar MP3-ul.

— *Bună, scumpule!*

— *Am intrat pe aici pentru că nu-mi deschidea nimeni poarta.*

— *Nu-ţi face griji! Anita nu aude niciodată nimic. E cam surdă.* Mătuşa Corina închide ochii şi întinde braţele.

— *Ţi-am adus un cadou.*

Scot din rucsac un desen pe care i l-am făcut. E un bărbat cu corp de stele.

PENTRU MĂTUSA CORINA
TOMMY
STEA
MUSTE
RAZA

I-l arăt de pe mal. Se uită la el, îmi mulţumeşte şi spune că e foarte frumos. După zâmbetul ei, se pare că i-a plăcut cu adevărat. Îi explic că fiinţele vii sunt făcute din stele. Ea crede că glumesc.

— E adevărat. Aproape toate elementele grele care ne alcătuiesc corpul, ca fierul, calciul şi carbonul, au fost create în căldura produsă de explozia vreunei stele, îi explic.

Mătuşa Corina îmi spune că habar n-avea şi că i se pare magnific să fie aşa. Când terminăm cu subiectul stelelor, spun:

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre mama.

— Vaaai, Soledad! Niciodată n-o să am o prietenă ca ea.

Asta spune întotdeauna.

— Ştiu asta, mătuşă. Dar aş vrea să aflu mai multe.

— Tomás, dragule, mi-l umpli? îmi cere, întinzându-mi un pahar. *Sticla e sub prosopul meu, fii drăguţ!*

E o sticlă micuţă cu dop argintiu. Miroase foarte puternic.

— Toarnă până la jumătate.

Fac ce îmi spune şi îi dau paharul. Când îşi apropie salteaua de mal îi văd un sfârc întunecat şi ţuguiat. Mătuşa Corina soarbe îndelung, apoi exclamă: „Ahhhhh”.

— Mătuşă, aş vrea să-mi povesteşti despre mama, repet.

Zăboveşte îndelung înainte de a vorbi. Mai întâi surâde, apoi devine serioasă, ca să soarbă altă înghiţitură din pahar şi să tuşească. În vreme ce stau în expectativă, din grădină vine un freamăt straniu. Aş zice că tăcerea, când a aşteptat mult timp pe cineva s-o spargă, începe să foşnească.

— Nu ştiu ce vedea mama ta la mine. Ea era mult mai inteligentă decât mine. Venea să mă ia cu maşina şi ieşeam la plimbare. Nu în locurile unde se duceau alte femei ca noi. Noi ne duceam în cartierul universitar, în Macul, pentru că ea a studiat Istoria Artei. Soledad era foarte cultă. Ne aşezam într-un bar care se numea Las Terrazas, beam cafea şi fumam, iar beam cafea şi iar fumam. Asta era tot. Dar ne făcea atât de fericite!

Închide ochii şi mai soarbe o înghiţitură din pahar. Afişul de pe chipul ei e gol. Probabil că tot ceea ce spune este şi ceea ce simte. O văd ştergându-se la ochi. Îmi dau jos papucii şi îmi vâr picioarele în apă.

— Nemernicii… zice deodată.

— Cine, mătuşă? Aştept. Mişc picioarele în apă. Mă uit în adâncul piscinei şi îmi închipui că este gura planetei şi că în orice secundă are s-o înghită pe mătuşa Corina. *Cine?* repet după o clipă.

Însă ea nu-mi răspunde.

Mă gândesc la nemernicii de la şcoală şi la mesajele lor. Soarele începe să apună. Fiinţele care locuiesc în grădină mă iscodesc din ascunzătorile lor, nădăjduind să plec. Nu aş vrea s-o las pe mătuşa Corina la cheremul lor. Cred că a adormit, cum i se întâmplă adesea

bunicului.

— *Ar trebui să ieşi din piscină, poţi să răceşti. Vrei s-o chem pe Anita?*

— *Nu, nu, sunt bine aici. La revedere, scumpule!* îşi ia rămas-bun fără să deschidă ochii, în timp ce ridică o mână în aer, ca actriţele de cinema.

— *La revedere, mătuşă!* spun şi plec pe unde am intrat.

Odată aşezat pe scaun în autobuz, scot fotografia mamei din rucsac. Privind-o pe îndelete, descopăr că are o pată în partea stângă a feţei. Încerc s-o găsesc pe mama mea în imaginea acestei femei şi nu o găsesc. Aşa cum am inventat episodul morţii ei, probabil o s-o inventez şi pe ea. Pentru că un copil nu poate trăi fără o mamă, iar dacă nu o are, şi-o inventează. Cea pe care am inventat-o eu detestă sporturile, detestă să urce în ascensoare şi în avioane. Îi place să spioneze oamenii prin ferestre, să afle despre viaţa struţilor, să calculeze cu un ceas de mare precizie cât îi trebuie unui firicel de praf ca să cadă pe pământ; lucruri de felul acesta.

Mă duc spre geam şi respir profund. Câteva lacrimi stupide încep să-mi cadă pe obraji. Abia îmi şterg una, când vine următoarea. Şi în vreme ce mă uit spre stradă, totul mi se pare trist. Bărbaţii care aşteaptă în staţii cu genţile lor de lucru, mătuşa Corina plutind în gura pământului, Alma vorbind la mobil cu un bărbat, familia de alacalufi singură în univers, Mr. Thomas Bridge… Pata pe care mama o are pe faţă mi-a cuprins corpul, apoi a acoperit strada şi lumea întreagă. Când ajung la destinaţie, autobuzul este aproape gol.

*

Eu şi Lola cinăm cu Yerfa la bucătărie, uitându-ne la un serial. Tati şi Alma se vor întoarce târziu acasă. Yerfei îi sună telefonul în buzunar. Răspunde şi intră în camera ei. Lola îmi spune că l-a văzut pe B.H.M. jucându-se cu nişte melci pe stradă şi că eu nu eram cu el.

— Unde erai, puţă? întreabă.

— Şi tu de unde-ai scos un cuvânt atât de urât?

— Nu schimba subiectul.

Lola mă priveşte în aşteptarea răspunsului meu, dar eu păstrez tăcerea, cu ochii aţintiţi în ecranul televizorului.

— Şi?

Mi-ar plăcea să-i povestesc că am fost singur acasă la mătuşa Corina, că ea mi-a vorbit ca unui adult şi că am văzut-o plângând.

— Am să-i spun lui tati că ai plecat fără să ai voie.

— Spune-i ce vrei, puţă. Mi-e totuna, contraatac fără s-o privesc.

La indiferenţa mea, Lola începe să se joace cu piureul de cartofi. O privesc cu coada ochiului. Înşiră în furculiţă bucăţelele de carne şi le aruncă una câte una în coşul de gunoi. Se uită la mine sfidătoare.

— Suntem la egalitate.

— Eu n-am nimic de ascuns.

Mă impresionează cât sânge-rece pot să am.

— Am alte dovezi, puţă, aşa că mai bine taci.

Prefer să nu cercetez care-i sunt dovezile şi profit ca să-mi arunc mâncarea în coşul de gunoi. Nu mi-e foame. Când se întoarce Yerfa la bucătărie, ne uităm amândoi cu o expresie angelică la televizor. Yerfa vrea să ne culce repede, telefonul ei a tot piuit în buzunar.

În camera mea, îmbrăcat în pijama, îmi deschid e-mailurile. Aştept răspunsul lui Mr. Thomas Bridge. Găsesc mesajele dintotdeauna:

> Puicuţă de rahat dute-n aia mătii cretin saxofonist, da nici deasta nu eşti în stare… hahaha de fapt nimeni nu tear lăsa să io iei la clarinet hahahaha

Îmi imaginez că o furtună ca un uragan de pe Marte trece prin faţa sălii de fotbal a şcolii. Picioarele şi braţele lor dezmembrate zboară prin aer, apoi mor calcinate de un fragment de materie solară care cade pe rămăşiţele corpurilor lor.

Intru pe blogul lui Mr. Bridge. Vorbeşte în faţa camerei. Spune că familia a pătruns în pădurea de pe insulă şi n-a mai apărut. Fug de elicopterele care au survolat zona. Mr. Bridge afirmă că în pădure nu vor supravieţui. Povesteşte că alacalufii au fost exterminaţi de misionarii englezi. Ei nu doar că au adus boli pentru care indigenii nu aveau imunitate, dar au mai şi încercat să-i adapteze la obiceiurile lor. Le-au dat haine şi instrumente, precum cuţite şi harpoane, distrugându-le astfel modul de viaţă. Nu mai aveau nevoie să navigheze ore în şir pe mare în căutarea hranei, era suficient să scufunde harponul şi puteau să obţină destulă carne de peşte pentru mai multe zile. Încetul cu încetul, au abandonat activităţile care dădeau sens vieţii lor, au devenit sedentari şi au început să moară. Existenţa acestei familii este inexplicabilă.

Închid calculatorul şi mă vâr în pat. Negura mi se prăvăleşte asupra capului şi răsar stelele fosforescente pe care le-a lipit Alma pe tavanul meu. Întotdeauna când mă gândesc la Alma, ceea ce mi se întâmplă adesea, mi-o amintesc venind acasă cu bărbatul străin. De aceea încerc să mi-o amintesc cât mai puţin posibil. Este timpul să plec spre adâncul patului meu, unde mă aşteaptă Kájef. Ambarcaţiunea lui e târâtă într-o parte şi în alta de ape. În mijloc, pe o întindere de nisip umed, mocneşte jăraticul unui foc. A apucat vâslele. Furtuna se înteţeşte, barja se înalţă pe valuri gigantice, ca să cadă apoi pe altele care o ridică din nou. Dar Kájef nu se dă bătut. Îi aud vocea la distanţă. Îmi spune că pleacă în căutarea alacalufilor în adâncul pădurii şi că are să-i călăuzească spre altă insulă, unde nu vor putea fi

găsiţi.

— Tommy, aud vocea Lolei de cealaltă parte a uşii. Deschide-mi!

— De ce?

— Te rog!

— Şi ce-mi dai în schimb?

— Ce vrei. Yerfa nu-i acasă. M-am dus în camera ei, am căutat-o peste tot.

Deschid uşa. Pijamaua ei cu urşi şi foca de pluş pe care o ţine în braţe arată ce este în realitate: o fetiţă neînsemnată. A sosit în sfârşit momentul perfect pentru revanşă.

— Intră!

Iată-mă, arunc pe apa sâmbetei cea mai bună ocazie pe care am avut-o după atâta timp să mă răzbun pe Lola. Sunt prost de dau în gropi. Ea se aşază pe marginea patului meu cu foca ei. Mă culc din nou şi sting veioza. Lola se leagănă înainte şi înapoi.

— Cine e femeia din fotografie? întreabă în întuneric.

Pe naiba! Am uitat să ascund fotografia mamei. Pesemne că Lola a văzut-o înainte ca eu să sting lumina. Nu-i răspund.

— E frumoasă, spune. Are o rană pe faţă. Ce-a păţit?

Cum am putut să fiu atât de tâmpit! Ce am considerat o pată este de fapt o rană.

— E mama ta, nu-i aşa?

Nu răspund.

— Mi-e frig.

— Poţi să te bagi în patul meu, dacă vrei, o invit.

— Eşti sigur că nu te deranjează?

— Mă deranjează, dar poţi s-o faci oricum.

Zăboveşte la locul ei fără să se mişte.

— De ce ne-o fi lăsat Yerfa singuri? Crezi că din cauza iubitului ei?

— Nu încape îndoială.

— Mi-e dor de mama.

— Şi mie, mărturisesc.

Când mă gândesc că poate Alma este cu bărbatul acela, îmi vine să ţip.

— Ies adesea, nu-i aşa?

— Adesea.

N-am mai fost niciodată de acord asupra atâtor subiecte într-o singură discuţie. Şi ea pare să bage de seamă, căci se hotărăşte să se urce în patul meu. Se ghemuieşte cu foca ei în celălalt capăt. Din fericire, patul meu e destul de mare.

— Da, e mama mea. S-a sinucis.

Când rostesc cuvântul cu voce tare, îmi dau seama că este greu de pronunţat, de parcă n-ar fi fost făcut să fie rostit.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că s-a omorât singură. Că a decis să mă lase singur, că nu i-a păsat ce se întâmplă cu mine. Asta înseamnă.

Rămânem în tăcere, fiecare ghemuit în colţul lui de pat. Deodată, simt ceva între braţele mele. E foca Lolei; chiar ea a pus-o acolo. Mă calcă pe nervi când mă gândesc că mâine-dimineaţă părerea mea despre Lola va avea nevoie de câteva ajustări.

25.

După întâlnirea la compania cinematografică nu ne-am mai văzut în alt loc în afară de apartamentul pe care Leo l-a închiriat în faţa unei pieţe. Vin aici după-amiaza, când îmi termin treaba. Deschizându-mi uşa, el deschide lumea lui şi o opreşte pentru mine.

— Bună, dragostea mea! zice şi mă cuprinde cu braţele.

„Dragostea mea.” Cuvinte uzate la nesfârşit şi care totuşi încep să-mi placă, din pricina senzaţiei de irealitate pe care o provoacă. Nu contează că de cealaltă parte a uşii nu sunt adevărate.

— Aş vrea să ştiu să gătesc, pentru ca într-o zi să te aştept cu o cină nemaipomenită. Dar nu sunt bun de nimic, îmi mărturiseşte fără să-mi dea drumul.

Îi simt răsuflarea în tâmplă. Îi iau mâna şi îl duc spre singurul fotoliu din încăpere. Este un spaţiu amplu şi liber. În faţa noastră, o fereastră mare dă spre o piaţă cu castani. De la înălţime li se desluşesc coroanele. Îmi introduc mâna sub cămaşa lui, îi percep respiraţia ca o mişcare a bustului.

— Şi eu m-am gândit la asta, să vin într-o zi încărcată cu pungi pline de ingrediente ca să-ţi gătesc, dar mă imaginez într-unul din filmele alea romantice americane şi îmi piere cheful.

Leo râde în urechea mea. Prin fereastra întredeschisă se strecoară răcoarea serii.

— Prefer mâncarea care vine la telefon. Aşa o numeşte Lola.

Numele ei aduce un vârtej de realitate care mă amorţeşte. Aşa se întâmplă. La auzul anumitor cuvinte, digul se crapă şi prin fisuri pătrunde zbuciumul. Leo îmi astupă gura cu degetul lui arătător şi mă îmbrăţişează. Este un contact care nu are nimic straniu sau necunoscut, dar care este în acelaşi timp excitant. Angoasa dispare.

După ce facem dragoste, zăbovim contemplând cerul care trece de la roşu la culoarea oţelului. Ne acoperim cu o pătură. Oraşul se desfăşoară în faţa ochilor noştri şi forfoteşte cu un zgomot persistent. Este ora când toţi se întorc acasă, ora la care obişnuiesc să mă ridic şi să plec.

— Am anunţat acasă că nu vin în seara asta, declar cât pot de repede, înainte să mă căiesc.

Nu-i explic mai mult. Nu-i împărtăşesc lui Leo minciunile care au început să facă parte din viaţa mea cea de toate zilele.

— Apartamentul ăsta e ca o casă de cristal, spun.

— E adevărat, încuviinţează. Când mi l-au arătat, asta mi-a plăcut cel mai mult, priveliştea magnifică şi impresia că sunt suspendat.

Se înnoptează. Ferestrele strălucitoare ale clădirilor plutesc în albastrul-închis al înserării; Leo îmi atrage atenţia că în

dreptunghiurile aurii umbrele locuitorilor se mişcă aidoma flăcărilor.

— Uită-te la mine, îi cer.

Vreau să găsesc în ochii lui sclipirea caracteristică celui care nu mai ia seama la nimic în afară de fiinţa iubită. Însă nu asta găsesc. Minusculul melc negru din pupilele lui este ascuns în carapace. Râd.

— De ce râzi? mă întreabă întinzându-şi braţele în sus.

— Odată, am auzit un prieten spunând că sexul pentru bărbaţi se reduce la o gaură şi la un trunchi.

— Eu aş zice că prietenul tău e cam limitat. Sexul pentru un bărbat sunt infinite cavităţi şi un trunchi. Două picioare cum se cuvine ajută şi ele.

— Leo! exclam şi îmi aşez talpa piciorului pe sexul lui. Apăs şi o fac să alunece uşor în sus şi în jos. Îl simt reînsufleţindu-se.

*

Mă trezesc strigând. De cealaltă parte a ferestrei imense, luminile birourilor strălucesc intacte, la fel de limpezi ca visul din care îmi doresc să scap.

— Ce ai? se interesează Leo, îngrijorat.

Lacrimile mi se îngrămădesc în ochi.

— Vino!

Mă trage spre el.

— Am visat ceva îngrozitor.

— Povesteşte-mi! Vrei să aprind lumina?

— Nu. Aşa e bine. Îmi las capul pe umărul lui. Eşti sigur că vrei să-ţi povestesc?

— Fireşte.

— Sunt într-o şcoală în construcţie, foarte mare şi pustie. O caut pe Lola. Străbat coridoare solitare, strigându-i numele. Podeaua e plină de cutii metalice. Ascult şoapte, deschid una dintre cutii şi dau de o minusculă femeie goală dormind înăuntru. Vorbeşte în somn. Corpul îi este acoperit cu făină. Pe coridor apare o femeie în costum albastru care duce o pungă de plastic în mână. „O cunoaşteţi pe Lola Montes?”, o întreb. „Bineînţeles, a plecat cu maică-sa”, răspunde. „Dar eu sunt mama ei!”

Vocea mi se aude întretăiată; mă opresc.

— Biata de tine! zice Leo şi mă sărută de câteva ori pe faţă, ca pe o fetiţă.

*

Dimineaţă, când deschid ochii, Leo vorbeşte la telefon plimbându-se pe terasa care înconjoară apartamentul. Poartă pantaloni negri şi o

cămaşă albă. Verdele pieţei a devenit intens în lumină. Gesticulează, surâde – cum îmi surâde mie –, ridică vocea. Nu-şi îndreaptă privirea spre patul de unde îl observ. Mă simt o intrusă. Singurătatea mă năpădeşte. Este zidul pe care îl înalţ zi de zi, în spatele căruia existăm doar eu şi Leo. El este acum în cealaltă parte, în locul unde se vorbeşte cu însufleţire la telefon, unde se discută aprins şi se cade la învoieli, unde se stabilesc relaţii noi care captivează. Se opreşte, se scarpină în cap şi izbucneşte în hohote. Se presupune că experienţa plăcerii este unită cu noţiunea precarităţii ei; cu toate acestea, nu suport ca Leo să existe în afara acestor patru pereţi, ca viaţa lui, după întâlnirile noastre, să-şi continue cursul fără mine. Gelozie de amantă. Povestea trăită şi relatată de o mie de ori. Leo intră în cameră.

— Bună ziua, dragostea mea! Se aşază pe o latură a patului şi îşi înclină capul spre mine. Ce bine e să te văd aici dimineaţa, cu părul ciufulit!

Îmi apasă cu delicateţe unul din sâni. Îmi place felul lui de a pune stăpânire pe corpul meu; mă face să simt că menirea trupului este să fie atins şi că el nu poate evita contactul.

— Am o surpriză, mă anunţă.

După o clipă, aduce o tavă cu micul dejun.

— Ca în filmele americane, consimte.

Cafea, suc de portocale, pâine prăjită şi fructe, privind în depărtare oraşul dezmorţindu-se. Ca în filme.

26.

Nu pot să dorm. În loc să mă tot foiesc în pat, îmi trec pe calculator ultimele înregistrări şi le editez cum m-a învăţat Alma. Ascultându-le pe cele de la nuntă, descopăr că mama a fost internată într-o clinică numită Aguas Claras. Creez o arhivă care se numeşte ZECE DESCOPERIRI DESPRE MAMA. Apoi, întrucât tot nu mi-e somn, intru pe blogul lui Mr. Bridge. Familia e încă ascunsă în pădure. Nişte ziarişti au debarcat pe insulă. Probabilităţile ca familia să revină pe plajă sunt reduse. Mr. Bridge spune că de şase zile nu se duc la pescuit şi că se teme pentru vieţile lor. Îi trimit alt email:

> Stimate Mr. Thomas Bridge, vă rog, faceţi ceva. Dumneavoastră sunteţi singura persoană care poate să-i ajute.
> Tomás.

Când vin de la şcoală, caut adresa clinicii Aguas Claras în cartea de telefoane şi apoi strada în Mapcity. Nu e departe, sunt sigur că pot să mă duc până acolo pe bicicletă. Am folosit-o foarte puţin. Nu ies decât cu tati şi mereu am chef să merg mai mult. Îl sun iarăşi pe B.H.M. De data asta, el mi-o ia înainte:

— Ai altă chestie de rezolvat? întreabă pe un ton conspirativ.

— Exact, B.H.M., zic fără să-mi dau seama. Am intrat în bucluc.

— De ce-mi spui B.H.M.?

Nu pot să-i explic chestia cu Bebe Hipopotam Mârşav. Îmi aduc aminte de o carte pe care o are tati în biblioteca lui. Vorbeşte despre *Hollow Man*.

— Pentru *Best Hollow Man*.

— Şi ce-i aia?

— Nu ştii? E un om care are o gaură la nivelul inimii şi îl face invincibil.

— Şi eu sunt unul dintre ei?

— Fireşte!

— Bine. Te acopăr. Nu-i nicio problemă. Anunţă-mă când soseşti.

— De acord.

Îmi pun în rucsac harta pe care am imprimat-o ca să ajung la Aguas Claras, un pulover pentru seară, o sticlă cu suc de portocale, MP3-ul şi fotografia mamei. Făcând toate acestea, îmi observ mişcările de la distanţă. Copilul care este gata să plece într-o aventură nu mi se pare deloc detestabil. Kájef spune că într-o aventură nu e necesar să lupţi cu teroriştii sau cu extratereştrii, sau ce-or fi, e de ajuns să pleci în căutarea a ceva, chiar dacă nu înţelegi prea bine de ce.

Înainte de a ieşi, îmi verific pentru ultima oară e-mailul. Aştept

răspunsul lui Mr. Thomas Bridge. Nu pot să cred! Iată-l:

> Dear Colleague:
> Thank you so much for your support. I am sure that things are going to be alright in the end. As soon as I get home, I will send you my address as I would love to see that picture you promised me.
> Yours sincerely,
> Thomas.
> PS: We have the same name I am sure it's a good sign.{4}

Nu încape îndoială că e semn bun faptul că în momentul când îmi încep aventura dau peste răspunsul lui. Trec pe la bucătărie şi îi spun Yerfei că am să fiu acasă la vecinul. Ea vorbeşte la mobil şi schiţează un gest de încuviinţare. Ridic mâna în chip de rămas-bun şi ies. Este 4:32 p.m.

*

În vreme ce înaintez pe bicicletă, vântul îmi trece peste faţă şi peste braţe de parcă ar fi câteva milioane de pene. *„Nu alerga, nu sări, nu te agita, nu te mişca."* Merg de-a lungul unui bulevard pustiu. Suprafaţa netedă a străzii nu opune rezistenţă, la fel ca apa. *„Ia-ţi cu tine ceasul, controlează-ţi inima, nu te îndepărta."* Cobor cu toată viteza. *„Tu nu poţi, ai grijă!" „Sunt liber",* îmi zic. Deşi am auzit de multe ori cuvântul libertate, nu ştiu exact ce înseamnă. Ştiu că copiii se cred de neînvins, dar asta simt ei oare?

Departe de cartierul meu, casele devin mai mici, marginile grădinilor mai neglijate, copacii de pe trotuar mai rari. Inima începe să-mi bată repede. Respir profund şi îmi imaginez că sunt în apă, asta îmi domoleşte mereu inima de om bătrân. Când revine la ritmul normal mă urc pe bicicletă. După câteva clipe, trebuie să mă opresc din nou. Nu mai pot să pedalez. Merg.

La 6:18 p.m. ajung în sfârşit la clinica Aguas Claras. În capătul unei parcări pustii se înalţă o casă cu trei etaje, cu jaluzelele trase. Mă uit printr-o crăpătură a uşii. Un miros puternic de ars îmi invadează nările. Totul este întunecat, nimic nu trăieşte înăuntru. Dau ocol casei şi descopăr un parc. Copacii par obosiţi. La fel potecile pline de hăţişuri şi de buruieni, pe unde înaintez fără ţintă. Mă aşez pe o bancă sub un copac mare şi scot din rucsac fotografia mamei. O privesc încă o dată şi descopăr ceva incredibil: ea este aşezată aici, chiar sub acest frasin! Frasinul nu este orice copac, este nici mai mult, nici mai puţin decât „Copacul lumii". Maná mi-a povestit că frasinul creşte în centrul cosmosului şi că produce o rouă atât de dulce, încât albinele o

transformă în miere. Problema este că sub pământul lui trăieşte un dragon care se hrăneşte cu cadavre şi îi muşcă rădăcinile ca să-l doboare. Las fotografia pe bancă, cu chipul mamei privind în frunziş, şi înregistrez:

A treia descoperire: La fel ca frasinul, mama avea un dragon în rădăcini şi, oricât a luptat să-l învingă, dragonul a sfârşit prin a câştiga bătălia cu ea.

Nu ştiu unde mă duc toate astea. Nu cred că am avansat prea mult. Deodată, lucrurile mi se par foarte complicate. În faţa casei este o piscină în ruină şi un copac cu flori albastre. Din când în când, păsările se apropie de el şi ciripesc. Parcul s-a umplut de umbre. Este ora 7:15 p.m. şi ar fi trebuit să fiu de mult în casă.

Când ies pe stradă dau de o *animita*{5}. Mă surprinde că n-am văzut-o înainte. Este o căsuţă albă, bine îngrijită, are o cruce de lemn şi două recipiente de plastic cu flori galbene. Mă duc lângă ea, s-o privesc. Nu pot să cred! Asta chiar că e o descoperire adevărată. Căsuţa are numele mamei: SOLEDAD BASTIDAS BULYGIN.

Arunc bicicleta şi îngenunchez pe caldarâm, ca să mă uit înăuntru. O *animita* evocă locul unde a murit cineva în mod violent. Se crede că sufletul îi rămâne acolo, de aceea lumea îi pune flori. Închid ochii ca să respir în tihnă, apoi observ din nou *animita*. SOLEDAD BASTIDAS BULYGIN. Privesc înăuntru. Este o Fecioară în rochie albastră şi cu părul blond, ca păpuşile Barbie ale Lolei. În mână are o cometă. Dincolo de Fecioară, din tavan atârnă o stea mare cu şase colţuri, dintr-un metal opac.

— Bună seara! spune cineva în spatele meu.

Îmi înalţ capul şi văd un bătrân cu ochi de ţânţar. Mă ridic. Bătrânul lasă jos o carte pe care o avea sub braţ, îşi curăţă o mână pe pantaloni şi mi-o strânge pe a mea.

— Bună seara, sunt Tomás Montes, iar Soledad Bastidas este mama mea! declar cu emoţie.

— Bună seara! Eu sunt Roberto Milowsky, locuiesc vizavi – şi îmi arată o casă cu două etaje pe cealaltă parte a străzii. Eu sunt cel care îi pune flori mamei tale.

— Dumneavoastră aţi cunoscut-o?

— Foarte puţin, dar soţia mea, da. Lucra ca voluntară la Aguas Claras. Elena o iubea mult şi de aceea îi aducem mereu flori. Carevasăzică, tu eşti fiul ei; semeni mult cu ea, observă privindu-mă în continuare cu atenţie, de parcă aş fi o persoană specială.

— Ştiţi de ce e o stea în căsuţă?

— E o stea a lui David, pentru că mama ta era evreică, la fel ca noi.

— De unde ştiţi?

— Aşa este. Când eşti evreu, nu poţi face nimic ca să îndrepţi chestia asta, zâmbeşte domnul Milowsky.

— Şi eu sunt evreu?

— Fireşte.

Soarele apune cu repeziciune. Îl întreb dacă pot să revin într-o zi ca să stau de vorbă cu soţia lui. Domnul Milowsky îmi răspunde că asta e cam greu, întrucât este moartă.

— Atunci de ce aţi spus „îi aducem flori”?

— Pentru că ea trăieşte în mine şi anumite lucruri le facem împreună, ca de exemplu să-i punem flori mamei tale.

— Dumneavoastră i-aţi atârnat steaua lui David?

— Chiar eu.

— Domnule Milowsky, v-ar plăcea să vă scarpin pe spate?

— Ar fi foarte amabil din partea ta.

Mă urc pe o piatră şi îl scarpin.

— Domnule Milowsky, pot să vă pun o ultimă întrebare?

— Dă-i drumul, întreabă-mă!

— Mama a murit aici?

Domnul Milowsky încuviinţează cu un gest al capului.

— Cum a murit, dumneavoastră ştiţi?

Domnul Milowsky mă priveşte fără să spună nimic.

— N-o să-mi spuneţi cum, nu-i aşa?

El schiţează un gest negativ cu capul.

— E timpul să plec, zic.

— Ai venit singur?

— Casa mea nu e prea departe.

— Bine, când vrei, poţi veni să mă ajuţi cu florile mamei tale, ştii unde locuiesc.

Îmi iau rămas-bun, mă urc pe bicicleta mea şi pedalez pe stradă în jos.

Când am descoperit că penisul meu e diferit de al verilor mei, l-am întrebat pe tati: Ce e asta? „Se numeşte gland”, mi-a răspuns. „Pare o ciupercă, şi sunt singurul dintre veri care o are”, am adăugat. Îmi amintesc că tati a lăsat cartea pe care o citea şi a făcut o mişcare de enervare. Pe atunci, eu nu descoperisem încă afişele pe care adulţii le poartă pe frunte şi m-am gândit că are să mă certe pentru că mi-am dat jos pantalonii în biroul lui. Dar mi-a spus aşa: „Eu şi mama ta am hotărât să îţi facem circumcizie din raţiuni de igienă. Ca să ştii, în Statele Unite mulţi copii sunt circumcişi la naştere.” Apoi, bineînţeles, a trebuit să-mi explice ce înseamnă cuvântul „circumcizie”. La şcoală, colegii mei au avut grijă să mă informeze că doar evreilor li se face asta. Au râs de mine. Eu le-am spus de copiii din Statele Unite, dar nu m-au crezut. Au insistat că eu sunt evreu şi o perioadă îndelungată, în loc să mă strige pe nume, m-au strigat „jidovule”. Mă opresc la un colţ

de stradă şi înregistrez:

A patra descoperire: După cum spune domnul Milowsky, mama era evreică, la fel şi eu.

A cincea descoperire: Mama a murit pe stradă, în faţa clinicii Aguas Claras.

Eu îmi închipuiam că aceste *animitas* sunt foarte triste, amintind întotdeauna moartea cuiva – ca bunicul –, dar *animita* mamei, cu Barbie a ei, cometa şi steaua lui David, pare să spună: „Veniţi să mă priviţi, nu mă simt deloc rău aici înăuntru!"

Drumul de întoarcere este mai lung. Harta nu funcţionează la fel ca înainte. Încerc să identific punctele de referinţă pe care le-am memorat, însă capul îmi este plin de idei care mă descumpănesc. Curând are să se înnopteze. Ştiu că trebuie să pedalez în direcţia lanţului muntos. Eu locuiesc pe una dintre coaste. Urcarea e mai anevoioasă când eşti obosit, dar n-am timp să-mi număr bătăile inimii. Ajung la un punct unde trebuie să mă opresc, nu mai pot să respir. Arunc bicicleta la pământ, îmi arcuiesc trunchiul şi îmi înfig mâinile în genunchi, uitându-mă la caldarâm fără să-l văd. Inima mi se strânge dureros, îmi vine s-o iau în mână şi s-o ajut să bată cum ar trebui. Beau o gură de suc de portocale. E călduţ şi amar. Este ora 9:05 p.m. Continui drumul mergând pe jos. Nu sunt coborâşuri, numai urcuş, iar străzile îmi sunt străine. Este atât de mare efortul, că îmi vine să las totul aici, să mă aşez pe trotuar şi să aştept să se întâmple ce s-o întâmpla. Luminile clădirilor de sticlă şi oţel sunt deja aprinse. Totul e foarte departe – camera mea, Cutia Cu Amintiri, Kájef. Mă dor coastele. Îmi trec mâna peste ochi cu putere, o dată şi încă o dată, până mă doare.

Este 10:03 p.m. când recunosc colţul fosforescent al benzinăriei. O lună albă, ca o oribilă minge de fotbal, iese din munte. Ce mă aşteaptă acasă e mai rău decât strada. Singura mea salvare ar fi ca tati şi Alma să fie plecaţi. O probabilitate care, dacă mă gândesc bine, nu e îndepărtată.

Când Yerfa îmi deschide uşa, se năpusteşte asupra mea şi mă îmbrăţişează.

— Tommy, Tommy!

Mă desprind de ea. Nu-mi place să mă atingă cineva astfel. Nici să plângă pe gâtul meu. Nici măcar Yerfa.

— Ştii ce sperietură am tras din cauza ta? Ei?

— Iartă-mă! N-am vrut.

Lola, în pijama, se arată în uşa coridorului cu foca ei. Îmi zâmbeşte. Yerfa ţipă în continuare. Îi zâmbesc şi eu.

— Şi tati?

— Din fericire, n-a sosit. Nici doamna Alma. Dacă ar fi aici, tu ai avea probleme, iar eu nici nu mai spun. M-ar da afară în şuturi din vina ta.

— Atunci, nu le vom spune nimic, declar.

— Absolut nimic, zice ea şi gesticulează cu mâinile de parcă ar şterge o oglindă.

27.

Să evadezi: să eviţi un rău sau un pericol iminent. Să ocoleşti cu artă şi cu şiretenie o dificultate prevăzută. Să fugi. Să scapi.

Asta fac pornind motoarele, apăsând pe acceleraţie şi, după câteva minute, ridicând botul avionului meu. Arta de a zbura maschează arta mult mai complexă şi mai delicată a fugii. În ultimă instanţă, aş putea să spun că aveam totul pregătit dinainte şi n-aş minţi. Înainte de a pleca spre clinică, azi-dimineaţă, mi-am pus în portbagajul maşinii jacheta de zbor şi alte lucruri pe care le iau cu mine în aceste scurte plimbări. Şi iată-mă, zbor de-a lungul coastei, căutând cuvântul exact care descrie culoarea fâşiei de nisip sau distanţa exactă dintre un cargou şi ţărm. Subtilităţi ale evadării. La vreo cincizeci de kilometri, miriade de nori se apropie dinspre mare. Aş putea să spun, de asemenea, că sunt încă năucit, că e un fel de a-mi ordona gândurile, de a privi ultimele evenimente în perspectivă. Şi nici de data asta n-aş minţi.

Cristóbal e mort. Mi-o amintesc pe Emma cu mâinile înţepenite pe vergelele metalice ale patului său, cu privirea aţintită asupra monitorului, aşteptându-mi cuvintele. Am văzut scena din afara mea, ca atâtea alte momente de-a lungul vieţii, convins întotdeauna că raţiunea este singura ieşire posibilă.

— A murit, nu-i aşa? m-a întrebat fără să-şi ia ochii de pe monitor.

Nenorocirea este o posibilitate când lucrezi pe muchia ascuţită care desparte viaţa de moarte. De aceea începi să construieşti un angrenaj de protecţie în ziua când te hotărăşti să intri în sala de operaţii şi să faci să alunece bisturiul pe toracele unei fiinţe umane. Trudeşti cu migală ca să te pui la adăpost de vină, de suferinţă şi, în treacăt, de sentimente.

Unde e Dumnezeu? De copil am crezut că dacă îi fac voia, totul are să meargă bine. Am încercat să acţionez cu măsură, cu bunătate, cu rigoare. Chiar şi aşa, Cristóbal e mort. Soledad e moartă. Iar eu sunt departe de toate. Încerc să mă rog, dar toată trăncăneala asta şi negura deasă care izvorăşte din ea îmi produc repulsie. E cu neputinţă ca Dumnezeu să fie atotştiutor şi să hotărască moartea unor fiinţe ca ei. E o contradicţie care-mi distruge temeliile credinţei.

Apărat de armurile mele, mi se pare că am mers vreme îndelungată pe o suprafaţă îngheţată, iar crăpăturile care se iveau din când în când şi pe care eu le ocoleam cu dexteritate erau nici mai mult, nici mai puţin decât viaţa.

Pe acest fundal se zămislesc imaginile şi mă zguduie. Dintr-odată se întâmpla. Soledad paraliza. Dacă avea de căutat un număr de telefon în agendă, îşi făcea ordine pe birou sau îl schimba pe Tommy, îşi

întrerupea treaba, iar privirea sticloasă i se pierdea într-un loc de pe perete, ca şi cum s-ar fi lăsat deodată învinsă de o forţă care o înrobea dinăuntru. Îmi amintesc golul care-i copleşise ochii, expresia sumbră şi impenetrabilă.

Episoade care au devenit din ce în ce mai frecvente, până au explodat într-o dimineaţă de luni, când m-a sunat proprietara spaţiului pe care îl închiriase Soledad pentru galeria ei de artă. De trei luni nu-i plătise chiria. După-amiază am fost acolo ca să văd progresele. Fusesem cu Soledad la începutul proiectului ei. Accesul era blocat, iar prin ferestre se desluşea acelaşi spaţiu amplu şi liber, pe care l-am zărit atunci. Toate întâlnirile la care pleca Soledad dimineaţa cu arhitectul, cu constructorul, cu numeroşii consilieri nu dăduseră niciun rezultat. Sau poate – abia atunci mi-am pus problema – nu existaseră niciodată.

Am hotărât să o urmăresc. Trebuia să ştiu unde se duce Soledad zi de zi cu copilul nostru, cu cine se întâlneşte, ce pune la cale. În dimineaţa următoare, am oprit maşina la un colţ de stradă şi am aşteptat-o. În jur de ora zece am văzut-o trecând în maşina ei. În curând, ne aflam în cartierul unde locuise cu părinţii. S-a oprit în faţa pieţei unde obişnuia să alerge când era copilă şi l-a dat pe Tommy jos din braţe. Aşezată pe un trotuar, a zăbovit îndelung, uitându-se în faţă, fără să se mişte, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile ascunse între ei. Tommy, între timp, se juca în pământ, la picioarele ei. La un moment dat, s-a rezemat de mama lui şi nu s-a mai mişcat. Era o dimineaţă geroasă, şi din maşina mea le vedeam răsuflarea amândurora plutind în aer. M-am temut ca Tommy să nu facă hipotermie. Nu înţelegeam cum putea să-l expună la frig, cunoscându-i fragilitatea. Am vrut să-l iau pe fiul meu şi să-l îndepărtez de femeia aceea care nu mi se mai părea cea de care mă îndrăgostisem. Însă trebuia să ajung până la capăt. Era necesar să văd cum mă minţise Soledad în ultimele trei luni. Eram atât de furios, că n-am cântărit bine ce se întâmpla. După cel puţin o oră, Soledad a urcat în maşina ei şi a luat-o spre est. Conducea într-un mod temerar, de parcă tot timpul de lenevie i-ar fi explodat deodată în cap. A oprit în faţa sediului galeriei, l-a scos pe Tommy din scaunul lui şi l-a sărutat până l-a trezit. Manifestarea aceasta de afecţiune, atât de obişnuită la ea, mi-a adus-o înapoi pe Soledad, cea dintotdeauna. Când a ajuns în faţa intrării, a ridicat vreo două scânduri care erau pesemne desprinse, s-a aplecat şi a intrat cu Tommy. Îndată ce s-a aflat înăuntru, le-a pus la loc. Am lăsat să treacă un moment înainte de a coborî din maşină şi de a o spiona prin una dintre ferestrele imense. Imaginea pe care am întrezărit-o prin geamul murdar şi aburit a spulberat certitudinile pe care le avusesem până atunci. Soledad era trântită pe jos chircită; Tommy, ghemuit în poala ei. Am bătut cu violenţă în geam până aproape să-l sparg, dar Soledad

nici nu s-a clintit, apăsându-şi ochii, ca şi cum ar fi evitat zgomotul asurzitor al unui bombardament. Am intrat prin orificiu. Am strigat-o pe nume. Tommy a început să plângă. Soledad l-a strâns la piept ca să nu-i scape din mâini. Mi-am smuls fiul din braţele ei. Tommy urla. Soledad a început să strige, lovindu-mă cu picioarele şi cu pumnii. Am apucat-o de încheieturile mâinilor. Expresia pe care am văzut-o pe chipul ei m-a năucit. Ţipa în continuare cu gura deschisă şi arătându-şi albul ochilor, în altă lume.

I-am dus acasă. Aşezată în maşină lângă mine, cu capul plecat, Soledad părea o marionetă. Deodată, a început să tremure. Un rău care dăduse târcoale soţiei mele şi o nouă versiune a realităţii se instalaseră în vieţile noastre. Din momentul acela, m-am gândit, poate că n-am să mai ştiu niciodată ce să-i spun.

Tommy a stat la tatăl meu în săptămânile următoare. Atât pentru a-l proteja, cât şi pentru a o ajuta pe Soledad să rupă simbioza pe care o dezvoltase cu el. Tensiunea din ultimii ani se acumulase, până îi destrămase din temelii eul, fiinţa. Aceasta a fost explicaţia pe care ne-a dat-o psihiatrul. La început, Soledad îşi petrecea ziua în faţa televizorului, într-o stare de penibilă inexpresivitate. Încetul cu încetul, cu ajutorul medicamentelor, şi-a redobândit chipul familiar, ba chiar a revenit în lumea noastră, la propria-i viaţă. De aceea am lăsat garda jos, iar când, într-o după-amiază, l-a urcat pe Tommy în maşina ei ca să „facă o plimbare", Yerfa, care avea ordine stricte să nu-i permită să iasă cu Tommy, a lăsat-o să plece.

S-a ciocnit de zidul unui pasaj rutier inferior. Era trei după-amiaza, şi magistrala era aproape pustie. Nu exista alt mod de a intra în coliziune cu zidul în afară de intenţia fermă de a o face. Tommy nu era aşezat în scaunul lui, pe bancheta din spate. Pe jos, i-am găsit creioanele colorate. Probabil că s-a aplecat să le ia în clipa când Soledad a intrat cu maşina în zid. Mişcarea aceasta i-a salvat viaţa. Ea a ajuns la spital cu câteva oase rupte şi cu leziuni pe faţă. Când i s-au vindecat rănile, am internat-o într-o clinică de psihiatrie. Nu i-am iertat niciodată faptul că vrusese să-l ia pe Tommy.

*

Avionul se zgâlţâie. Am impresia că navighez pe suprafaţa încreţită a oceanului. Am adus sticla cu vaporaşul înăuntru. O privesc în zare. Are detalii pe care nu le observasem, precum o ancoră atârnând de la proră. Duduitul motorului îmi răsună în urechi. O apuc cu atâta putere, că o sparg. Sângerez. Ridic mâna şi picăturile îmi cad pe pantaloni. Mă năpădeşte un sentiment pe care îl cunosc: acela de a fi distrus ceva ireparabil. Îmi amintesc cuvintele Almei în ziua nunţii lui Miguel: „Cel mai mult te bucură să deschizi uşile sălii de operaţie şi să

vezi chipurile care te privesc de parcă ai fi un zeu”. Şi are dreptate. Ea nu ştie că privirile recunoscătoare mă ajută să uit de bărbatul copleşit de furia, de vina şi de josnicia pe care le poartă în suflet. O josnicie care mă tem că se va revărsa asupra celorlalţi.

Când m-a întrebat Emma dacă fiul ei e mort, am tras-o spre mine. „Poţi să plângi. Eu n-am putut niciodată”, i-am spus.

În vreme ce Soledad ne părăsea încetul cu încetul la clinică, eu am construit o platoşă, sub care mă însufleţea o singură dorinţă: să nu mă las dominat de tristeţe. Trebuia să prefac totul în forţă, în furie. Era singurul mod de supravieţuire pe care îl cunoşteam şi ultima convingere care-mi rămânea.

Emma n-a plâns. A zăbovit cu chipul îngropat în pieptul meu. Aşa ne-a găsit tatăl lui Cristóbal peste câteva minute. A început să ţipe. Emma s-a desprins de mine şi l-a apucat de umeri. Eu am luat vaporul de pe noptiera lui Cristóbal şi am ieşit din încăpere.

Deodată, am o viziune pe care n-am mai avut-o niciodată. În timp ce soarele e gata să apună în mare, luna se iveşte între colinele din faţă, albă ca zăpada, imensă. O figură care în alte timpuri m-ar fi făcut să mă gândesc la măreţia lui Dumnezeu. Dar nu acum. M-am pregătit întreaga viaţă să simt graţia şi revelaţia, însă nu se întâmplă nimic. El e mereu absent, iar şi iar.

28.

În loc să fie ascunsă într-un loc întunecat şi solitar, casa de apă din copilăria mea a devenit transparentă şi pluteşte în oraş. Altă noapte furată. Îl contemplu pe Leo în timp ce doarme. Când se odihneşte, trăsăturile feţei îi conferă o înfăţişare mai puerilă, mai candidă. Zbârciturile de pe frunte dispar, aidoma ochilor pătrunzători, gesturilor energice şi scepticismului. În ciuda privirii neîncrezătoare asupra lumii, în ciuda trecutului de dependenţe, Leo emană un aer sastisit, de parcă şi-ar fi petrecut viaţa adunând plăceri. Câteodată, mă gândesc că asta mă atrage cel mai mult la el. Deschide ochii, clipeşte de câteva ori înainte de a reuşi să mă încadreze. Surâde. Lumina îi scoate în evidenţă splendidul chip colţuros. Sub cearşafuri, mă trage mai aproape de el.

— Pot să te întreb ceva? mă interesez.

— Depinde.

— Când te-am cunoscut, terminaseşi un tratament şi peste două săptămâni trăgeai pe nas. De ce?

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi aminteşti când ne-am cunoscut?

Îmi sprijin capul pe umărul lui. Leo încuviinţează.

— La petrecerea aia ai băut coca-cola, ai plecat devreme acasă, erai hotărât să te vindeci. Când am fost pe deal, aveai cocaină. Ce s-a întâmplat între timp?

— De ce vrei să ştii asta acum? Muşchii i se încordează. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, Alma. Nu era prima oară când cădeam, nici ultima.

— Povesteşte-mi, te rog!

Leo se aşază mai bine şi eu mă adaptez la noua lui poziţie.

— Amintirile mele din perioada aia sunt atât de confuze. A fost un miracol că m-ai prins curat la petrecere.

— Pe deal, mi-ai spus că eşti cu altă femeie şi că de aceea nu vrei să te implici cu mine, îi spun şi îmi pun mâna lui pe obraz.

— E de necrezut că îţi aminteşti atâtea amănunte. O femeie… Pesemne că era vorba de o profesoară de yoga sau de meditaţie, cu care am fost o vreme. Da, era ea. Avea un păr fabulos, aşa, ca al tău, şi când se mişca îi zornăiau brăţările.

— Înseamnă că era frumoasă.

— Tu eşti infinit mai frumoasă.

— Nu vreau să mă flatezi.

— Ţi-o spun pentru orice eventualitate. Era mai în vârstă cu câţiva ani buni decât mine. Cred că am invitat-o să ieşim în ziua când am cunoscut-o. Eram un neruşinat.

— Ca şi acum, îl asigur.

Luna străluceşte între contururile întunecate ale clădirilor din capăt. Cerul vibrează, iar un praf fin şi alb se presară prin coroanele copacilor.

— Ea ştia că tocmai terminaseşi un tratament?

— De ce te interesează atât de mult toate astea?

— Curiozitate.

— Habar n-avea, nu i-am pomenit niciodată de asta. Cred că împreună cu ea am început din nou să beau şi să fumez jointuri. N-a durat mult. Într-o zi, m-a dat afară din casă şi n-am mai văzut-o.

— Femeia aceea era mama mea.

— Ce?!

Leo se ridică în capul oaselor şi mă priveşte în ochi. Vorbind cu liniştea celui care povesteşte un vis îndepărtat, observ luna, neobosită, plutind în faţa ferestrei noastre.

— Eu te-am văzut în dimineaţa aia, dormeai, erai dezbrăcat. M-am uitat la voi îndelung. La mama mea şi la tine.

— Nu pot să cred… Mă strânge cu putere în braţe. Nu pot să cred.

— Pielea ei şi a ta aveau aceeaşi culoare măslinie, doar că a ta era mai fermă, mai tânără.

— Femeia aceea era mama ta, zice el pentru sine.

— Te-a deranjat că te-a dat afară din casa ei, te-a durut că te-a şters din viaţa ei hodoronc-tronc?

Ştiu cât de stânjenitoare este întrebarea mea, de aceea o formulez. Căci toate acestea sunt stânjenitoare, dar absolut necesare. Leo tace o clipă, apoi spune:

— Îmi pare rău, Alma, îmi pare sincer rău!

— Dar tu n-aveai habar. De fapt, nici ea nu ştia că ne cunoşteam. Nici în ziua de azi nu ştie.

— Alma… oricum, e îngrozitor şi vreau să mă ierţi.

Mă îmbrăţişează, acum şi mai puternic.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-am văzut, pentru că am fost atunci un prost beat şi dependent de droguri şi nu te-am văzut.

— Pentru că ai tăvălit-o pe mama?

— Pentru că am tăvălit-o pe mama ta, repetă cu seriozitate, iar eu izbucnesc în râs.

— De ce râzi?

— Am reuşit să te fac să vorbeşti serios, am reuşit să-ţi scot masca de sarcasm, am reuşit să te fac să mă simţi.

— Dar te simt tot timpul…

— Niciodată cu atâta intensitate ca acum, îi spun.

— Niciodată cu atâta intensitate ca acum, recunoaşte el.

29.

O lună gigantică se reazemă de casa Bebeluşului Hipopotam Mârşav şi mă observă ameninţătoare. Tavanul camerei mele este o gaură pe unde umbrele se strecoară ca şoarecii. Aprind lumina. Mă gândesc la nota de 6,5 pe care am luat-o astăzi la engleză, la cea de 6,2 de la comunicare şi la cea de 7 de la desen de săptămâna trecută. Din păcate, îmi amintesc şi de treiul de la matematică. Îmi imaginez că m-au ales rege al unei ţări numite Tommylandia, dar FDTN-ul – Frica Din Timpul Nopţii – e mai puternic decât născocirile mele. Mai puternic decât mine. Mă ridic şi ies în hol. Drumul pe bicicletă mi-a vlăguit corpul. Nu obţin nimic dacă intru în camera lui tati. Alma nu e acasă, pesemne că lucrează până în zori, iar tati zice că sunt mare pentru FDTN. Cobor la etajul întâi şi bat la uşa Yerfei. Ea apare într-o cămaşă de noapte albă, care-i lasă la vedere doar picioarele închise la culoare. Fără să scoatem o vorbă, ne vârâm în patul ei. Yerfa are burta moale şi călduţă, la fel ca sânii. Mă uit afară prin fereastră. Acolo e din nou lună.

— Luna m-a urmărit până aici, o informez pe Yerfa. De fapt, ne urmăreşte pe toţi peste tot.

Ea îmi răspunde cu un mormăit. Îi aud respiraţia. Burta i se mişcă în sus şi în jos. În sus şi în jos. La urma urmelor, luna plină nu e atât de rea. Nopţile fără lună şi fără stele sunt şi mai rele, pentru că bezna coboară din înălţimi cu demonii ei. Gândindu-mă la asta, adorm.

La un moment dat, Yerfa se întoarce şi mă aruncă din patul ei. Sunt pe jos cu un pantof al ei în coaste. Se crapă de ziuă. Cele dintâi reflexii albastre ale zorilor au biruit luna. Mă întorc în camera mea şi îmi deschid calculatorul. Nu pricep cum de nu obosesc niciodată colegii mei.

> HAHAHA EŞTI UN URGISIT ŞI UN BĂLTĂREŢ HAHAHAA… ŞI O SĂ-ŢI TRAGEM UNA DE O SĂ JUCĂM ZARURI CU MĂSELELE DIN GURA TA DACĂ NU NE ADUCI CINCI MII DE LOVELE AUZI FRAIERULE??????????????????????

Simt furia dintotdeauna, dar de data asta nu am puterea să-mi imaginez ceva înspăimântător. Uneori aş vrea să-i povestesc totul lui tati, dar el are să creadă că lucrurile astea li se întâmplă doar copiilor foarte proşti şi foarte slabi.

Din fericire, acum îl am pe Mr. Bridge. Înainte de a-l vizita, trec înregistrările ultimelor descoperiri pe calculator. Când intru pe blogul lui, sunt zorii sfârşitului lumii. Ca aici. Camera este fixată asupra insulei unde trăieşte familia alacaluf. Vocea răguşită a lui Mr. Thomas

Bridge rupe tăcerea. *„Good Morning”,* zice, iar faţa lui roşiatică apare pe ecranul meu. Se freacă la ochi şi îmi zâmbeşte. S-ar spune că suntem prieteni. Îi zâmbesc şi eu. Ce păcat că el nu poate să mă vadă. Deodată spune:

— Uuuupsss!!! *They are finally emerging from the forest!* {6}

Sunt urcaţi cu toţii într-o luntre. Mama vâsleşte spre adâncul apelor. Nu au înaintat prea mult, când luntrea se opreşte. Nu izbutesc să disting ce fac. Se văd trudindu-se. Mr. Thomas Bridge îşi pune aceeaşi întrebare ca mine. Dintr-odată, totul devine evident. Nu pot să cred ce văd. Nici Mr. Bridge, care acum strigă: „What the fuck! What the fuck!” Mai întâi copilul. Îi desluşesc silueta măruntă ca a mea urcându-se pe marginea luntrei şi, cu o piatră legată la un picior, aruncându-se în mare. Nu trec mai mult de cinci secunde, că apa devine liniştită, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Fetiţa pare să-şi îmbrăţişeze bunica. Se desprinde de ea şi se apropie de marginea luntrei. Se opreşte un moment şi apoi, aidoma fratelui ei, dispare sub apă. Tatăl ei o urmează, iar la câteva clipe, şi mama. Bunica aşteaptă ca apele să se calmeze iarăşi, stinge focul cu picioarele şi se aruncă. Au dispărut. Marea, indiferentă, i-a înghiţit şi acum se preface că doarme.

Mr. Bridge rămâne tăcut. Opreşte camera şi totul se şterge. „Mr. Thomas Bridge!”, strig spre ecranul calculatorului meu, care e în continuare negru şi gol ca apa. „Mr. Bridge, Mr. Bridge!”, strig din nou cu toată puterea. Întind mâna ca să-l ating, în zadar însă, Mr. Bridge se cufundă în el ca alacalufii în marea lor, ca mama în strada ei.

30.

Rabinul cântă psalmi în ebraică, în vreme ce bărbaţii aruncă fiecare câte trei lopeţi deasupra micului sicriu al lui Cristóbal. Un arc de fier forjat, de care atârnă o mică stea a lui David, îi încoronează mormântul. Emma, în picioare în faţa lor, îi observă. Tatăl lui Cristóbal nu şi-a pierdut expresia tulbure şi febrilă. Umbra unei apărători de soare albe protejează grupul de neamuri şi de prieteni care îşi iau rămas-bun. Unii au ochii închişi şi murmură, strânşi unii în alţii, alcătuind un zid de netrecut. Un bătrân, al cărui păr alb aminteşte de un leu, a început să spună rugăciuni.

Acesta e cimitirul unde ar trebui să fie înmormântată Soledad. Tommy avea doi ani când o verişoară din Argentina a contactat-o şi a anunţat-o că bunicii lor erau evrei. Bunicul ei venise din Ucraina la Buenos Aires şi se convertise la catolicism ca să înfiinţeze o şcoală pentru domnişoare. Generaţiile viitoare au fost educate în această religie. Să-şi afle originea evreiască a însemnat pentru Soledad un punct de cotitură. Ceva intangibil, pe care n-a ştiut nicicând să mi-l explice, dar care s-a transformat într-o sursă de infinite întrebări şi într-o căutare extenuantă. Eu îmi începeam atunci practica de chirurg şi mi-a fost greu s-o urmăresc în periplul ei. Într-o noapte, cu câteva luni înainte de primul semnal de alarmă, întinşi unul lângă celălalt în aşteptarea somnului, m-a anunţat:

— Astăzi l-am circumcis pe Tommy.

Am fost incapabil să mă controlez. Am ţipat la ea că nu avea dreptul, că ar fi trebuit să mă consulte înainte.

— Vreau ca Tommy să fie evreu ca mine, a răspuns cu calmul celui care şi-a repetat cuvintele de o mie de ori.

— Dar… este deja, am argumentat.

— Vreau ca el să-şi cunoască mereu obârşia, s-o poarte în corp şi să nu păţească la fel ca mine.

Mâncat de furie, i-am replicat cu ironie:

— Tu vei fi aici ca să-i aduci aminte.

Soledad mi-a perceput ironia. Cuvintele mele, într-un fel, îi confirmau temerile.

— Pot şi să mor, a tranşat cu emoţie şi cu seriozitate.

Am îmbrăţişat-o ruşinat şi i-am spus că nu mă deranja că îl circumcisese pe Tommy, dar mi-ar fi plăcut să o facem împreună.

— Nu pot să fiu singură, am nevoie de cineva din cercul nostru familial care să facă parte din asta.

Chiar dacă izbuteam să înţeleg ce semnificaţie are pentru ea, eram mânios că îmi marcase fiul cu un semn de neşters. Aceeaşi mânie pe care am simţit-o când m-a lăsat singur cu Tommy. I-am resimţit

inconştienţa, intensitatea bolnăvicioasă cu care trăia, care au sfârşit prin a o ucide. I-am blestemat lipsa de voinţă. Viaţa lui Tommy şi a mea aveau să fie întunecate de umbra ei.

De aceea i-am ascuns lui Tommy adevărul: moartea mamei lui şi sângele evreiesc care îi curge prin vene. Este alt motiv pentru care n-am înmormântat-o în cimitirul acela. A fost răzbunarea mea pentru ce ne-a făcut. Ranchiuna are o energie şi o limpezime de care amărăciunea e lipsită, de aceea am persistat în ea. Răzbunare, ranchiună? Mă simt copleşit de o tristeţe atât de profundă, că îmi vine să plâng. Trebuie să cred, nu să gândesc, îmi spun iar şi iar. Însă e zadarnic. Nicicând înainte nu mi-a părut Dumnezeu atât de inuman. Măreţia Lui constă în faptul că nu putem să ajungem la nimic cu adevărat omenesc, suntem condamnaţi să trăim în durere şi în păcat.

Emma aruncă o floare pe sicriul fiului ei, acoperit deja de pământ. Privirile ni se întâlnesc. Îşi coboară pleoapele, apoi şi le ridică, de parcă ar agita o mână în chip de adio. Este timpul să ne întoarcem acasă. Vreau să-i văd pe Alma, pe Tommy, pe Lola. Am impresia că am fost departe prea mult timp.

31.

Eu cred că tati păstrează adesea tăcerea pentru că uneori e extrem de complicat să le spui altor persoane ceva simplu. Ăsta e motivul, cel puţin, pentru care eu prefer să nu vorbesc.

Astăzi, la şcoală, am citit dintr-un poet care se numeşte Vicente Huidobro.

Cuvintele, am descoperit, servesc la a exprima şi a înţelege lucruri pe care altfel ar fi cu neputinţă s-o facem. Ca de exemplu: *„Mă gândesc la ei, la morţi. La cei pe care i-am văzut căzând. La cei pe care-i am întipăriţi în suflet. La cei care cad sub ochii mei”.* Când profesorul de comunicare ne-a citit poemul acesta, mi-a tresărit inima. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea să existe un loc foarte, foarte adânc în corpul nostru, unde suntem cu toţii la fel. Altfel, cum se face că domnul Huidobro, care a murit acum şaizeci de ani, vorbeşte despre ceea ce mi se întâmplă mie?

Dar cel mai important este că am descoperit că el construia din cuvinte stele, capele, caleidoscoape, săgeţi… De aceea am hotărât în cele din urmă să fac ceva. Am să-mi construiesc un Alfabetar, în care am să prind pentru totdeauna mesajele.

ALFABETARUL LUI TOMMY
Dute să teașezi lângă jucăriile de pluș căs cât tine ba chiar puțin mai mari decât tine ți
la câini ÎNAPOIAT DE RAHAT mă la che inimioară de puicuță
dak tot du-te la măta kre te
Rușinosule
ai nimic de făcut
Dute-ți singur să te așezi lângă prieteni !!!!
SARACUTUL
de tine
Așteaptă-te talerile de pluș
căscât tine TITIREZU tău e mai mic
tăiței tău e mai mic degetu mic de la picior bun de tăiat fruze

32.

Mă aşez pe braţul canapelei şi alunec pieziş spre Leo. Îl observ în timp ce îşi corectează notele pentru o cronică pe care trebuie s-o trimită la un ziar. Se încruntă şi apoi trasează cu fermitate două linii, tăind ce scrisese. Îşi trece braţul peste umărul meu şi mă strânge.

— Nu ştiu ce am să mă fac fără tine când am să mă întorc la Bogotá, îmi spune cu o licărire în ochi.

Râde într-un colţ al gurii.

Îmi zice că îi domolesc demonii şi că îl ajut să se conecteze cu locul unde sunt poveştile. Fac o mutră de neîncredere şi izbucnim în hohote. Ştim amândoi prea bine că scrie, fără ajutorul nimănui, romane care i-au adus prestigiu şi bunăstare. Mă desprind de el şi îmi apuc genunchii cu braţele. Leo revine la hârtiile lui.

Nu pot opri viitorul acela, pe care Leo l-a numit ca să mă întristeze. Acum câteva momente, când eram goi în pat, el mi-a vorbit despre viaţa lui. O existenţă liberă şi în acelaşi timp în mod pervers solitară. Am vrut să cuprind lumea aceea vastă, debordând de posibilităţi. Totuşi, scrutându-i expresia intensă, fără a ajunge să fie pe de-a-ntregul fericit, am perceput dincolo de relatarea lui dezinvoltă o oarecare pustietate.

I-am cerut să mă strângă în braţe. Simţeam nevoia să ştiu dacă momentul acela avea consistenţă, dacă era real, şi nu una dintre anecdotele lui furtunoase care, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să se prefacă într-o povestire.

— Ascultă asta, îmi spune. „Telemah dragule, toate insulele seamănă între ele când ai rătăcit atâta vreme şi creierul începe să se încurce numărând valuri, pupilele, mânjite de orizont, plâng, iar carnea apelor distruge urechile”. Este un poem de Joseph Brodsky.

Îmi vorbeşte cu licărirea şmecherească pe care o au de obicei ochii lui.

— O clipă am crezut că l-ai scris tu.

„Toate insulele seamănă între ele când ai rătăcit atâta vreme.” Încearcă oare să-mi spună că a venit timpul să prindă rădăcini? N-am să rezolv enigmele lui Leo. Ce am să fac sau ce n-am să fac eu cu viaţa mea nu depinde de ce are să facă el cu a lui.

În spatele clădirilor luminate, albastrul-închis al cerului dobândeşte o nuanţă portocalie. Văzduhul este liniştit. Mă invadează amărăciunea. Mă înspăimântă faptul că sunt capabilă să spulber fără şovăială lumea Lolei, a lui Tommy, a lui Juan.

La urma urmelor, după două pahare, Juan poate să obţină de la mine orice vrea, iar eu de la el, de asemenea. Diferenţa constă în elemente lipsite de substanţă, ca felul lui Leo de a se scărpina în cap,

timbrul vocii lui, felul de a da din mâini, care mă impresionează, greutatea corpului său peste al meu, năvălirile lui, valul de plăcere pe care mi-o provoacă.

Când, după o vreme, pasiunea moare, începem să trăim în jurul acordurilor, al ţelurilor, al loialităţilor şi al afecţiunilor care posedă tot atâta sau mai multă valoare decât ardoarea pe care o înlocuiesc. Până acum câteva săptămâni, a înţelege asta îmi părea un semn de maturitate; acum, totuşi, mi se pare o elegantă cutie goală. În noi se produc infinite procese invizibile, mor celule, se nasc altele, se opresc anumite chestiuni şi se pun în mişcare altele. Până când, dintr-odată, ne-am schimbat. Tocmai când una dintre aceste infime lucrări lăuntrice era pe cale să devină vizibilă, a reapărut Leo în viaţa mea. Poate că el nu e decât o obsesie, mirajul provocat de tânjirea după o altă viaţă, după un nou început. În aerul confuz pe care îl respir, singura mea certitudine este că nu sunt capabilă să trăiesc într-o bălărie, departe de emoţii, de căldura unui trup apropiat şi iubit, înconjurată de cutii goale.

— Leo, îl întrerup, pot să-ţi pun o întrebare?

Îşi lasă hârtiile pe podea şi mă priveşte.

— De ce în romanele tale sunt descrise toate tipurile posibile de relaţii, până şi cele mai inumane, dar niciodată dragostea?

— Nu e adevărat. În *Bifurcaţii,* Pascual şi Elisa se îndrăgostesc.

— Dar Elisa e bolnavă. Ea nu poate să primească dragostea lui Pascual.

— Dragostea nu apare niciodată în stare pură. Elisa o ia şi o simte, însă, date fiindu-i neputinţele, trebuie să-şi găsească propriul mod de a o exprima.

— Ştii ce cred eu? Cred că încerci să alungi cuvântul dragoste şi îl schimbi pe un discurs al descurajării. Nu eşti singurul, de altfel. Dar cel mai rău este că retorica asta nouă, care în realitate nu e nicidecum nouă, în loc să fie mai liberă, este supusă unor canoane literare foarte stricte. Chiar nu înţeleg.

— În primul rând, trebuie să menţionez în apărarea mea că nu am nimic împotriva dragostei şi că, chiar dacă ceea ce spui ar fi adevărat, m-aş afla în faţa unei bătălii pierdute. Dragostea este un sentiment care ar continua să existe şi fără să fie numit. În al doilea rând, mă bagi în oala greşită. Cunosc discursul ăla al descurajării la care te referi, însă naraţiunile mele n-au nicio legătură cu el şi pot să ţi-o demonstrez chiar mâine, dacă mă însoţeşti la o conferinţă pe care am s-o ţin la universitate.

— Ţi-am citit romanele, Leo, şi toată elocvenţa asta a ta nu mă convinge câtuşi de puţin.

— Lasă-mă să te conving! Mi-ar plăcea mult să vii mâine. Sincer. Poate m-am schimbat… îmi zice cu un zâmbet deloc lipsit de farmec.

— Ca să te văd cum te împăunezi?

— De ce nu? Poate aşa mi-ai cădea la picioare.

— Asta s-ar putea să fie cam greu. Sunt cam matură pentru asemenea umiliri.

— Atunci măcar ca să accepţi să ieşi cu mine în oraş. Ştii ce mi-aş dori?

— Ce?

Ochii îi sunt luminaţi de un val de candoare şi de hotărâre.

— Mi-ar plăcea să mergem la cinema. Am văzut în ziar că rulează un film al fraţilor Coen la cinematograful de alături. Începe la nouă şi jumătate.

Rămâne în expectativă şi mă priveşte, vârându-şi ambele mâini în buzunarele pantalonilor, cu degetele mari în afară; gest care presupun că pretinde să-mi insufle entuziasm.

— Ştii bine că nu pot.

Nu e prima oară când Leo încearcă să mă scoată din casa de cristal.

— Dar de ce crezi că pretutindeni ne vom întâlni cu cineva cunoscut? întreabă precipitat.

Văd pe chipul lui o expresie de iritare, pe care se străduieşte s-o disimuleze cu un zâmbet prefăcut.

— Oraşul ăsta e prea mic, ţi-am spus-o de o mie de ori.

Mă ridic din nou şi mă apropii de fereastra imensă, cu obrajii înfierbântaţi de mânie. Leo nu pare să bage de seamă.

— Şi crezi că, dacă mergem la cinema într-o marţi seara, o să nentâlnim cu cineva, chiar crezi asta? se interesează pe acelaşi ton frivol.

Îmi propun să nu mă las dominată de furie. Dacă reproduc cu Leo obişnuitele certuri cu Juan, toate astea şi-ar pierde puţinul sens pe care îl au.

— Cunosc multă lume. În plus, alaltăieri mi-ai spus că, după Maugham, pasiunea nu înfloreşte când este satisfăcută, ci când are de înfruntat obstacole.

— Nu trişa, el nu se referea la imposibilitatea de a merge la cinema. În orice caz, de ce ar putea să te acuze? De a fi ieşit cu un vechi prieten?

În ciuda eforturilor mele de a evita o înfruntare, Leo continuă să mă provoace. De ce? Vrea oare şi el să termine cu asta înainte ca totul să devină insuportabil?

— Nu aşa au să interpreteze, te asigur, contraatac fără să-mi pierd calmul.

— Atunci o să spună că ai un amant. Şi ce dacă? Şaptezeci la sută dintre femeile căsătorite din ţara asta au sau au avut un amant.

Se întoarce cu spatele şi îşi deschide mâinile ca un prestidigitator.

— Eu nu sunt un număr. Iar cifrele tale sunt o glumă. Există cumva sondaje anuale pe tema asta?

— Pot să te încredinţez că e aşa. N-am nevoie de sondaje oficiale.

— Neîndoielnic, pentru că tu ai experimentat cu destule, nu-i aşa?

— Nu fi masochistă, Alma! N-are sens.

Schiţează un zâmbet în colţul gurii şi mă ia de braţ cu un gest istovit.

— Toate astea n-au sens, conchid pe un ton prea tăios şi îl îndepărtez de mine.

Mă stăpânesc din răsputeri, Leo n-are să mă vadă plângând. Îmi las privirea să sară dintre pereţi şi să se piardă între coroanele copacilor.

— Ştiu, Alma. Doar că uneori mă îndurerează că nu pot să-ţi împărtăşesc lucruri care îmi plac, precum un film bun, o masă… Iartă-mă! Frustrarea mă face să-ţi vorbesc aşa. Are privirea celui năpădit de un amestec de emoţii. Îşi întinde mâna şi îmi atinge mijlocul, iar imediat după aceea, apăsând uşor, şi-o strecoară sub bluza mea. Îmi pare sincer rău! Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ne certăm stupid şi s-o tot ţinem aşa.

— Nici eu nu vreau asta.

Leo mă strânge şi eu mă las. Articulaţiile mele îşi pierd consistenţa. Sunt o materie fragilă ce are nevoie să fie protejată ca să nu se spargă. El îmi simte abandonarea. Mă sărută. Când ne dăm drumul, zăbovim contemplând luminile care strălucesc pe cealaltă parte a casei de cristal.

— E timpul să plec, spun deodată. I-am promis Lolei s-o ajut cu tema la engleză.

Îmi iau poşeta şi paltonul. Înainte de a pleca, îi spun că mâine după-amiază am o şedinţă la şcoală la Tommy şi n-am să pot veni.

— Bine.

— Îmi dai voie?

— Nu. Îmi spun mie însumi că e bine că pleci, că n-are să mi se întâmple nimic rău dacă mâine nu te văd.

Îmi îndepărtez privirea înaintea lui şi subliniez:

— Nimic îngrozitor n-are să ţi se întâmple, Leo, de asta te asigur.

33.

În recreaţie, un copil dintr-a şasea, care are capul ţuguiat şi ochii depărtaţi ca o oaie, s-a interesat de cerbul meu zburător. Am deschis cutiuţa şi l-am lăsat să-l atingă. Întrucât are suprafaţa netedă şi strălucitoare, copilul a afirmat că e de plastic. Am închis cutia şi mi-am promis să n-o mai deschid niciodată. Cu câteva minute înainte să sune clopoţelul, l-am zărit pe coridor pe profesorul de ştiinţe. Obişnuiesc să-i vorbesc despre emisiunile ştiinţifice pe care le văd la televizor. De data asta l-am întrebat:

— *Mister* Berley, e adevărat că, dacă o bucăţică de soare de mărimea capului unui bold cade pe Terra, poate să calcineze toate persoanele care se află pe o rază de o sută şaizeci de kilometri?

Mister Berley mi-a răspuns că în loc să mă gândesc la catastrofe, mai bine aş pune la cale lucruri care să facă un bine omenirii. I-am explicat că, atunci când aflu ceva, nu mai pot pretinde că nu există, şi că asta se numeşte a lua cunoştinţă. M-a privit cu ochii lui de culoarea florii-soarelui şi mi-a răspuns că sunt puţin filosof. Mi-a plăcut că a spus asta. Cum e un om bătrân, m-am oferit să-l scarpin pe spate, însă mi-a mulţumit şi mi-a cerut s-o lăsăm pe altă zi.

Îmi pun cutiuţa cu cerbul în rucsac şi mă îndrept spre bibliotecă. Astăzi e vineri. Trei ore de sport. Timp ca să cercetez pe Google. Pe coridor, mă întâlnesc cu doi colegi. Se uită la mine de parcă ar avea de gând să-mi spună ceva, dar îşi văd de drum, printre râsete. Privirile lor îmi intră în corp şi rămân să lucreze înăuntrul meu ca nişte viermi.

Odată ajuns la bibliotecă tastez: Arnold Bulygin evreu. Într-un ziar, dau de o scrisoare cu următorul enunţ: „Adevărul despre Arnold Bulygin”.

> Când am citit în presă că se împlineau douăzeci de ani de la moartea lui Arnold Bulygin, m-am gândit în sinea mea că se scurseseră destui ani şi că pot să spun adevărul. L-am cunoscut în copilărie, în cartierul Once, unde locuiam amândoi. Părinţii mei aveau un atelier în care fabricam lumânări de Shabbat şi, în fiecare vineri, Arnold venea să ia lumânări pentru familia lui, ocazii cu care obişnuia să stea îndelung de vorbă cu fratele meu Miguel. Arnold era un băiat serios şi năzuia să devină un mare educator. Eu şi fratele meu îl admiram. Într-o bună zi, familia lui a vândut casa din Once şi a dispărut. Peste ani, am aflat de prestigioasa şcoală de domnişoare pe care familia Bulygin o înfiinţase în Belgrano, unul dintre cartierele cele mai elegante din Buenos Aires. Dar ce ne-a atras atenţia a fost faptul că şcoala se numea Santa Ana. N-am înţeles ce se întâmplase. Noi, evreii,

putem să emigrăm la capătul lumii, să ne transformăm din avocaţi în fabricanţi de lumânări, din ucraineni în argentinieni. Nimic nu e definitiv, dar eram siguri că mereu vom fi evrei. Arnold Bulygin – tânărul chipeş şi întreprinzător – se căsătorise cu o americancă de origine evreiască şi înfiinţaseră impunătoarea şcoală catolică. Se spune că a fost fericit. Aşa sper. Dacă ar fi înfiinţat o şcoală evreiască, nu s-ar fi îmbogăţit şi niciodată n-ar fi făcut parte din înalta societate cum a făcut el şi cum fac astăzi parte descendenţii lui. Fratele meu s-a întâlnit cu Arnold cu câţiva ani înainte să moară şi l-a întrebat dacă-şi aduce aminte de aventurile lor în Once. Îmbătrâniseră amândoi. Arnold l-a privit descumpănit şi i-a răspuns că se înşală, pentru că el nu locuise niciodată acolo. Aceasta e povestea lui Arnold Bulygin. Acesta e adevărul, iese din adâncuri să altereze suprafaţa ordonată a lucrurilor. Sper ca vreunul dintre descendenţii lui, care poate şi-a pierdut urma obârşiei, citind asta, să înţeleagă vreo trăsătură a naturii sale şi, astfel, chestiuni care-i sunt de neînţeles să dobândească în sfârşit sens.

Sarah Ravskosky.

Am impresia că Sarah Ravskosky îmi vorbeşte mie. Eu sunt un descendent al lui Arnold Bulygin, există multe chestiuni pe care nu le ştiu şi multe altele care-mi sunt de neînţeles. Înregistrez ce a spus despre adevăr ca să mă gândesc la asta mai târziu:

Descoperire apendice: Adevărul iese din adâncuri să altereze suprafaţa ordonată a lucrurilor.

A şasea descoperire: Bunicul mamei, străbunicul meu, a ascuns că era evreu ca să fie acceptat de societate.

— Ce spui? mă întreabă *Miss* Patricia, bibliotecara.

— Scuzaţi-mă, câteodată vorbesc singur fără să-mi dau seama.

— Nu-ţi face griji, ni se întâmplă tuturor.

Ceva imens şi urât mi se luminează în cap. Trebuie să ajung repede acasă. Restul zilei de şcoală trece fără nimic demn de remarcat. Nu tocmai, întrucât umplu o pagină din caietul de matematică cu propoziţia următoare:

MAMA ȘI EU SUNTEM EVREI

EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI
EU ȘI MAMA SUNTEM EVREI

MAMA ȘI EU SUNTEM EVREI

În cele din urmă, nu mi se pare ciudat. Ceva nou şi puternic mă uneşte cu mama.

Când ajung acasă, mă închid în camera mea. După un moment găsesc ce căutam. E o conversaţie pe care am înregistrat-o acum ceva vreme, când Alma şi tati încă îşi vorbeau. După ce o ascult, înregistrez:

Descoperire apendice: Alma i-a povestit tatei următoarele: când l-a văzut prima oară pe bunicul, el a întrebat-o dacă e evreică. Ea i-a răspuns că nu e, iar bunicul i-a spus că asta e foarte bine.

Colegii mei de la şcoală îmi spun că evreilor le tăiau penisul când se năşteau ca să-i însemneze. Mi-au mai spus şi că evreii sunt egoişti şi comercianţi. Cum eu sunt circumcis, iar ei mă numesc „jidov" şi când îmi cer bani în e-mailurile lor, nu-mi rămâne decât să li-i duc. Înregistrez:

A şaptea descoperire: Eu cred că, asemenea colegilor mei, bunicul nu-i place pe evrei.

Descarc pe calculator înregistrările din ultimele zile şi mă duc la B.H.M. Chemăm un taxi de acasă de la el şi vorbeşte el însuşi cu Yerfa. O lămureşte că vrem să vedem împreună un episod nou din *Avatar* la televizor şi că am să rămân cu el până târziu. Când taxiul apare în faţa casei lui, ne batem palmele ca băieţii cool. Am impresia că el e la fel de fericit ca mine să bată palma cu cineva.

*

Când domnul Milowsky îmi deschide uşa casei sale, eu îl întreb:

— Domnule Milowsky, v-ar plăcea să vă scarpin pe spate?

— Ar fi minunat, spune cu un zâmbet amabil.

— V-am adus şi un cadou. Este un caleidoscop. Eu l-am făcut.

— Ăla e şi mai bun. I-l arăt.

Domnul Milowsky se uită prin orificiu şi vede fără îndoială o aură de lumină, întrucât caleidoscoapele pe care le fac eu nu sunt adevărate. Priveşte îndelung desenele; îl întoarce pe o parte şi pe alta, de parcă ar fi vorba de un obiect căzut din spaţiu. Spune că i se pare foarte interesant şi îl pune pe un raft, lângă nişte cărţi. În casa lui sunt multe cărţi şi fotografii. Cărţile nu doar că umplu poliţele ce acoperă pereţii, dar sunt îngrămădite şi pe jos, în turnuri gata să cadă. Nu are alte mobile în afară de o masă de sufragerie, un fotoliu şi un lampadar aprins. Ferestrele sunt minuscule şi lumina din exterior abia izbuteşte să intre prin ele. De parcă mi-ar fi citit gândurile, domnul Milowsky îmi explică:

— Am prea multe cărţi, ştiu, de aceea aproape că nu sunt mobile aici, ca să aibă loc.

— Le-aţi citit pe toate?

— Aproape pe toate, mai am doar câteva, însă nu mă mai ajută vederea.

Sunt şi multe fotografii ale soţiei lui. Ea are urechile mari şi un zâmbet de nu poţi să-ţi iei ochii de la ea. N-am să-l întreb dacă o iubea, căci asta se vede de la o poştă.

— Ai venit chiar la timp, zice domnul Milowsky.

— La timp pentru ce?

— E şapte şi douăzeci şi unu de minute, ora când se aprind lumânările de Shabbat. Exact cu optsprezece minute înainte de apusul soarelui. Femeile trebuie s-o facă, dar în casa asta nu mai sunt femei, şi să le aprind mă face să mă simt aproape de Elena. Sunt sigur că pe Dumnezeu nu-l deranjează.

Domnul Milowsky aprinde două lumânări, deschide braţele, schiţează trei mişcări circulare spre interior în jurul lumânărilor şi spune:

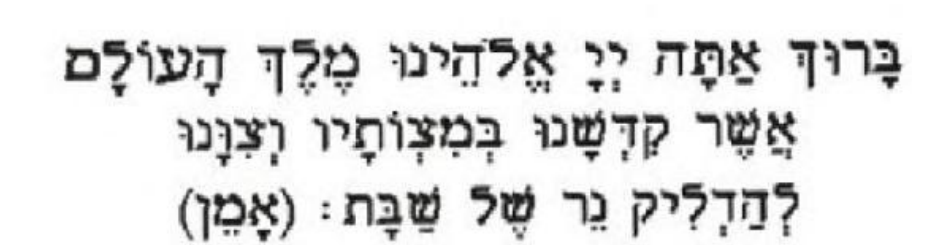

— Ce am spus este: Binecuvântat să fii Tu, Adonai, Domnul nostru, Stăpânul Universului, care ne-a sfinţit cu preceptele Sale şi ne-a poruncit să aprindem lumânările Sfântului Shabbat. Shalom Shabbat,

Tomás Montes.

— Shalom Shabbat, domnule Milowsky, repet.

— Ai făcut-o foarte bine.

Domnul Milowsky mă îmbrăţişează şi mă sărută pe obraz. Mi se face puţin ruşine.

— Ţi-a plăcut?

Încuviinţez cu un gest al capului, pentru că îmi e greu să vorbesc cu ruşinea ivită pe nas.

— Mamei tale îi plăcea să aprindă lumânările de Shabbat.

— Şi ce îi mai plăcea?

— După cum zicea Elena, se desfăta înotând în piscină. Se scufunda până la fund şi înota de la un capăt la altul fără să respire.

— Şi mie îmi place să fac asta, şoptesc.

Aud o sirenă în depărtare. Îmi imaginez că duce o persoană gata să moară şi curând îi vor scoate inima. Nu mi-am deschis MP3-ul şi nici nu vreau s-o fac. Dacă aş înregistra acest moment, m-aş îndepărta şi nu doresc decât să mă cufund în el, cum fac când sunt în apă.

— Domnule Milowsky, îndrăznesc să vorbesc după câteva minute.

— Spune-mi!

— Mama s-a sinucis pentru că era evreică?

— Ce te face să crezi asta? De unde ştii că mama ta s-a sinucis?

— Am auzit pe cineva spunând asta.

— Cineva în care ai încredere?

— Nu ştiu.

— Atunci nu fi prea sigur de ce ai auzit.

— Ştiu că dumneavoastră nu-mi veţi spune că mama mea s-a sinucis, şi eu vă înţeleg, căci e foarte dur să-i spui asta unui copil de doisprezece ani. Vă rog să-mi răspundeţi doar dacă pe mama o deranja să fie evreică.

— Pentru doisprezece ani, eşti un copil foarte perspicace.

— Ce înseamnă „perspicace”?

— Deştept.

— Atunci?

— Eu n-am cunoscut-o pe mama ta suficient. Ştiu că vorbea cu Elena despre istoria poporului evreu, despre obiceiurile şi riturile noastre. Sunt sigur că pe mama ta nu o deranja să fie evreică, dimpotrivă. Însă cred că interesul ei a fost tardiv; adică, odată ce a devenit adultă.

Mă gândesc la familia de alacalufi care a fugit de lume în adâncul mării. Tăcem amândoi. Eu, pentru că deodată mă simt foarte obosit; domnul Milowsky, nu aş putea să spun de ce. Eticheta de pe fruntea lui este scrisă în limba Shabbatului. Zgomotele care vin de afară pătrund prin micile ferestre: un radio deschis, cineva bate cu ciocanul, un câine latră. Sunetele plutesc în încăpere şi mă apropie de domnul

Milowsky şi de tot ce mă înconjoară.

— Tomás, zice domnul Milowsky.

Eu ridic capul ca să-l privesc.

— Încă nu m-ai scărpinat pe spate.

Pe drum, la întoarcere, mă întreb iarăşi ce a putut s-o facă pe mama atât de nefericită încât să uite să numere până la zece şi îmi închipui că n-am să ştiu niciodată asta cu certitudine, pentru că, pe mine cel puţin, lucrurile invizibile mă dor cel mai mult. Când ajung acasă înregistrez:

A opta descoperire: Elementul mamei şi al meu este apa.

Pentru prima oară, de când am început căutarea aceasta, descopăr ceva care, în loc să-mi facă rău, mă gâdilă pe inimă.

34.

— Ţi-ar plăcea să ieşim în oraş la cină? îi sugerez lui Juan, ivindumă în uşa biroului său.

— Ai fi putut să mă anunţi că vii devreme. Yerfa mi-a făcut un sendviş, îmi răspunde fără să-şi ia ochii de pe ecranul calculatorului.

Îşi ridică privirea o secundă şi şi-o îngroapă din nou în lumina care i se reflectă pe chip. Încăperea este învăluită în penumbra domoală a înserării. Umbrele se întind peste nuanţele de crem şi maro care domină ambianţa.

— Ai să stai mult?

— Trebuie să răspund la câteva e-mailuri. Urc îndată.

Mă apropii de el, îmi trec mâna pe gâtul lui şi îi dau un sărut pe frunte. Întotdeauna i-am admirat seninătatea; acum, totuşi, aş vrea să-i înlătur materia care-i adăposteşte gândurile, să-l las expus şi gol.

— Te las să termini.

După ce culc copiii, le spun o poveste şi zăbovesc cu Lola până o ia somnul. Mă întind pe patul meu. Juan e tot în biroul lui. În vreme ce îl aştept, lumina de pe stradă se strecoară printre frunzele copacilor.

Poate că Juan aşteaptă ca eu să adorm, incapabil să mai reziste inevitabilelor constrângeri ale intimităţii noastre. Dacă este aşa, tentativele mele de apropiere trebuie să provoace în el un dispreţ crescând. Tăcerea mi se lipeşte de corp. Mă acopăr cu cuvertura şi închid ochii. În negură, imaginea lui Leo revine cu o forţă neobişnuită. M-a sunat în dimineaţa ce a urmat disputei noastre şi nu i-am răspuns. Sunt cinci zile, şi de atunci nu mai ştiu nimic despre el. Idila noastră este făcută dintr-o materie schimbătoare. Oboseala pune stăpânire pe mine. Mă cufund în somn ca şi cum cineva m-ar trage de picioare spre adâncuri. Mă trezeşte zgomotul uşii.

— Tu eşti?

Nu ştiu cât timp a trecut.

— Scuză-mă, problema e-mailurilor s-a prelungit puţin. Dormi în continuare, spune Juan intrând în baie.

Când se culcă pe cealaltă parte a patului îl îmbrăţişez, mă urc pe el şi încep să mă mişc.

— Ce faci? mă întreabă cu un zâmbet în colţul gurii.

— Nimic.

Continui să mă mişc până îi simt erecţia sub pântecele meu.

Mă răstoarnă pe pat şi se năpusteşte asupra mea, la început cu prudenţă, apoi năvalnic. Îi bag de seamă febrilitatea, dorinţa. Într-o licărire a conştiinţei, disting un element alterat şi pervers sub carapacele noastre. Juan caută în mine ceva ce este dincolo de mine şi nu găseşte. Se dă la o parte. Se întoarce şi stinge veioza. Fiinţa i se

comprimă până nu mai lasă nicio fărâmă la vedere.

PARTEA A DOUA
TIMPUL, APA ŞI RĂZBOIUL

35.

Tati mi-a promis că înainte de a ne întoarce la Santiago o să trecem pe la mormântul mamei. Săptămâna următoare este comemorarea morţii ei şi, în fiecare an, în jurul acestei date, ne ducem la cimitirul din Los Peumos unde este înmormântată.

Alma obişnuieşte să inventeze jocuri ca să ne distrăm pe drum, dar de data asta nu şi-a luat ochii de la geam. Lola, spre norocul ei, a adormit.

— Ce face Cristóbal Waisbluth? se interesează Alma, scoţând din torpedo un şerveţel de hârtie ca să-şi sufle nasul.

— Bine, zice tati şi accelerează atât de tare, că roţile scrâşnesc pe caldarâm.

Lui tati nu-i place să întrebăm de pacienţii lui. Preferă să-i lase la clinică, liniştiţi. Nu înţeleg de ce Alma aduce în discuţie chestiuni care-l irită. Lola se trezeşte şi vomită pe cadoul bunicului. Tati opreşte maşina şi coborâm cu toţii.

— Pe dracu'! strigă tati şi îşi trece amândouă mâinile peste faţă.

Lola stă încremenită. Alma îi schimbă hainele şi apoi curăţă scaunul din spate cu ziarul de astăzi.

*

După ce gustă felul întâi, Lola şi verii mei mai mici ies în grădină. Statutul Lolei este mereu acelaşi, cel al unei „fetiţe", iar asta o scuteşte de orice responsabilitate. Eu, în schimb, nu am o condiţie definită. Sunt „mărişor" sau „doar un copil", în funcţie de împrejurări. De data asta trebuie să rămân aşezat la masă lângă verii mei mai mari până la sfârşit şi să ascult aceleaşi conversaţii pe care le susţin unchii mei şi bunicul de fiecare dată când se întâlnesc. Vorbesc fără pauze, ţinând astfel închise uşile pe unde atacă tăcerile negre. Am MP3-ul pornit. Vărul meu Rodrigo îmi dă un picior pe sub masă. Este rândul lamentărilor din pricina traiului într-o ţară atât de provincială ca asta. Când soseşte cafeaua, încep inventarul oraşelor din lume pe care le-au vizitat şi pe care le compară cu Santiago, ca să se simtă, la sfârşitul acestor călătorii imaginare, mai mizerabili decât erau înainte de a începe. Miguel şi Julia s-au întors acum câteva zile din luna de miere şi povestesc minunăţii despre Paris.

— *Nu e nimic ca Parque Arauco*[7], intervine mătuşa Corina.

Are obrajii roşii şi umflaţi ca două baloane gata să se spargă. Îmi amintesc sânii ei plutind în mijlocul piscinei.

— *Nu spune prostii,* zice unchiul Rodrigo, cu un zâmbet prefăcut.

— *Nimeni în familia asta n-are simţul umorului?* strigă mătuşa Corina.

Unchiul Esteban dă din capul lui de struţ în sus şi în jos, fără să se întrerupă din mestecat. Vărul meu mă loveşte din nou. Mă uit spre fereastră. În depărtare văd voliera. Pasărea cea mai mare a bunicului este păunul, şi cea mai mică, un colibri *zunzún* sau un elf al albinelor. Bunicul are obiceiul să dea de mâncare păsărilor dimineaţa. Nu-i spune nimeni că reverele hainei îi sunt pline de mei; îmi aduce aminte de povestea cu împăratul. De fiecare dată când încerc să-l avertizez, cineva mă întrerupe. Nu am încotro, trebuie să mă uit cum îi cad, încetul cu încetul, micile seminţe în farfurie. Vine tortul şi cântăm „La mulţi ani” în engleză. Vărul meu îmi mai dă una cu piciorul. E a treia lovitură. De data asta îmi ridic privirea spre lampa de cristal cu cele şase braţe aurite care susţin acvila napoleoniană. După cum afirmă bunicul, este lampa pe care o avea împăratul pe birou. Când vărul meu mă loveşte încă o dată, mă gândesc că singurul mod de a evita să-mi mai rănească tibiile este să le atrag atenţia adulţilor.

— *Bunicule,* spun.

Toţi întorc capetele spre mine.

— *Vreau să-ţi urez „La mulţi ani!”*

Tati şi bunicul mă privesc satisfăcuţi. Nu mai vorbisem niciodată la masă.

— *Mai vreau să-ţi povestesc că am o prietenă pe care o cheamă Sarah. Este evreică.*

— *Tommy,* îmi zice tati pe un ton deloc binevoitor.

— *S-a născut la Buenos Aires şi are un accent minunat,* continui, pronunţând „minunat” în stilul argentinienilor. *Familia ei face lumânări pentru Shabbat. Ştiţi, bunicule, ce este Shabbatul?*

— *Nu încape îndoială că tu poţi să ne spui ce este,* îmi cere Alma.

— *Nu cred că e momentul,* precizează bunicul şi schiţează un gest cu degetele lui noduroase, ca de hârtie.

— *Pentru că e vorba despre evrei?* întreb.

Rămân cu toţii în tăcere, şi cuvintele mele răsună între pereţii sufrageriei. Caut aprobare în privirea lui tati, însă dau de un gest de iritare. Dacă nu l-aş cunoaşte, aş zice că a înghiţit ceva foarte amar. Îşi masează un cot şi strânge din buze. Mătuşa Corina schiţează o grimasă, de parcă ar fi gata să izbucnească în plâns. Bunicul se uită la mine din capul mesei. Aş vrea să-i spun că eu şi mama suntem de asemenea evrei, însă ar trebui să-i explic totul de la început.

— *Te întreci cu gluma, băiete! Ai grijă! Auzi?* strigă bunicul.

Îşi ţine degetul îndreptat spre nasul meu, apoi îl priveşte pe tati, clătinând din cap într-o parte şi în alta. Nimeni nu vorbeşte. Simt frigul din poveşti, când deodată vine iarna. Perdelele din salon freamătă ca şi cum o veveriţă s-ar freca de ele. Atât de adâncă este tăcerea. Bunicul vorbeşte din nou.

— *Copiii prost crescuţi ca tine nu trebuie să-i întrerupă pe oamenii mari.*

— *Iertare,* spun, dar nu par să mă audă, întrucât vorbesc deja despre altceva.

Când se ridică bunicul, putem să facem cu toţii acelaşi lucru. Înainte ca tati să ajungă la mine, sar de pe scaunul meu şi fug în grădină. Lola şi verii mei au dispărut. Mă îndrept spre volieră. Fazanii chinezeşti stau în faţa uşii închise a volierei, unul lângă altul, semeţi şi liniştiţi. S-ar zice că aşteaptă să vadă uşa deschisă ca să iasă la o plimbare. Şi asta fac. Deschid larg uşa, iar cei doi fazani chinezeşti ies prudenţi cu gâturile lor albe foarte ţepene. Înaintează câţiva metri şi se opresc să se uite în urmă, fără să clipească. Fazanul auriu se apropie de uşă, şovăind, însă apoi trece şi el pragul. Două păsărele cu pieptul roşu ies în zbor. Păunul se iveşte mişcându-şi coada mare şi verzuie. O pasăre mică se loveşte de zăbrele, neizbutind să iasă. Dintr-odată, un stol îşi ia zborul pe deasupra capului meu şi în câteva secunde voliera e goală.

36.

Prin fereastra mare a salonului desluşesc marea şi întinderea ei albastră, presărată cu fâşii mai închise.

— Ea trăieşte în altă lume, nu-şi dă seama de nimic.

Vorbeşte María Jesús, singura soră a lui Juan, care obişnuieşte să spună banalităţi pe tonul grav şi decent al chestiunilor transcendente. Îmi aminteşte de mama. În timp ce stă de vorbă, îşi întoarce adesea ochii spre colţul încăperii unde se află iubitul ei. Pentru prima oară în doi ani aduce pe cineva acasă la familia ei. Nu i-am auzit niciodată vorbind deschis despre depresia pe care a făcut-o când a părăsit-o bărbatul pentru cea mai bună prietenă a ei. Dacă lasă cineva din întâmplare să-i scape vreun comentariu, e întotdeauna evaziv şi nu reuşesc nicidecum să înţeleg dacă tonul este paternalist, ironic ori reprezintă pur şi simplu un fel de laşitate. Ochii Mariei Jesús se aprind, şi chipul îi dobândeşte o expresie de desfătare, deloc diferită de a mea când îl privesc pe Leo. Îmi înalţ paharul de coniac şi toastez în sinea mea. De şase zile nu ştiu nimic de el. Amintirea lui mă doare. Ceea ce mă opreşte acum nu este teama de a pierde ce am, ci convingerea că, orice s-ar întâmpla, în cele din urmă mă voi ciocni de realitate şi de mizeriile ei. Ducând la extrem cuvintele lui Tolstoi, aş putea să spun că fericirile nu sunt doar la fel, ci şi imaginate, în vreme ce nenorocirile, în schimb, sunt unice şi reale.

— E un tratament care durează optsprezece zile, o prietenă a Paulei a slăbit şapte kilograme. Maseurul e thailandez.

— Te referi la Paula Vicuña? A avut nişte probleme îngrozitoare cu copilul cel mic, intervine una dintre cumnatele mele, a cărei conversaţie se învârte mereu în jurul necazurilor cunoscuţilor.

Leo. Încă o pasiune fără alt scop decât acela de a trăi şi de a mă mistui pe mine însămi. Nimic nou sub soare. Mii de pagini scrise se referă la acelaşi lucru: incapacitatea de a te concentra asupra altor chestiuni în afară de fiinţa iubită. Imagini care mă zguduie şi de o forţă în faţa căreia urzeala migăloasă a gândurilor mele se dovedeşte zadarnică.

— A dat mai bine de cinci mii de dolari, dar îţi jur că merită. Să vezi cum arată.

După un ghiveci mare cu crini de grădină, Juan urmăreşte discuţia fraţilor lui. Vorbesc despre Wimbledon. Cuvintele lui ajung până la mine, atenuate de briza marină care intră pe o fereastră deschisă, silabe ritmice fără sens, care-mi exacerbează impresia de irealitate.

Îmi sună telefonul. Îl scot din buzunarul pantalonilor şi mă uit pe ecran. E Leo. Răspund fără să pronunţ niciun cuvânt. Ies din salon. Mă duc către grădină, cu mobilul la ureche.

— Eşti acolo? întreabă Leo.

Lumina soarelui căzând vertical pe iarbă produce un efect orbitor.

— Da, sunt aici, în grădina casei socrului meu, la câţiva metri de locul unde ne-am întâlnit, îi răspund când ajung la pădurice.

Mă aşez pe iarbă, la umbra unui *peumo*. Aici totul este umed şi înmiresmat. Gazonul imaculat şi şanţurile emană o armonie impunătoare.

— Iartă-mă, îl aud spunând. Nu trebuia să te presez atâta.

— Ai dreptate. Toate astea sunt ridicole. Nu putem nici măcar să mergem pe stradă împreună, pentru că mor de frică şi ştiu că este iraţional, dar mi-e cu neputinţă să mă stăpânesc. Vorbesc precipitat. Şi pe de altă parte…

— Pe de altă parte ce?

— Nu pot cu toate astea, Leo. Nu e ceea ce vreau…

— Mi-a fost dor de tine, Alma. Mi-ar plăcea să te văd.

— Nu mă asculţi.

— Nu ţi-a fost dor de mine aşa cum mi-a fost mie de tine. De aceea vorbeşti aşa. Caut în vocea lui urmele ironiei care pe chip îi sunt atât de evidente.

— Tu n-ai de unde să ştii asta.

— E adevărat. Atunci acceptă ce îţi propun.

— Ce pui la cale?

— Vreau să plecăm într-un loc unde să putem petrece câteva zile împreună. Poţi să spui că te duci să vezi nişte decoruri cu Matías. El mi-a povestit că sunteţi ocupaţi cu asta.

— Te-ai gândit la toate.

— Şi ce zici?

— Nu ştiu.

Mă uit spre volieră şi descopăr că este goală.

— Săptămâna viitoare plec la Bogotá. Nu mai pot să-mi amân întoarcerea. Şi trebuie să te văd.

Simt un fior în ceafă, în umeri.

— E vorba de o despărţire, atunci.

— Dacă aşa vrei să pui problema. Vezi marea de acolo?

Mă surprinde capacitatea lui de a schimba făgaşul discuţiilor. Am impresia că mă deplasez într-un tren cu viteză mare, pot să privesc mai departe de la unul dintre geamuri sau să spun „acum!” şi să sar.

37.

— Da, o văd. E la malul mării locul unde plănuieşti să mă duci?

(…)

— Nu, n-am spus că da, întreb doar.

(…)

— Şi eu vreau să te văd.

Alma se ridică şi face câţiva paşi spre mine. De ceva timp îi ascult convorbirea. Stau pe vine, ascuns după un copac. Mă priveşte fără să scoată o vorbă. Ştiu că îşi rememorează cuvintele şi nu are nevoie să se gândească îndelung ca să-şi dea seama că a spus prea multe.

— Trebuie să închid, zice şi îşi pune mobilul în buzunarul pantalonilor. *Nu e bine să asculţi discuţiile oamenilor mari. Asta nu se face, iar tu o ştii!* îmi strigă.

— Nu e vina mea că tu nu m-ai văzut. Nu eram ascuns. Eram aici.

— Şi ce faci aici?

Vocea îi e mai calmă, însă eu ştiu că îşi stăpâneşte dorinţa de a mă strânge de gât.

— Nu făceam nimic.

— Ai MP3-ul la tine?

Încearcă să-mi pătrundă în cap cu privirea. De aceea mi-l plec şi încep să schiţez desene pe iarbă cu călcâiul pantofilor.

— Ca întotdeauna.

Nu mă întreabă dacă i-am înregistrat convorbirea. Se aşază lângă mine. O privesc cu coada ochiului şi văd că se scarpină în cap. Printre crengile copacilor se vede marea. Amândoi pretindem că o contemplăm concentraţi.

Nu ştiu cât timp se scurge. Nu-mi pasă. Cu cât mai repede vine momentul să plecăm, cu atât mai bine. Alma îşi apucă părul, apoi îşi trece stăruitor mâna prin iarbă, de parcă ar fi pierdut ceva, până când spune dintr-odată:

— Te iubesc mult, Tommy!

Ştie că îi vor rămâne înregistrate pentru totdeauna cuvintele în MP3-ul meu.

— Aha. Tati zice la fel. Că mă iubeşte mult, afirm pe tonul de batjocură pe care îl adoptă el câteodată, când e supărat.

— Tu eşti persoana pe care o iubeşte el cel mai mult.

— Asta e minciuna cea mai mare din lume. Mai mare decât muntele cel mai înalt, mai mare decât telescopul cel mai mare din lume.

— Te referi la telescopul ALMA. Te înşeli profund, Tommy. Îţi jur!

TE ROG, CREDE-MĂ!

Îmi scot MP3-ul din buzunar şi înregistrez:

Femeia aia e altă Alma, pe care nu o cunosc.

Mai alerg o bucată de drum şi mă opresc iarăşi. Inima îmi bate foarte puternic. Privesc în sus, spre coroanele copacilor, şi zăresc una dintre păsările cu pieptul roşu ale bunicului. În orice clipă are să-şi dea seama cineva că e goală voliera. Verii mei se joacă pe terasă. Se aude melodia unui flaut. Ferestrele casei aruncă fulgere galbene. Par să fi luat foc.

38.

O secundă, mi se pare că văd prin fereastră o specie de pasăre foarte rară, pe care tata a adus-o din Indonezia. Mă întreb unde-o fi Tommy. A dispărut îndată ce ne-am ridicat de la masă. De data asta a depăşit limita admisă şi va trebui să fiu mai dur. De unde o fi scos-o pe prietena evreică? Ce l-a făcut să-şi înfrunte aşa bunicul?

E imposibil să păstreze vreo legătură cu originile. În familie am hotărât să uităm chestiunea. Eu aş fi fost incapabil să-i dau o educaţie evreiască, iar pentru el ar fi fost mereu un izvor de deosebiri faţă de verii lui şi de restul rudelor. Un motiv de suferinţă care s-ar fi adăugat la cea pe care o îndurase deja.

O văd pe Alma mergând spre capătul grădinii cu mişcările ei stângace. O femeie atât de diferită – sub toate aspectele – de soţiile fraţilor mei, cu bijuteriile lor sclipitoare şi râsetele care nu izbucnesc niciodată, de teamă că nu sunt potrivite şi care amuţesc dintr-odată, când întâlnesc o privire.

Când am cunoscut-o pe Alma, îmi amintesc că mi-am zis că în viaţa mea nu există nimic care să aibă originalitatea aceea, felul acela liber de a privi lumea. Mi-am imaginat că lângă ea îmi va reveni dorinţa ascunsă de a trăi mai aproape de un romantism care întotdeauna mi s-a părut străin. Nu sunt sigur că am reuşit, însă am certitudinea că într-o bună zi m-am trezit căsătorit cu o femeie pe care o iubeam, eram tatăl a doi copii, şi viaţa familială, alături de slujbă, mă absorbea din nou pe de-a-ntregul.

— Bătrânul Zañartu se duce dracului, afirmă fratele meu Rodrigo.

— S-a lăsat dus de nas ca un fraier; era evident că tipii ăia n-au de gând să-l plătească, precizează Esteban.

Tata îi dojeneşte. Nu i se pare de bun-gust să spună cuvinte urâte şi nici să vorbească despre afaceri în faţa femeilor. Vârstnicul servitor Baltazar serveşte încă un rând de băuturi.

Când m-a întrebat Alma, pe drum, de Cristóbal, am minţit-o. Nu puteam să suport o privire de compasiune din partea ei. Ştiu că aşteaptă momentul să-mi dovedească odată că nu sunt perfect. Şi ar avea dreptate. Nu pot să evit moartea şi nici să protejez persoanele la care ţin. Ascunzând adevărul despre Cristóbal, n-am făcut decât să apăr refugiul pe care l-am construit pentru familia mea. Un refugiu unde moartea şi calamităţile n-au ce să caute.

Un grup de copii năvăleşte în salon. Între ei, cu expresia ei şmecherească, se află Lola. Mă uit după Tommy, dar nu-l găsesc.

— Bunicule, avem un cadou pentru tine, anunţă unul dintre copii, e o piesă de teatru pe care ţi-am pregătit-o pe terasă.

— E minunat! exclamă tata.

Îşi înalţă semeţ bastonul şi ieşim cu toţii în şir indian după el. O imagine care îmi aduce aminte de patru fraţi mici mergând în urma paşilor fermi ai tatălui meu, în expectativă şi temându-se de ce li s-ar putea întâmpla dacă nu i-ar urma instrucţiunile.

Ceilalţi copii ne aşteaptă pe terasă. Au construit câţiva copaci de carton, încercuind alt copac mai mic, vopsit într-un galben care scânteiază în lumină. Fiecare copac este susţinut de un băiat sau de o fetiţă cu chip serios. Lola, după unul dintre ei, se strâmbă la mine. Un copil cântă fals o melodie la un flaut dulce. Rodriguito iese în faţă.

— Am ales povestea unui preşedinte al Statelor Unite, pentru că ştim că bunicului îi place mult ţara aceea, spune.

Scoate nişte hârtii din buzunar şi începe să citească. Câţiva adulţi izbucnesc în râs. Tata se limitează să schiţeze unul dintre zâmbetele lui ironice. Mă uit spre grădină ca să-l văd pe Tommy. Observ un păun între copaci.

— Tatăl lui George Washington era un bărbat putred de bogat şi adusese din Japonia un cireş ale cărui flori şi fructe erau râvnite în toată lumea, citeşte Rodriguito.

Unul dintre nepoţii mei, cu pantaloni scurţi şi pălărie de pai, se plimbă printre copacii de carton, împreună cu alt copil care şi-a desenat nişte mustăţi.

— Şi-a plantat cireşul unic în faţa ferestrei, unde să-l poată privi când avea să înflorească.

În timp ce ascult, desluşesc penumbra camerei lui Soledad în Aguas Claras, unde memoria îmi pătrunde în căutarea unei amintiri solide de care să se agaţe. Totuşi, tot ce găsesc îmi este necunoscut. Ochii ei goi, zâmbetul gol, gesturile goale. Crescuserăm împreună şi abia atunci îmi dădeam seama cât de puţin o cunosc. După moartea soţiei mele, singurul mod de a scăpa de pe roata care se învârtea cu întrebările ei a fost să sar în afară. N-aveam să permit ca Soledad să devină o obsesie, o remuşcare sterilă. Totuşi, în ciuda eforturilor mele, amintirile mă urmăreau până mă ajungeau. Multă vreme după aceea, Soledad continua să apară în locurile cele mai neobişnuite. O vedeam mergând grăbită pe stradă, prin fereastra unui restaurant, mereu ea, cu părul ei de culoare închisă, dându-mi senzaţia de ceva neterminat.

— De ziua lui, George Washington a primit de la tată-său prima sa secure. Fericit, copilul s-a dus s-o încerce.

Băiatul cu pantaloni scurţi doboară copaci cu securea lui. Copiii cad unul câte unul. În clipa când Alma se aşază lângă mine, Lola este trântită la pământ. Ne priveşte de jos cu o expresie neconsolată. Alma îi indică ceva cu mâinile în limbajul surdo-muţilor şi apoi îşi strânge părul într-un coc. Corpul îi emană o energie intensă.

— Fără să-şi dea seama, George Washington a tăiat adoratul cireş al tatălui său, citeşte mai departe Rodriguito.

Copacul galben se prăbuşeşte, şi fetiţa care îl susţine se ciocneşte de Lola, care este jos.

— Îţi aminteşti de copac? mă întreabă Alma.

O privesc fără să răspund.

— Nu-ţi aminteşti? repetă, şi pe chip are o expresie imploratoare.

Alma mă ia de mână. Eu ştiu exact la ce se referă. La seara când a întruchipat un copac într-o piesă de teatru şi a descoperit că mama ei avea un amant. Dar nu vreau să-i împărtăşesc amintirile şi nici ca ea să le atingă pe ale mele. Dacă îşi imaginează că un gest poate să-i şteargă răceala şi absenţele din ultima vreme, se înşală. Mă surprind pe mine însumi rostind „nu, nu-mi amintesc” cu o indiferenţă absolută. Alma îşi retrage mâna şi se ia de coate, uitându-se în faţă, fără să clipească.

— L-ai văzut pe Tommy? o întreb.

Ea neagă dând din cap.

— Dar erai cu el acum câteva clipe.

Alma face acelaşi gest al capului şi mijeşte ochii.

39.

— Găsindu-şi cireşul frânt, tatăl a chemat toţi argaţii din gospodărie ca să descopere vinovatul. Când erau adunaţi în faţa lui, morţi de frică, micul George a făcut un pas înainte şi a mărturisit că el tăiase cireşul.

E ciudat că, în vreme ce ei repetau povestea asta stupidă, eu făceam o năzdrăvănie nu prea diferită de a odraslei Washington. Ei habar n-au ce înseamnă să faci asta. Tati şi Alma sunt împreună, aşezaţi în primul rând. Îi observ din ascunzătoarea mea, de după gardul care apără terasa de vânt.

— Tatăl la început s-a supărat şi l-a ameninţat că are să-l pedepsească, dar după aceea şi-a dat seama că George fusese curajos mărturisindu-şi vina şi a hotărât să-l ierte. Pentru el, să spună adevărul cu curaj era lucrul cel mai important.

Sarah Ravskosky, în scrisoarea ei, a spus că, orice am face, adevărul iese întotdeauna la iveală. Însă problema este că fiecare crede că al său este singurul sau cel mai strălucitor, în jurul căruia se învârt celelalte adevăruri.

Când am să spun că am deschis voliera pentru că îmi era milă de păsările bunicului, că nu zburaseră nicicând în libertate, ei au să-şi închipuie că mint. Bunicul are să spună că e vina tatei pentru că nu ştie să mă controleze, şi acesta va fi adevărul lui. Alma are să-şi spună că am făcut-o de ciudă după ce am auzit-o, şi acesta va fi adevărul ei. Tati are să considere că fac lucrurile astea şi spun prostii la masă pentru că nu am prieteni, pentru că sunt mereu plictisit şi am nevoie să atrag atenţia, şi acesta va fi adevărul lui.

Un stol de păsări în zbor razant traversează terasa. Se uită cu toţii în sus. Un nou grup le survolează şi apoi se înalţă în cercuri. Sunt păsările bunicului. Par dezorientate. Nu vor să plece, nu vor libertatea pe care le-am dăruit-o. Poate că au şi ele adevărul lor.

Bunicul îşi ridică în aer bastonul-spadă, şi unul dintre verii mei strigă: „Sunt păsările din volieră!” Privind spre parc, bag de seamă că păunul şi fazanii chinezeşti n-au vrut nici ei să fugă. Merg liniştiţi prin iarbă fără să înainteze prea mult, de parcă ar fi în voliera lor. Dau fuga cu toţii spre volieră. Bunicul merge înainte. După nişte tufe îl văd pe Black, unul dintre câinii bunicului, cu un fazan în botic. Auzind zarva, Black sare şi o ia la goană cu pasărea muribundă între dinţi. O mătuşă ţipă de parcă ar omorî-o pe ea. Bunicul dă ordine într-o limbă de neînţeles. Ies din ascunzătoarea mea şi mă îndrept spre locul unde s-au adunat toţi, în faţa uşii deschise a volierei. Mătuşa Corina îşi duce pantofii în mână. Alma e prima care mă descoperă. Mă priveşte cu ochii larg deschişi. Cât mi-ar plăcea să fie cealaltă Alma, ca s-o iau de mână. Bunicul intră în voliera goală şi exclamă:

— Asta e o nenorocire!

Tata vine lângă mine.

— Vasăzică aici eşti. Unde te vârâseşi?

Nu-i răspund pentru că ne uităm cu toţii înăuntrul volierei, unde se află bunicul.

— Să-l cheme cineva pe Baltazar, îmi trebuie meiul! vociferează mişcându-se de colo colo.

Un grup pleacă spre casă în căutarea lui Baltazar, iar ceilalţi intră în volieră ca să fie alături de bunicul.

Vărul meu Jaime se desprinde din grup şi înaintează spre mine. Mă priveşte fix şi schiţează o grimasă. Respir cu dificultate. Probabil că m-a văzut când deschideam voliera. Va fi oare capabil să ridice glasul în faţa tuturor adulţilor şi să mă dea de gol? Cine e mai curajos? Cine sare primul? Îl privesc fără să scot o vorbă. Jaime îşi menţine zâmbetul. „Eşti pierdut, gânganie neînsemnată", îmi spun ochii lui. Fac cinci paşi. Sunt în faţa bunicului.

— Bunicule, eu am deschis voliera.

Bunicul mă scrutează la fel cum îi scrutează pe necunoscuţi când îi vorbesc.

— Nu spune prostii, copile!

Câteodată, între atâţia veri, ne uită numele.

— Ăsta e adevărul. Eu am deschis voliera.

— Cum ai îndrăznit să faci asta? Eşti nebun? Copilul ăsta e nebun de legat! strigă. *La fel de nebun ca maică-sa!*

Adulţii rămân tăcuţi. Bunicul continuă să vorbească.

— E vina ta, Juan. Nu i-ai dat niciodată o educaţie cum se cuvine. Îl tratezi de parcă ar fi tâmpit, şi ce-ai obţinut? Asta! Arată cu bastonul mai întâi pieptul meu şi apoi petele de sânge lăsate pe jos de fazanul mort. *N-ai caracter ca să lupţi cu ce ţi-a fost dat să trăieşti. E o nenorocire. Acum duceţi-vă, duceţi-vă, petrecerea s-a terminat.*

Tati, în loc să-i răspundă, păstrează tăcerea. Adulţii, urmaţi de copii, încep să abandoneze voliera. Câţiva se apropie de bunicul ca să-şi ia rămas-bun, însă el, cu ochii pironiţi în interiorul volierei goale, îi respinge cu un gest al mâinii. Alma încearcă să o ia pe a mea, dar nu-i permit.

Ies şi merg spre parcare. Maşina lui tati e deschisă. Intru şi mă ghemuiesc. Simt durere în piept, durerea aceea care mă face să mă gândesc că mi-a introdus cineva o minge de fotbal între coaste. La ce bun să spui adevărul? Povestea odraslei Washington e o farsă. Cred că am înţeles în sfârşit. Oamenii mint pentru că adevărul pustieşte întotdeauna totul, ca uraganele din Statele Unite. Înregistrez:

A noua descoperire: Bunicul are dreptate, tati e un om slab, şi eu sunt nebun, ca mama, de aceea nu pot să număr până la zece înainte de a-i răni pe ceilalţi.

*

La întoarcere, tati conduce concentrat asupra şoselei, fără să ne vorbească. Din când în când, apasă pe acceleraţie cu mai multă putere. Eu am geamul deschis şi las vântul să-mi izbească faţa. Tati depăşeşte un camion cu o manevră violentă. Alma îi cere să se liniştească, îi spune că vom sfârşi la cimitir. Tati, fără să reducă viteza, ţipă la ea să lase isteria, că n-are să ni se întâmple nimic. Un moment, mă gândesc să-i spun că mâine trebuie să fiu viu pentru examenul de engleză, dar după aceea renunţ.

— Juan, te rog, îi spune Alma.

Tati continuă să accelereze. Alma face la fel ca mine. Deschide geamul. Printre şuviţele pe care i le ridică vântul, îi văd chipul şi îmi dau seama că plânge. Tati şi Alma se ceartă din nou din vina mea. Dacă aş putea să fac ceva pentru ca Alma să nu ne părăsească, aş face-o chiar acum. Orice. Tati este jumătatea vie dintre fiinţele mele cele mai apropiate şi asta mă împiedică să-l urăsc cum aş vrea. Scot din buzunarul hainei desenul pe care l-am făcut pentru bunicul şi îl arunc pe geam.

BUNICUL
BUNĂ
TE IUBESC
VAPOR
VOLIERA

În depărtare, marea este albastră şi imensă. Îmi imaginez că îi ţine mereu companie mamei cu sunetele ei. E un vapor în zare. Urc pe o scăriţă pe care o găsesc la probă şi fug în el.

40

Între timp, contemplu esplanada în paragină defilând prin faţa ochilor mei. Fără să dea drumul volanului, Leo întinde o mână pe deasupra scaunului şi mă ia de umăr.

— Eşti bine? întreabă.

Are un aer de satisfacţie, care îmi pricinuieşte senzaţii potrivnice. În vreme ce îi împărtăşesc bucuria, nu pot să nu remarc uşurătatea sentimentelor lui.

— Da, da, sunt bine.

Îmi scot pantofii. Pe scaunul din spate al maşinii mele se odihnesc husa laptopului său şi cel puţin vreo zece cărţi.

— Te-ai pregătit de parcă ar urma să petrecem o lună la plajă, observ.

Leo strâmbă din nas şi izbucneşte într-un hohot de râs contagios.

— Pesemne că aşa mi-e dorinţa de a fi cu tine, zice.

Pe măsură ce lăsăm în urmă oraşul torid şi înaintăm spre coastă, lumina devine cenuşie, cu nişte dâre galbene de soare. Un avion uşor vâjâie în înălţimi şi mă face să mă gândesc la Juan. Leo pune un CD. Ritmul de jazz inundă interiorul maşinii.

În două zile, totul va fi dispărut: Leo, sentimentul pe care mi-l trezeşte, pasiunea noastră, cabana care ne aşteaptă la malul mării. După plecarea lui, am să-mi recuperez înţelepciunea şi am să-mi pot canaliza energiile ca să redobândesc ce îmi aparţine. Mă străduiesc ca aceste gânduri să le domine pe celelalte. Cele care îmi arată că atunci când Leo va fi din nou la Bogotá, am să simt un gol imens. Din când în când izbutesc, mai ales când îmi amintesc momente fericite petrecute lângă Juan, când îi văd pe Lola şi pe Tommy şi îmi imaginez lucruri concrete, precum următoarea noastră vacanţă – pe care am programat-o deja – pe o plajă din Caraibe. Leo îmi percepe gândurile; îmi dau seama din felul cum îşi muşcă buzele şi din oftatul care urmează.

— Ne vom distra incredibil. Ai să vezi. Locul e minunat, l-am găsit din întâmplare acum vreo doi ani, când am însoţit nişte prieteni să-şi cumpere o casă, îmi spune.

Mă scrutează cu ochii aceia care par mai degrabă să privească în ei înşişi decât în afară. Îi analizez îndelung constituţia armonioasă, mâinile mari, extremităţile nu prea groase, dar puternice, nasul strâmb, fruntea lată şi netedă. Îmi pun mâna pe coapsa lui goală, mi-o strecor spre interiorul pantalonilor scurţi şi apoi dau înapoi. Contactul cu pielea lui mă excită şi mă însufleţeşte. N-am să mă împotrivesc farmecului prezenţei lui. Nici n-am să cercetez natura sentimentelor lui pentru mine. Răspunsurile la întrebările acestea nu sunt niciodată

mulţumitoare. Totuşi, este capcana de care am nevoie. Cea care le este necesară tuturor fiinţelor umane când se gândesc la posibilitatea de a-şi abandona viaţa. Vreo certitudine minimă sau schimbătoare. Este, de altfel, întrebarea pe care unui bărbat ca Leo, laconic, neruşinat, amuzant, uşor pervers şi cât se poate de sceptic, n-are sens să i-o pui.

— Care e întrebarea pe care nu trebuie să i-o pui niciodată unui amant? îl întreb.

— Să vedem, să vedem, ceva de genul „ce eşti dispus să faci pentru mine?" trânteşte.

— Exact!

— Vrei să mi-o pui?

Un şanţ s-a căscat spre fiinţa lui lăuntrică, prin care întrezăresc un Leo şovăielnic şi temător.

— Dar tu mie?

— Eu nu.

Îşi recapătă expresia obişnuită, ironică şi impenetrabilă.

— Nici eu, afirm numaidecât.

Leo reduce viteza maşinii. După câţiva metri, opreşte pe marginea drumului şi deschide portiera. Nu ştiu ce vrea.

— Coboară, îmi ordonă.

Mă supun. Suntem faţă în faţă, el îşi ţine ambele mâini pe umerii mei. Un curent tăios pe care-l lasă maşinile trecând în viteză ne răzbate prin haine. Părul mi se ridică peste chipurile noastre, pătrunde între noi, dar în adâncul pupilelor lui reuşesc să văd melcii minusculi aţintiţi asupra mea. Mă strânge. Asta nu e o promisiune, îmi zic, e doar o fiinţă care se infiltrează în visul altei fiinţe.

— Vreau să trăim împreună, îmi şopteşte la ureche.

Cuvintele lui mă surprind pe moment, apoi mă emoţionează. Este ceea ce voiam, ceea ce am aşteptat: un gest care să mă atragă spre malul lui.

— Repetă ce mi-ai spus.

— Vreau să trăim împreună, să te privesc cum faci lucrurile cotidiene, să-mi împart viaţa cu tine.

— Unde? întreb, nu ştiu prea bine de ce, poate ca să mă furişez în lumea reală, ca să confer consistenţă unei vieţi care mi se pare de neimaginat.

— Nu ştiu. Unde vrei tu. Aici, la Bogotá, la Paris, la Barcelona, îmi e indiferent, zice, înălţându-şi umerii.

— Când ne-am certat acum câteva zile am crezut că n-am să te mai văd.

— Şi eu am avut aceeaşi impresie.

— Şi atunci?

— Aceste zece zile fără să te văd au fost insuportabile pentru mine, Alma.

Se uită la mine cum ne uităm la persoanele pe care credem că le cunoaştem în profunzime.

— Nu ţi-e teamă că în curând vom descoperi că toate astea sunt o greşeală îngrozitoare?

— Nu. Ştiu că nu este aşa.

Are o privire senină.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că te iubesc.

— Cuvintele astea nu există în vocabularul tău, obiectez cu fermitate.

— Din fericire, oricâte eforturi am face, nici vulgaritatea, nici răutatea nu pot să anihileze asta pe de-a-ntregul. Şi te asigur că exprimă cu destulă exactitate ce simt pentru tine.

— Şi libertatea ta?

— N-am de ce s-o pierd, precizează cu zâmbetul lui neruşinat. Mă desprind de el.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Bineînţeles că glumesc. Cu privire la asta. Dar cu privire la toate celelalte, sunt cât se poate de serios.

Mă ia de mâini. Mă ia o ameţeală uşoară. Îi simt emoţia şi în acelaşi timp stânjeneala pe care i-o produce un moment ca acesta, care nu lasă loc ironiei.

— M-ai auzit? se interesează.

— Da, te-am auzit.

— Şi atunci?

Zâmbind, îl îmbrăţişez şi îmi ascund chipul în umărul lui. Suflă vântul, dar nu simt frigul.

— Se presupunea că ne luăm adio, murmur.

41.

Alma a plecat acum două zile. I-a spus tatei că se duce să lucreze, dar eu ştiu că e pe o plajă cu bărbatul care a adus-o în taxi. Lola stă la Maná, iar tati aproape că n-a dat pe acasă. De la ziua bunicului nu vorbim. E supărat încă pe mine şi are dreptate. Dintre cele patruzeci şi cinci de păsări din volieră, au revenit doar douăzeci.

Îndată ce mă întorc de la şcoală mă închid în camera mea. Yerfa crede că sunt bolnav şi îmi aduce mâncarea în cameră. Nu mi-e foame. Mănânc strictul necesar şi arunc restul în WC. Când o aud pe Yerfa coborând scările, îmi ascund capul sub plapuma din patul meu şi plec la întâlnirea cu Kájef. Brăzdăm apele tulburi în luntrea lui şi în mijlocul oceanului ne oprim. În întuneric, cerul străluceşte straniu, de parcă ar fi luminat de un foc gigantic. Kájef se ridică şi întinde mâinile. Îmi zâmbeşte. E mare, puternic, iar dacă nu ar fi prietenul meu aş crede că e un zeu. „Şi tu poţi să faci la fel", îmi spune. Mă ridic în picioare lângă el şi planez cu braţele deschise; îmi ţin respiraţia, dar nu mi-e teamă. Vântul mă atinge şi îmi murmură la ureche. Deodată, luntrea se clatină, mă agăţ de marginile ei, însă ambarcaţiunea noastră se răstoarnă şi cădem amândoi. Kájef dispare în adâncul mării. Eu plutesc. Am impresia că am mai trăit asta. Dar când? CÂND? Mă ghemuiesc, şi amintirea devine mai concretă, aud un zgomot şi apoi o voce care-mi vorbeşte. Încerc s-o apuc cu mâinile ca să nu se ducă, strâng pumnii, dar nu izbutesc, firul memoriei mi se rupe, amintirea se cufundă în apa întunecată de pe fundul mării, alături de Kájef. Mă cuprinde o senzaţie de panică, dinţii îmi clănţăne, vreau să strig, însă ştiu că e zadarnic. Împing plapuma şi sar din pat. Se înnoptează.

*

Tati bate la uşa mea când vine de la clinică. Mă ceartă pentru că m-am încuiat. Înainte de a-i deschide, pornesc MP3-ul şi îl ascund după o carte. Ne aşezăm pe patul meu, el cu picioarele depărtate şi cu coatele pe genunchi, eu lângă el, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile pe ei. Amândoi ne uităm pe fereastră. El tace şi eu aştept. Pare obosit. Vorbeşte deodată:

— Vezi tu, Tommy, ştiu că e greu să nu poţi face ce fac ceilalţi copii, e greu să fii diferit. Şi poate n-ar trebui să-ţi spun asta, însă cred că eşti mare şi e bine să o ştii. Nici pentru mine n-a fost uşor. Şi ştii de ce? Pentru că te iubesc mult şi tot ce ţi se întâmplă mă afectează de parcă mi s-ar întâmpla mie. Mă înţelegi?

Eu încuviinţez cu un gest al capului.

— Atunci când faci tu o prostie, ca de exemplu să dai drumul păsărilor

bunicului tău, mă afectează de două ori, întrucât mă simt responsabil. Înainte de a face o prostie ca aia gândeşte-te la tatăl tău, gândeşte-te la răul pe care mi-l faci, şi aşa are să-ţi piară cheful. Crezi că poţi să faci asta?

Eu aprob din nou şi îmi schimb poziţia, căci încep să mă doară picioarele de cât au stat lipite unul de altul.

— Yerfa mi-a spus că o ţii una şi bună cu prietenul tău imaginar. Ţi-am spus-o de o mie de ori, Tommy, nu e bine pentru tine. E bine să-ţi imaginezi, dar lucrurile pe care ţi le imaginezi să nu fie mai importante decât realitatea. Ştiu că e amuzant să-ţi creezi propriile jocuri, să ai lumea ta, dar din realitate te hrăneşti, în realitate relaţionezi cu ceilalţi… Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă am trăi cu toţii mereu într-o lume imaginară?

Sunt sigur că tatei nu i-ar plăcea să ştie că o bună bucată de timp mi-am urmărit colegii ca o umbră. Nu-mi păsa că ei nu-mi vorbeau, întrucât nici eu n-aş fi ştiut ce să le spun. Până când au început mesajele. În primul, mi-au mărturisit că le era milă de mine şi că acesta era singurul motiv pentru care îmi permiteau să-i urmăresc. N-am mai încercat. N-aveam nevoie de ei.

Tati nu ridică vocea. Vorbeşte calm, modulând fiecare silabă. Ştie să se controleze. Şi eu am învăţat să o fac. Tatei îi e ruşine că eu sunt astfel, îi e ruşine de corpul meu, de faptul că nu joc fotbal, că mi-e teamă de spaţiile închise, că fac lucruri care lui i se par stupide. Şi, întrucât crede că sunt o parte din el, încearcă să controleze partea aceea aşa cum face cu el însuşi. Dar ce vrea el e imposibil, pentru că el nu este Tommy. Dacă ar putea să înţeleagă asta, nu ar fi spus ce mi-a spus, căci ceea ce fac eu este parte din mine, şi asta nu pot s-o schimb. Nu că fac pe filosoful, cum a zis *Mister* Berley, pur şi simplu aşa e. „Asta” merge cu mine peste tot, iar, ca s-o elimin din mine, ar trebui să-mi expulzez propria fiinţă din mine însumi. Înainte de a pleca, îmi ciufuleşte părul şi zice:

— Suntem de acord, campionule?

— Suntem.

Nu i-am mărturisit niciodată că urăsc cuvântul acesta, „campion”. Campion la ce? E ca şi cum i-ar vorbi altui copil, ca şi cum nu m-ar vedea.

*

Trebuie să adorm. Dar amintirea corpului lui Kájef dispărând în mare revine iar şi iar. Scot din Cutia Cu Amintiri fotografia mamei. Faţa îi este împărţită în două: într-o latură, rana, iar în cealaltă, o lumină. Trebuie să fie reflexia hârtiei pe care o ţine în mână. S-ar părea că pe chipul ei sunt lucrurile bune şi cele rele în acelaşi timp.

Privind-o pe îndelete, descopăr ceva ce nu văzusem înainte. Ce ţine mama în mână e desenul unui copil. Iar desenul nu putea fi făcut decât de mine. Acum văd atât de clar! În colţul luminat al chipului ei sunt eu. Inima începe să-mi bată năvalnic. Închid ochii. Imaginea mamei, până acum străină, îşi croieşte drum prin coridoarele din lăuntrul fiinţei mele, până ajunge la un tărâm ascuns, unde sălăşluiesc amintirile adevărate. Spaţiul este călduţ şi nu are imagini. Nu am nevoie de dovezi. E îmbrăţişarea mamei. Mă cufund în ea, ca în piscina mea. Căldura ei mă învăluie şi mă poartă.

Afară, noaptea este încremenită. Inspir profund şi încerc să-mi fac inima să-şi reia ritmul obişnuit. Privesc din nou strălucirea de pe chipul mamei şi aud un murmur străbătându-mi corpul. Deodată, totul mi se ordonează în cap. Înregistrez:

A zecea descoperire: Mama ştia că „asta" mă făcea să fiu cine sunt şi „asta" iubea la mine. Nu exista nimeni pe lume pe care mama să-l iubească la fel de mult ca pe mine şi nu există nimeni pe lume care să mă iubească la fel de mult cum m-a iubit ea, şi nu există nimic în univers pe care eu să-l iubesc mai mult decât pe mama.

Mă culc din nou. Mă sprijin cu putere de pernă şi mă cufund în vis. Cobor încet într-un ascensor pe fundul mării. Tăcerea este absolută, dar nu mi-e frică. Aproape în zori, înainte ca Yerfa să bată la uşa mea ca să mă trezească, îmi trec înregistrările recente pe calculator şi apoi îmi pregătesc rucsacul. Trebuie să iau cu mine haine de schimb. Şi bani. În ultimele luni am adunat destui. De asemenea, o jachetă şi o căciulă de lână ca să-mi acopăr urechile. Îmi pun la loc MP3-ul, briceagul Swiss Army pe care mi l-a dăruit tati de ziua mea şi fotografia mamei.

42.

Mă trezesc devreme şi mă apropii de trupul lui Leo. Trunchiul lui gol e mai slab decât al lui Juan. Astfel, cu chipul îngropat sub cearceafuri, îmi aminteşte de un băiat aflat la jumătatea drumului dintre copil şi bărbat. Ieri după-amiază, după ce l-a întâmpinat pe Leo cu un entuziasm exagerat, proprietara casei l-a întrebat de o femeie pe nume Inés. Un gest al lui Leo, pe care eu nu l-am văzut, a convins-o pesemne să nu mai cerceteze. Nu luasem în calcul posibilitatea de a nu fi prima femeie pe care Leo o aduce în cabana aceasta şi să o ştiu cu certitudine mi-a produs un junghi în piept. De aceea, imediat ce am intrat, i-am cerut să mutăm patul, masa, fotoliul, ba chiar şi oglinda ovală. Emoţia puternică pe care mi-o pricinuise propunerea lui s-a transformat în furie şi foarte curând în dezamăgire. Cum era cu putinţă să mă fi gândit serios, cu câteva momente înainte, la posibilitatea de a trăi cu un bărbat care nu s-a angajat niciodată faţă de nimeni în afară de el însuşi şi care, pe deasupra, se mândreşte cu asta? Am înţeles peste câteva secunde că nici Leo, nici eu nu am ajuns în profunzimea lucrurilor, că emoţiile ne sunt precare, încât întrebarea unei necunoscute poate să mă lanseze într-un vârtej de presupuneri distructive. Când am terminat de aranjat mobilele, ne-am întins pe pat şi am făcut dragoste.

În noua aşezare, patul a ajuns lângă uşă, iar aerul care pătrunde printr-o crăpătură îmi îngheaţă nasul. Mă ridic fără să fac zgomot ca să nu-l trezesc pe Leo. Îmi pun un pulover peste pijama şi mă încalţ cu papucii. I-am promis Lolei că o sun înainte să plece la şcoală. E acasă la mama. Cu toate că se simt bine împreună, nu obişnuiesc s-o duc la ea. Lipsa ei de bun-simţ atinge câteodată limite îngrijorătoare. Totuşi, de data asta n-am putut să-i las lui Juan ambii copii pe cap. Sau poate că a fost o acţiune mai categorică, un mod de a începe să separ apele.

Afară e frig. În faţa cabanei se întinde marea cu străluciri de argint, învăluită în larg de ceaţă. Pe plaja pustie, un afiş alb cu litere roşii anunţă:

SCĂLDATUL INTERZIS

Vântul este pătrunzător. Intru în maşina mea şi formez numărul de telefon al lui Maná. Răspunde Lola, pesemne că a aşteptat lângă telefon.

— Mamă, unde eşti?

— Pe o plajă rece, rece.

— Maná zice că are să vină să mă ia de la şcoală şi ne ducem la o fermă unde sunt animale.

Leo se iveşte în prag cu o pătură pe umeri. Se uită spre plajă, căutându-mă. Se apucă de coate şi face salturi mici. Bat în geam ca să mă vadă.

— Mi se pare nemaipomenit, dar să nu uiţi de teme, îi cer Lolei.

Mă invadează tandreţea când îl privesc pe Leo, lipsit de apărare în faţa frigului şi poate în faţa ideii că m-a cuprins o criză de mustrări de conştiinţă. Merge câţiva paşi spre plajă. Chiar şi aşa, cu pătura pe umeri, îmi place felul lui de a merge, pauza indolentă şi în acelaşi timp hotărâtă de după fiecare pas.

— Plictisitoare ca întotdeauna, mami, nu poţi să te relaxezi şi tu puţin?

— Sunt mami, Lola! Iar peste asta nu se trece niciodată. Te iubesc, scumpo, fii cuminte!

— Da, mami, încuviinţează Lola şi izbucneşte în râs, căci ştim amândouă că acest „da, mami” atât de binevoitor înseamnă exact contrariul.

Leo întoarce capul şi mă vede. Îmi face semne cu mâna ca să mă duc spre el. Dintr-un salt, sunt afară din maşină. Zâmbetul lui matinal mă fascinează. Îl îmbrăţişez şi îi propun să intrăm ca să luăm deliciosul mic dejun pe care am de gând să i-l prepar.

43.

Prin geamul autobuzului se perindă munţi, izlazuri, cocioabe de lemn, copaci uscaţi, copaci stufoşi, afişe anunţând paradisuri, semne de circulaţie, doi copii pe bicicletă, şase vaci, un câine, stâlpi şi iar stâlpi. Încep să-i număr, însă trec foarte repede şi îmi vine ameţeală. Mă uit la cer şi mă gândesc că e o panglică gri foarte lungă. Dar pentru că în cer nu e nimic de numărat, mi se face teamă şi aş vrea să fiu din nou acasă. Atunci îmi amintesc de ce sunt aici.

Îmi înclin spătarul şi ascult la MP3 opera rock *Tommy* pe care mi-a dăruit-o Alma. La sunetul primelor acorduri mă simt mai bine. Străbatem un sat adormit. Mă gândesc la oamenii care se află înăuntrul caselor şi pe care nu-i voi cunoaşte nicicând. Cânt încetişor:

— *See me. Feel me. Touch me. Heal me.* {8}

Nu mi-a fost greu să mă duc în staţie. Când autobuzul şcolar m-a lăsat în faţa porţilor şcolii, am aşteptat să dispară, m-am întors şi am mers până la staţia din faţa pieţei. Acum vreo două zile, am văzut oprindu-se acolo un autobuz care se îndrepta spre capătul de linie. Ajungând în staţie, primul lucru pe care l-am făcut a fost să intru într-un grup sanitar, să-mi dau jos uniforma, s-o pun în rucsac şi să mă îmbrac într-o pereche de jeanşi. Astfel, n-are să-şi dea seama nimeni că am fugit de la şcoală.

Dar acum, sosind în Los Peumos, mă simt pierdut. Este un loc din sat pe care nu-l cunosc. Intuiesc că mă aflu în Los Altos, unde locuieşte familia lui Baltazar. Câţiva pasageri coboară repede, alţii rămân în faţa autobuzului, aşteptându-şi bagajele şi salutându-i pe cei veniţi să-i întâmpine. Un grup de copii îmbrăţişează o femeie cu părul alb şi cu o capă lungă şi gri. Faţa îi este plină de riduri care se arcuiesc când zâmbeşte, ca un acordeon. Ecourile vocilor copiilor răsună pe paviment. Zăbovesc în picioare, fără să mă clintesc, cu rucsacul pe jos. Pasagerii se îndepărtează unul câte unul, cu capetele ascunse în paltoane, ca nişte ţestoase. Femeia cu zâmbet de acordeon e tot în faţa autobuzului. Deodată, se uită la mine şi zâmbeşte. Ridurile ei râd odată cu ea. Privirea îi este atât de profundă şi de neaşteptată, că mi se face ruşine. Clatină din cap şi îşi înalţă sprâncenele. Pare să-mi spună: Hai, nu vii? Îmi pun rucsacul pe umăr şi o iau în josul străzii. Spre mare.

44.

Leo scrie la laptopul lui. În sunetele domoale ale tastelor mi se pare că aud mersul gândurilor. Îi contemplu cărţile înghesuite pe singura masă din cabană şi mă las purtată de iluzia de statornicie pe care o produc. Mi-am adus şi eu lecturile, povestiri de Alice Munro, în ale căror pagini mă cufund. O ploaie măruntă nu izbuteşte să estompeze linia de lumină a orizontului. Vântul, cu degetele lui, face să vibreze fereastra. Observ picăturile care cad, sclipind în razele sperioase ale soarelui. Leo îşi ridică fruntea şi ne susţinem privirea. Intuiesc convergenţa gândurilor noastre, aviditatea din ochii lui mi-o dovedeşte. Zâmbim şi mă întorc la lectură. Aerul din cabană e cald şi uşor sărat. Îmi place să prelungesc dorinţa, ştiind că un singur gest e suficient ca să provoace o apropiere. Îmi place să-l privesc pe Leo de la distanţa potrivită ca să-mi întind mâna şi să-l ating. Cu aceeaşi simplitate pot să-mi destram lumea. Un singur cuvânt, şi totul se va fi sfârşit. Acum înţeleg de ce am lăsat-o pe Lola acasă la mama.

Mă gândesc la Pauline, eroina unei povestiri de Alice Munro, când o sună deodată tânărul şi zbuciumatul ei amant dintr-un motel aflat în apropierea locului unde ea îşi petrece vacanţa cu familia. Este emoţionant şi copleşitor faptul că în timp ce vorbeşte cu el îşi ţine în braţe fetiţa cea mică, în vreme ce fetiţa cealaltă, puţin mai mare, umblă de colo colo în jurul telefonului, ţipând după o ciocolată. Aceeaşi poveste, spusă în o mie de feluri.

Chiar şi aşa, o parte din fiinţa mea crede că dragostea mea este unică, particulară, iar cealaltă îmi aminteşte că pasiunea are tocmai această particularitate înşelătoare: îi face pe cei care o nutresc să se simtă persoane excepţionale.

O pasăre se loveşte de geamul ferestrei noastre. Amândoi tresărim, o vedem redresându-se şi zburând.

Fără să fiu conştientă, când am lăsat-o pe Lola cu Maná, am rupt legătura cu casa unde am construit o viaţă împreună cu Juan. Viaţa noastră. Închid ochii şi îmi imaginez că, aidoma lui Pauline peste câteva ore de la telefonul amantului, nimic din ce conţin casa aceea şi lumea aceea nu-mi aparţine, că singurul lucru pe care îl am este dorinţa pe care o simt şi, spre surpriza mea, nu-mi vine să strig. Dimpotrivă, o imensă pace pune stăpânire pe mine, de parcă în sfârşit ar fi ajuns armistiţiul pe câmpul de luptă. Am sărit din tren, şi rănile sunt neînsemnate în comparaţie cu saltul pe care l-am făcut. Apropierea de Leo micşorează răul. Ba chiar mă face să cred că viaţa mea în viitor – aproape sau departe de el – are să fie, în ansamblu, diferită şi mai bună. Leo a trezit în mine dorinţa şi nu mai e cale de întoarcere; nostalgia după dorinţa recăpătată ar face viaţa lângă Juan

insuportabilă. Nu e vorba doar despre răceala lui. În năzuinţa mea de a mă îndepărta de haosul vieţii mamei mele mi-am canalizat toate eforturile ca să fac din relaţia noastră o instituţie. Şi, fără să-mi dau seama, am ucis natura imprevizibilă a dragostei care ne unea.

Căldura sobei cu lemne domoleşte teama. Leo mă priveşte din nou. Expresia mea pesemne că îl alarmează. Se ridică şi mă mângâie pe faţă. Rămân nemişcată. Pasiunea are darul de a preface orice într-un motiv puternic şi definitiv ca să laşi lumea pentru ea. Încerc să zâmbesc şi îmi zic: „Dacă Leo e lângă mine, totul are să fie bine”.

— Vrei să vorbeşti?

Neg cu un gest din cap. Nu pot să-i explic periplul gândurilor mele fără măcar să schiţez un răspuns la propunerea lui.

— Nu-ţi face griji, ştiu că e mult mai greu pentru tine decât pentru mine. Eu n-am nimic de lăsat… spune, surâzând cu blândeţe. Pe de altă parte, e timpul să bem un ceai fierbinte. N-am venit să ne chinuim, nu-i aşa?

Mă apucă de bărbie şi mă obligă să-l privesc.

Ia ceainicul pe care l-am pus pe soba cu lemne şi pregăteşte două ceşti de ceai. Prima înghiţitură îmi încălzeşte gâtlejul. În cabană, umbrele se întind ca nişte voaluri întunecate. Păstrăm tăcerea. Ştim amândoi că uneori cuvintele sting căldura fragilă şi în acelaşi timp profundă care însufleţeşte oamenii.

45.

După ce am dat târcoale de mai multe ori, am ajuns la colina din faţa mării, unde se află cimitirul. Vântul suflă cu putere şi pe cer se adună norii. Primele morminte sunt împrejmuite cu gărduleţe albe. Au flori uscate şi morişti. Sunt mormintele copiilor. Merg pe potecile înconjurate de morminte, când deodată, în depărtare, disting copacul mamei. Grăbesc pasul. Dintre toate mormintele familiei, cel al mamei este cel mai aproape de aleea ce coboară spre mare. Când îl văd, inima începe să-mi bată cu putere, de parcă cineva mi-ar lovi pieptul pe dinăuntru. Am izbutit.

— Aniversare fericită, mamă! o salut cu voce tare.

Mă aşez pe jardiniera de piatră care-i mărgineşte mormântul şi privesc în sus prin crengile stufoase ale copacului. Iau vaza albastră din colţul în care este aruncată, o spăl la o cişmea şi o umplu cu apă. Cum n-am adus flori, străbat mormintele scoţând o floare de ici, alta de colo, astfel încât furtul să treacă neobservat.

Ascult voci care vin din vreun loc din cimitir. O femeie grasă, în pantaloni roz, vine repede spre mine pe o potecă. Un băiat cu o expresie plictisită o urmează la vreo doi metri. Mă lipesc de o lespede de piatră albă ca să nu mă descopere. Nu ştiu de ce mă ascund. Nu sunt decât un copil care vizitează mormântul mamei. Gândind asta, ies din ascunzătoare şi îmi continui drumul cu capul sus.

Depun florile pe suprafaţa netedă a mormântului mamei şi le introduc una câte una în vaza albastră. Când termin, scot din rucsac fotografia ei şi o rezem de vază, cu faţa spre mare. Ceaţa nu lasă să se vadă orizontul, doar strălucirea agitată a valurilor izbind stâncile.

E timpul să întrebuinţez captura pe care am obţinut-o azi-dimineaţă la bucătărie. Din frigider, am scos un lapte cu ciocolată şi un iaurt; din cămară, o pungă de cereale şi alta de cartofi prăjiţi. Mă hotărăsc să mănânc cartofii prăjiţi şi iaurtul. Vântul devine mai rece. Îmi pun căciula de lână şi jacheta.

După ce mă satur, mă întind pe iarbă, lângă mormânt. Marea imită culoarea plumburie a cerului şi se zbârceşte ca pielea unui animal neliniştit. Mama, din fotografie, mă priveşte.

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar am venit singur până aici. Cred că în timpul călătoriei am crescut câţiva centimetri, simt că sunt mai înalt. Voiam să-ţi cer câteva lucruri, însă cele de astăzi sunt mai importante decât cele pe care ţi le cer de obicei. Te rog, n-o lăsa pe Alma să plece cu bărbatul ăla, ai grijă şi de Lola, chiar dacă mă necăjeşte mereu, şi fă ca B.H.M. să fie prietenul pe care-l aşteptam.

Valurile se sparg şi acoperă stâncile cu spuma lor. La un moment dat, mi se pare că văd o balenă mare şi albă. Aşa se scurge timpul,

lent. Încetul cu încetul, intru într-o lume fără sfârşit, unde nu există cartofi prăjiţi, nici iaurturi, nici doamne grase în pantaloni roz, nici cretini care trimit mesaje, nici uragane care distrug oraşe, nici persoane care se aruncă în mare, disperate. Unde nu există moartea. Un stol de păsări trasează linii pe cer şi apoi se îndepărtează în largul mării până se face nevăzut. Mă întreb de ce desenează formele acelea. Poate că sunt mesaje secrete pentru înţelepţi. Mi-ar plăcea mult să fiu înţelept într-o zi. Îmi iau rucsacul şi mi-l pun pe umăr. Fixez fotografia mamei cu o piatră lângă lespede şi mă asigur că ochii ei privesc spre mare.

Cobor pe poteca abruptă şi bolovănoasă, care duce spre stânci. La trecerea mea, pietricelele se desprind. Dacă nu păşesc cu băgare de seamă, pot să cad şi să mă rostogolesc. De aceea cobor foarte, foarte încet, uitându-mă cu atenţie unde pun piciorul la fiecare pas. Respir cu putere, şi o gură de aer foarte curat îmi intră în plămâni. Când mă opresc, observ păsările care brăzdează cerul cu mesajele lor. Îmi ciulesc urechile la croncăniturile lor pătrunzătoare şi îndepărtate. Aud strigăte de copii. Pe culmea râpei, nu departe de locul unde se află mama, o zăresc pe femeia cu chip de acordeon. Copiii aleargă în jurul ei. Ridică mâna. Nu izbutesc să-i văd zâmbetul, dar ştiu că e acolo, cu sutele ei de riduri zâmbind la rândul lor pentru mine. Mi-ar plăcea ca mama, dacă ar trăi, să fie ca ea. Continui să cobor cu ochii aţintiţi asupra potecii. Când ajung la praguri, sunt epuizat. Femeia şi copiii au dispărut. Mă urc pe o stâncă şi mă odihnesc. Marea se agită, valurile devin mai înalte, mai viguroase. Îmi dau jos rucsacul şi înaintez câţiva metri pe o stâncă mare şi netedă care se înalţă deasupra apei, ca o imensă terasă suspendată. Zăbovesc contemplând cerul, până când soarele începe să coboare între fâşiile de nori întunecaţi. Ridic braţele cum m-a învăţat Kájef şi închid ochii. Văd zâmbetul femeii, văd latura luminoasă a chipului mamei, mă văd pe mine, mare şi zâmbitor în ochii ei strălucitori, văd o barjă în largul mării, văd ce n-are să se mai întoarcă, văd sute de păsări luându-şi zborul, văd impactul, fiarele contorsionate deasupra capului meu, chipul însângerat al mamei, îi aud ţipătul, îmi văd inima bătând slab între coaste, îl văd pe Kájef pe fundul mării, corpul zbătându-i-se ca al unui peşte. Toate acestea se află înlăuntrul meu, toate acestea sunt eu.

46.

Yerfa e la telefon. Autobuzul care-l aduce pe Tommy de la şcoală trebuie să fi sosit acum o oră.

— L-am sunat pe şofer pe mobil şi mi-a spus că Tommy nu era la poartă când au ieşit copiii de la ore, adaugă Yerfa.

— Dar cum e posibil, dacă azi-dimineaţă a plecat în autobuzul ăla?

— Aşa am zis şi eu. Dar el mi-a răspuns că l-a aşteptat o bună bucată de timp şi că după aceea a trebuit să plece.

Sun la şcoală. Mi se face legătura cu cancelaria. După un moment, profesorul de serviciu mă informează că a verificat catalogul şi că Tommy figurează absent. Precizez că e imposibil. Tommy s-a dus azi-dimineaţă la şcoală, ca în fiecare zi.

— Diriginta lui a plecat, dar am să încerc să dau de ea ca să aflăm mai multe detalii, îmi explică.

Vorbesc din nou cu Yerfa şi îi cer să caute lista cu telefoane ale colegilor lui de clasă. Tommy trebuie să se fi dus acasă la unul dintre ei, poate ca să scrie vreo temă, şi a uitat să ne anunţe.

Între timp consult un pacient. Când termin, sun la şcoală. Profesorul de serviciu mi-a lăsat un număr de mobil la portar. Îl sun. Îmi relatează că a vorbit cu diriginta şi că, într-adevăr, Tommy n-a fost astăzi la şcoală.

— Îmi spuneţi că l-aţi pierdut pe drumul de acasă la şcoală? Pentru că, de faptul că azi-dimineaţă a plecat în autobuzul şcolar, autobuzul „dumneavoastră”, accentuez cu ironie, pot să vă asigur. Lucrul acesta este foarte grav. Vă daţi seama? Foarte grav.

— Îmi dau seama. Voi lua imediat legătura cu domnul director. Între timp, vă sugerez s-o sunaţi pe dirigintă. Ea va putea să vă dea mai multe informaţii despre Tommy. Nu se ştie niciodată, poate a tras chiulul…

— Mi-e greu să-mi imaginez asta despre Tommy, afirm, cu chef de a-i trânti câteva înjurături.

Îmi păstrez calmul, e zadarnic să-l dojenesc pe profesorul de serviciu. Îmi dă numărul de telefon al dirigintei. E şapte seara. Dacă Tommy n-a ajuns azi-dimineaţă la şcoală, de unsprezece ore e dispărut. E mult timp pentru un copil de doisprezece ani. O sun pe Maná. Lola stă zilele astea la ea. O întreb dacă ştie ceva despre Tommy.

— După ce a vorbit cu tine aseară, Lola l-a sunat şi au stat de vorbă câteva minute.

— Nu ţi-a spus nimic?

— Nu, adevărul e că nici măcar nu am întrebat-o. De ce?

— Nu, nimic.

— Eşti sigur?

— Fireşte, nu-ţi face griji, mint, ca să n-o alarmez. Acum trebuie să închid. Mă aşteaptă un pacient. Pup-o pe Lola şi spune-i că mâine o sun negreşit.

Formez numărul Almei. Nu răspunde. Încep să simt o nelinişte pe care abia pot s-o suport. Îl sun pe vărul meu Pedro Ortuzar pe mobil. Nu suntem prieteni apropiaţi, dar el îl cunoaşte bine pe ministrul de interne. Un ordin din partea lui, şi maşinăria de căutare are să se pună în mişcare. Răspunde căsuţa vocală. Îi cer să mă sune urgent. Când rostesc cuvântul „urgent” mă cuprinde o angoasă asfixiantă.

Îi spun Carolei, secretara mea, să sune la toate spitalele şi dispensarele din Santiago. Aştept şi mă străduiesc să gândesc. După câteva momente, Carola mă informează că a sunat peste tot, dar nici urmă de Tommy. Mă anunţă că n-a sunat încă la câteva puncte sanitare de la periferie. Sun la biroul lui Pedro din Parlament. Secretara lui îmi spune că e în sesiune. O rog să încerce să-l scoată din sală, întrucât e vorba de o problemă gravă. Aştept cu coatele sprijinite pe birou. Aud vocile care vin de pe coridor. Tot ce se întâmplă dincolo de uşă mi se pare neînsemnat. Sună telefonul meu, e Pedro. Îi explic. Pedro se alarmează, are un băiat de vârsta lui Tommy.

— Am să-l sun imediat pe inspectorul general al Poliţiei. Cred că e cel mai bine.

— Mulţumesc, Pedro.

Mă anunţă că un locotenent are să vină la mine acasă ca să culeagă mai multe informaţii.

— Nu-ţi face griji! Te sun îndată ce aflu ceva. Fii liniştit, o să-l găsim, ai să vezi…

Încerc să spun ceva, dar mi se pune un nod în gât şi nu izbutesc să articulez niciun cuvânt. „Ai să vezi… ai să vezi…” Vocea lui îmi tot răsună în minte. Înainte de a pleca, îi cer Carolei să nu vorbească despre cele întâmplate cu nimeni de la clinică. Cel mai probabil e vorba de o greşeală. Când o spun, tânjesc să fie adevărat. În drum spre casă, formez din nou numărul Almei. Nu răspunde. Poate în locul unde se află nu e semnal. Dacă Tommy n-a fost la ore din propria-i dorinţă, cum a sugerat profesorul de serviciu, trebuie să fi avut un motiv, dar care? Poate a avut probleme cu prietenii, dar cine sunt prietenii lui? Cunosc oare vreun prieten al lui? Trebuie să-i aibă, dar eu nu sunt la curent, asta e tot.

E sfârşitul zilei, când umbrele ultimei ore ale serii se prefac în noapte. Nu-mi pot stăpâni zbuciumul. Unde e fiul meu? Dacă l-a răpit cineva pentru bani? Las maşina pe stradă, pentru cazul în care am nevoie să plec. Observ grădina. Priveliştea ei mă calmează. Gardurile vii, între straturile de flori, încropesc o cărare ce duce la uşa principală. Tommy trebuie să fie în vreun loc la care nu m-am gândit

încă.

Yerfa mă aşteaptă la uşă. Are ochii înroşiţi. Ne aşezăm la masa din bucătărie. O întreb dacă a remarcat vreo atitudine neobişnuită la Tommy. Îmi povesteşte că nu avea poftă de mâncare şi că era abătut, că în urmă cu vreo două săptămâni a plecat pe bicicletă şi s-a întors după ce s-a întunecat. Ea nu băgase de seamă, întrucât Tommy îi spusese că se duce acasă la vecinul. Mă feresc s-o întreb de ce nu mi-a spus mai înainte.

Nu e momentul s-o dojenesc pe Yerfa.

— Şi v-a spus unde fusese? rostesc pe un ton calm.

Puţin probabil ca Tommy să fi ajuns prea departe. Când am mers împreună pe bicicletă, capacitatea lui vasculară a fost afectată la scurt timp.

— N-a vrut să-mi spună.

Mă închid în biroul meu. Liniştea face absenţa lui Tommy dureros de reală. Îl sun pe Cristián, copilul din casa vecină. Îl întreb dacă l-a văzut pe Tommy, dacă i-a spus ceva anume. Îmi răspunde că nu ştie nimic de el de câteva zile. Yerfa bate la uşa mea.

— Au venit poliţiştii, domnule Juan, mă anunţă cu voce alarmată, de parcă am fi doi delincvenţi pe care au venit să-i prindă.

Îi cer să-i aducă.

Doi bărbaţi cu chipiele de serviciu în mână intră în încăpere. Unul din ei, în mod vădit cu rang mai înalt, îmi întinde mâna şi se prezintă drept locotenentul Sergio Rios. E un bărbat brunet, cu picioarele arcuite şi nas acvilin. Afişează un aer înfumurat. Celălalt, în schimb, are centura lată şi slăbită şi privirea miloasă, a unui tată de familie. Îi invit să ia loc. Locotenentul întreabă, eu răspund, subalternul notează. Dincolo de manierele lui grosiere şi precise pot intui lumea din care provine. O lume de scandaluri, fanfaronadă şi ameninţări fizice. Din când în când, subalternul îşi ridică privirea din carnet şi, fără a renunţa la poziţia lui de ascultător, pare să se scuze pentru lipsa de politeţe a superiorului său.

— Vom avea nevoie de o fotografie a copilului, îmi solicită locotenentul. Va fi nevoie, de asemenea, să-i vedem camera.

A vorbit tot timpul despre „copil”. În hol, mă opresc în faţa unuia dintre desenele lui Tommy: Labirintul Minotaurului. Tommy a făcut zeci de desene reprezentând povestea lui Tezeu, însă pe acesta îl apreciază Alma cel mai mult, pentru că a numit firul Ariadnei „Firul care arată dragostea”.

— L-a făcut fiul meu, le spun, ştiind că puţin le pasă de remarcile mele.

Locotenentul îşi drege glasul şi ne vedem de drum. Intrăm în camera lui Tommy. Aprind lumina. Bărbaţii se plimbă prin cei cinci metri pătraţi, observând. Prezenţa acestor doi străini în camera fiului

meu îmi produce o inevitabilă senzaţie de nenorocire. Îi deschid dulapul, îi cotrobăie prin sertare, prin caiete, îi iau în mână jucăriile cu un amestec de dispreţ şi falsă curiozitate.

— Credeţi că lipseşte ceva? întreabă subalternul.

Mă uit în jur.

— Nimic.

Vrea să ştie cum era îmbrăcat.

— În uniforma şcolară. Ultima oară când l-am văzut, azi-dimineaţă, se ducea la şcoală.

— Îmi trebuie o descriere detaliată a uniformei.

— Pot să vă dau o fotografie a lui, pe care am făcut-o anul acesta la o ceremonie de la şcoală.

Înainte de a coborî treptele, trec prin camera mea şi iau o fotografie a lui Tommy pe care o am pe noptieră. Când să plece, locotenentul Rios precizează:

— Asta vine de sus. Cu fotografia, toate unităţile noastre se vor pune în alertă ca să-l caute pe fiul dumneavoastră. Noapte bună!

Subalternul îşi ia rămas-bun de la mine cu o strângere de mână şi cu un zâmbet vlăguit. Niciunul din cei doi bărbaţi nu-mi adresează vreun cuvânt de încurajare. Experienţa i-a învăţat cu siguranţă să le evite. Îl sun din nou pe vărul meu Pedro. Îi spun că poliţiştii au fost aici.

— Omule, stai liniştit, mă auzi? Sigur apare în orice clipă. Oricum, verifică în spitale şi dispensare dacă a avut loc vreun accident. Pentru orice eventualitate. Maiorul cu care am vorbit mi-a spus că se întâmplă frecvent. Copiii pleacă pentru că au vreo problemă, dar se întorc numaidecât. E un mod de a atrage atenţia.

Îi mulţumesc şi închid. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el mai mult timp. Vocea lui îmi dă încredere, dar şi iluzia că nu trec singur prin asta. O sun pe Alma, aud tonul de apel sunându-mi în ureche. Cât mi-ar plăcea ca ea să fie aici.

Ar trebui să-l anunţ pe tata sau pe vreunul dintre fraţii mei, însă, în afară de faptul că s-ar agita încoace şi-ncolo ca mine, prea puţin ar putea să facă pentru a mă ajuta. Pe de altă parte, nu aş şti ce să le spun. Că Tommy a fugit? Unde s-ar fi putut duce, dacă niciodată n-a ieşit singur din casă? Că un psihopat l-a răpit şi că e într-un beci unde, dacă nu-l găsim, are să-şi petreacă următorii douăzeci de ani din viaţă? Mă ridic de la birou respirând accelerat. Afară, briza face să foşnească ramurile stufoase ale stejarului. Mă aşez iarăşi şi arunc o privire pe lista pe care mi-a dat-o Yerfa. Este opt şi patruzeci şi cinci. Încă mai pot să vorbesc cu vreunul dintre colegii lui. Înainte, o sun pe diriginta lui. O întreb dacă Tommy a avut vreo problemă la şcoală.

— Păi, în afară de absenţe, mi s-a părut că e bine, normal, mereu puţin retras, ştiţi dumneavoastră, dar nu mai mult decât de obicei.

— Absenţe? mă interesez.

— În ultimul timp a lipsit destul de mult. Însă a adus întotdeauna o justificare semnată de mama lui.

Poate că Tommy a fost răcit, i se întâmplă, iar Alma n-a vrut să mă îngrijoreze. În general, eu plec înaintea lui Tommy. Mă interesez dacă frecventează vreun prieten anume. Îmi spune că nu are prieteni. Cuvintele ei nu mă surprind, însă chiar şi aşa mă întristează. Mă roagă s-o ţin la curent.

Yerfa mă aşteaptă pe coridor. O întreb de absenţele lui Tommy. Îmi spune că de câteva luni bune nu lipseşte de la şcoală. Îi relatez ce mi-a spus diriginta lui. Yerfa insistă că Tommy a fost cu regularitate la ore. Îi simt nervozitatea, teama ancestrală de a nu fi acuzată. Ştiu că spune adevărul.

— Încercaţi să dormiţi, doamnă Yerfa. O să vedem mâine.

Urc treptele sunând-o pe Alma. Încerc din nou, iar şi iar. Să-i formez numărul mă apropie de ea.

Sting luminile. Paşii mei răsună pe coridorul unde se zbenguie de obicei Lola şi Tommy. Când închid uşa camerei mele, tăcerea se aşterne, implacabilă. O tăcere care absoarbe tot ce mă înconjoară, tot ce mi-am imaginat imuabil.

Este nouă şi jumătate seara. Mă aşez pe marginea patului. Pe noptieră telefonul se acoperă cu un văl de muţenie, de parcă ar intui angoasa pe care mi-o produce simplul fapt de a-l privi în penumbră. Imobilitatea aceasta mă ucide. Dacă l-ar fi răpit cineva pe Tommy şi ar vrea o răscumpărare, ar fi luat deja legătura cu mine. Dau drumul la televizor cu telecomanda. Văd ştirile zilei. Nu suport vocile şi lumea care irupe prin ecran. Îi tai sonorul. Pe suprafaţa rece a sticlei, imaginile se mişcă în linişte. Un bărbat orb străbate străzile oraşului alături de un câine poliţist. Fac eforturi să mă gândesc la vreo chestiune concretă, însă creierul nu-mi funcţionează bine. Mă ridic şi mă duc la fereastră. În grădina mea, iluminată cu grijă de specialişti în amenajări exterioare, explodează primăvara. O urăsc, îi urăsc calculata exuberanţă şi iluzia de fericire pe care o emană.

*

Nu dorm, respir cu dificultate, mă zvârcolesc dintr-o parte în alta a patului. Imaginile se succedă în capul meu în dezordine, îmi sfâşie creierul, mă cutremură. Îmi şterg mâinile pline de sudoare, apoi fruntea. Am impresia că sunt cufundat într-o groapă cu catran.

Îmi amintesc când l-am găsit pentru a nu ştiu câta oară pe Tommy ascuns, înregistrându-ne discuţiile. Am ţipat la el, adresându-i câteva vorbe grele, l-am luat de o ureche şi l-am închis în camera lui. L-am auzit plângând dincolo de uşă, dar am rezistat tentaţiei de a-l consola. În ziua următoare, mai calm, am intrat în camera lui. Întins pe pat,

Tommy făcea să zboare avionul roşu deasupra capului. De afară, cu un entuziasm estival, se auzeau voci de copii jucându-se în grădina vecină. Aş fi dorit ca Tommy să fie acolo cu ei şi mi-am imaginat că şi el dorea acelaşi lucru. L-am întrebat de ce înregistra discuţiile altora. M-a privit cu neîncredere, fără să-mi răspundă. I-am aşteptat răspunsul. După un moment, mi-a spus că o face ca să găsească ordinea invizibilă a lucrurilor.

— Nu înregistrez doar ce spun ceilalţi, mi-a explicat, îmi înregistrez şi propria voce, idei şi lucruri de felul ăsta. Când le rostesc cu voce tare, le fac să existe.

Cuvintele lui m-au impresionat. Cu toate astea, n-am cedat. Trebuia să-l împiedic pe Tommy să se mai amestece în conversaţiile adulţilor. Să-i laud luciditatea ar fi însemnat să-i dau încuviinţarea mea. În timp ce recurgeam încă o dată la discursul meu despre valoarea vieţii private, n-am avut curajul de a-l privi în ochi. Am vorbit întruna cu duritate în vreme ce mă plimbam cu mâinile încrucişate la spate. M-am gândit mai târziu că aş fi putut să fiu mai îngăduitor. De aceea, în discuţia noastră de ieri am făcut eforturi să fiu cinstit. I-am mărturisit durerea pe care mi-o provoacă purtarea lui. M-am arătat vulnerabil. Am crezut că suntem de acord, că am atins un grad mai mare de intimitate, că, dezvăluindu-i sentimentele mele, voi avea mai multă putere de convingere asupra lui decât cu argumentele etice şi intelectuale. Poate că am făcut o greşeală, dar care?

Dacă Alma ar fi aici, m-ar ajuta să înţeleg. Alma. De multă vreme nu am avut atâta nevoie de ea. Mi se pare că am făcut o călătorie alături de ea, dar fără ea. În fiecare loc prin care am trecut am devenit şi mai singuri, şi mai părăsiţi. Noaptea aceasta lungă îşi bate joc de eforturile mele de a mă preface că totul e bine, că Alma nu se îndepărtează, că Tommy n-a fugit de acasă, că suntem o familie fericită. Încerci să domini durerea şi sfârşeşti prin a mai răni pe cineva, pentru că nimic nu e static, pentru că faimoasa Virtute e o mare minciună, în numele căreia ajungem să fim intransigenţi şi inumani. Atunci, îi cer lui Soledad, oriunde ar fi, să-l ajute să se întoarcă.

*

Mă trezesc descumpănit, asudat. Simt un gol, ca şi cum un hoţ ar fi intrat în corpul meu şi mi-ar fi furat ceva esenţial. În urechi îmi sună un telefon inexistent. Hainele îmi sunt ude, muşchii contractaţi; am impresia că am dormit într-o groapă. Un moment, simt o uşurare pentru că mă aflu în patul meu, însă peste o secundă amintirea lui Tommy mă năpădeşte.

Mă scol dintr-odată şi mă duc în camera lui. În starea mea de năuceală, îmi închipui că am să-l găsesc adormit. Mă întind în patul

lui. De la distanţă, văd un individ culcat, cu mâinile acoperindu-i chipul, în vreme ce un tubercul i se umflă în stomac. Este evident că am fi putut face lucrurile altfel. Toţi putem. Dar nu e vorba de o chestiune de vină, ci de supravieţuire. Mă afundam împreună cu Soledad. Şi singurul mod de a scăpa pe care l-am găsit a fost să mă ascund în bârlogul meu. Acolo am fost în toţi anii aceştia; aidoma supravieţuitorilor războaielor care, ignorând încheierea păcii, zăbovesc ascunşi în refugiile lor subterane. Am lăsat să treacă timpul, Alma şi viaţa. Îmi amintesc mâna Almei luând-o pe a mea la piesa de teatru a copiilor. Îmi dădea ocazia să ies din cotlonul meu, să protestez pentru veşnicele ei absenţe, să-i spun cât de multă nevoie am de ea; într-un cuvânt, s-o reţin lângă mine.

Contemplu ordinea obsesivă a lui Tommy, jucăriile aliniate pe rafturi, avioanele, soldaţii galactici, motocicletele în miniatură, creioanele aranjate pe masă, calculatorul. Tommy petrece ore în şir în faţa lui. Îl deschid. Ecranul se luminează, dar am nevoie de o parolă ca să continui. Încerc cu numele lui, cu data lui de naştere, încerc să-mi amintesc numele prietenului imaginar, Kofa, Kafa, încerc diverse variante, însă e zadarnic. Nu izbutesc să intru.

Sună telefonul. Dau fuga în camera mea să răspund; pe drum alunec şi mă lovesc la un cot. E vărul meu Pedro. Mă întreabă dacă am aflat ceva de Tommy. Vocea îi trădează îngrijorarea. Îmi spune că a vorbit cu inspectorul general al Poliţiei şi că nu e nici urmă de el. Măcar nu e mort, mă gândesc.

— Ai dormit? tonul îi devine mai suav şi intim.

— Puţin.

— Juan, l-ai sunat pe tatăl tău?

— De unde ştii că n-am făcut-o?

— Mi-am imaginat. Cel mai probabil, Tommy e pe undeva teafăr şi nevătămat, dar, în orice caz, familia trebuie să afle.

— Ai dreptate.

Închid şi peste câteva secunde sună mobilul meu. Văd numele Almei pe ecran. Îi aud vocea:

— Juan! Am douăzeci şi două de apeluri de la tine. Am lăsat ieri telefonul în maşină şi nu mi-am dat seama până acum. S-a întâmplat ceva?

Îi ascult intonaţia deopotrivă catifelată şi copilăroasă.

— Da.

Îmi e greu să-i vorbesc acum, când o aud în sfârşit atât de aproape. Pielea mi s-a încreţit şi terminaţiile nervoase au devenit vizibile.

— Ce s-a întâmplat? mă îndeamnă nerăbdătoare.

Timbrul vocii ei ajunge de departe, vertiginos, până la mine. Fără să-mi dau seama, închid ochii şi absorb căldura pe care mi-o provoacă.

— Spune-mi, mă sperii.

— Tommy a dispărut.

Am senzaţia că nu sunt eu cel care pronunţă aceste cuvinte ce mi-au răsunat în urechi obsedant în ultimele ore.

— Dar cum a putut să dispară? mă întreabă aproape ţipând.

Îi explic pas cu pas cele întâmplate, de când m-a sunat Yerfa la clinică. În ciuda eforturilor mele de a-mi păstra calmul, din tonul meu răzbate disperarea. Din când în când, ea mă întrerupe şi mă întreabă câte un amănunt. Uneori tace, pare să nu fie acolo, îmi închipui că acoperă telefonul ca să n-o aud plângând.

Încetul cu încetul, presiunea care-mi oprimă pieptul începe să cedeze. Expunând ultimele evenimente pentru Alma, acestea devin mai reale şi în acelaşi timp mai puţin definitive. Ştiu că, pentru ea, dispariţia lui Tommy este la fel de violentă ca pentru mine, că nimeni altcineva nu simte ce simţim amândoi pentru el. Şi certitudinea aceasta mă uneşte cu ea mai mult ca oricând.

— Plec chiar acum. Ajung în vreo două ore.

— Te aştept, spun cu voce stinsă.

Simt o uşurare. Ca şi cum cineva m-ar fi ţinut de guler şi deodată mi-ar fi dat drumul.

Peste câteva secunde după ce închid o sun din nou. O întreb de absenţele lui Tommy. Orice informaţie ne poate fi de folos.

— Eu n-am semnat nicio justificare de cel puţin cinci luni, Juan.

— Atunci, el le-a falsificat.

— Nu-mi trece prin cap altă posibilitate.

— Asta schimbă situaţia, afirm.

— Aşteaptă-mă, împreună vom vedea…

— Alma, ştiu că în ultima vreme n-am făcut lucrurile cum trebuie…

— Nu spune asta acum. În rest, e o problemă care ne priveşte pe amândoi.

— Trebuie să vorbim despre atâtea lucruri.

— Ne vedem în curând.

— Te iubesc!

Alma nu-mi mai aude ultimele cuvinte, închide. Îmi promit să i le repet când am s-o strâng în braţe.

47.

În pat, acoperit până la nas cu cuverturile, Leo îşi dezmorţeşte mădularele. Îl privesc din prag cu mobilul în mână.

— Ce faci acolo?

Clipeşte cu putere, ca să reuşească să deschidă ochii.

— Tommy a dispărut. Se pare că a fugit de acasă. Trebuie să plec, Leo.

— Ce spui?

— Trebuie să plec, repet, întorcându-mi faţa, ca să-i evit privirea scrutătoare.

O teamă teribilă mi s-a instalat în stomac.

— Dar cum vine asta, nu eraţi o familie fericită? semnalează cu amestecul acela de lăudăroşenie şi batjocură pe care i l-am auzit de zeci de ori, dar care niciodată nu se referise la mine.

Amantul îndatoritor mă atacă cu săgeţile lui. O înţepătură de care habar n-am cum să mă protejez. Mă întorc şi îmi scot poşeta din dulap.

— Scuză-mă, îl aud spunând în spatele meu, câteodată nu ştiu ce spun. Se ridică, îmi cuprinde umerii cu braţele şi mă trage spre el. Mi-ar fi plăcut să rămânem până târziu în pat, mă lămureşte şi îmi dă un sărut. Când s-a întâmplat?

— Ieri. N-a ajuns la şcoală. Juan mă tot sună de aseară. Am lăsat mobilul în maşină ieri-dimineaţă, când am vorbit cu Lola. Nu ştiu cum, nu-l uit niciodată. Când m-am trezit a fost primul lucru la care m-am gândit, că nu am telefonul. Şi am văzut apelurile pierdute. Bietul Juan!

Rostind lucrul acesta, îmi dau seama că în ultimele săptămâni uitasem de posibilitatea ca el să îmi poată provoca vreo emoţie.

— Trebuie să plec acum, spun, eliberându-mă de îmbrăţişarea lui.

Încep să mă îmbrac. Leo îşi pune jeanşii, un tricou şi se aşază pe pat. Mă observă. Intru în baie şi las uşa întredeschisă. În timp ce mă spăl pe dinţi îl privesc în oglindă. Are coatele pe picioare şi privirea aţintită asupra singurei ferestre din cabană. Când mă opresc asupra feţei lui, captez o urmă de nelinişte în arcuirea buzelor.

— Vrei să merg cu tine?

— Nu ştiu. Cum vrei tu.

— Nu. Cum vrei tu.

Ies şi stau în uşă.

— Chiar nu ştiu, subliniez şi cred că sunt sinceră.

O parte din mine doreşte ca Leo nici măcar să nu se gândească la alternativa aceasta, să rămână lângă mine cu o voinţă de fier, gata de orice, chiar şi împotriva părerii mele, ca nevoia lui de a fi cu mine să

fie mai puternică decât orice eveniment, iar cealaltă vrea să străbată cei o sută cincizeci de kilometri ai drumului de întoarcere gândindu-se la Tommy, amintindu-şi-l, rumegând în singurătate vina pe care ştiu că o am în întâmplarea aceasta.

— Odată ajunşi acasă la tine, nu cred că pot să te ajut prea mult. Doar dacă vrei să conduc eu şi aşa mergi mai liniştită, sugerează, înălţându-şi fruntea spre mine.

Ochii lui mă străpung.

— Nu e nevoie, Leo, şi ai dreptate. Odată ajunşi acolo, nu poţi să faci nimic. N-are sens să-ţi strici zilele acestea.

Leo îşi fereşte privirea şi se freacă pe bărbie. Din prima zi pe şosea nu mai pomenim de propunerea lui. Presupun că a aşteptat ca eu să iau vreo decizie. Mi-am imaginat că astăzi vom vorbi.

— Poţi să scrii, adaug.

— Desigur.

Îl văd întinzându-se pe pat. Tricoul gri i se conturează pe cearceafuri. Totul în jurul meu pare să se golească.

Când sunt gata de plecare, Leo îmi ia poşeta. Îl prind de braţ şi mergem împreună spre maşină, ca doi prieteni. E o dimineaţă luminoasă. Câţiva nori trec alene pe deasupra capetelor noastre. Briza este atât de domoală şi ambianţa atât de senină, încât necazurile mele par din altă lume. Leo mă îmbrăţişează. Îi remarc stăpânirea de sine. Mă gândesc la Tommy şi mă înfior.

48.

După ce fac duş şi îmi iau micul dejun, mă închid în birou. Sun la clinică şi îi cer Carolei să-mi anuleze consultaţiile de astăzi. Formez numărul tatei. Îi povestesc ce s-a întâmplat. E încă furios pentru păsări, dar dincolo de vocea sobră se distinge preocuparea. Mă întreabă despre detalii ale căutării la care eu nu m-am gândit. Are să-i anunţe pe fraţii mei, îmi spune. Când închid, se lasă din nou tăcerea. Mă plimb de colo colo. Aştept. Timpul trece peste mine cu puterea distrugătoare a unui tanc. Mă sună fraţii mei, unul câte unul, înspăimântaţi.

Revin în camera lui Tommy. Mă aşez pe patul lui în acelaşi loc unde am stat de vorbă în urmă cu două seri. Ce s-a întâmplat între timp? Mi-e teamă, şi ştiu că nu pot face nimic ca să îndrept lucrurile. Îmi amintesc de câte ori am intrat în camera lui şi l-am găsit cu privirea aţintită asupra acestei ferestre.

Îi deschid din nou calculatorul. Mă învârt în jurul numelui lui, al numelor noastre de familie, tastez date importante, câte un joc, mă gândesc la desenele lui, scriu: Minotaur, apoi, Tezeu, Ariadna, fir, Alma, Soledad. Am dat de parolă. Am intrat. Cum de nu m-am gândit mai devreme. Îi deschid folderul cu documente. Găsesc unul care se numeşte *Alfabetarul lui Tommy*. E un pătrat alcătuit din fraze. Citindule, constat că este un şir de insulte. Dumnezeule! După felul în care sunt scrise, par mesaje trimise prin email, cel mai probabil de vreun coleg. De cât timp suferă oare Tommy? Acesta trebuie să fie motivul pentru care a fugit. Investighez mai departe. Descopăr un folder denumit MP3. Înăuntru sunt mai multe arhive, dar găsesc una care îmi atrage atenţia: ZECE DESCOPERIRI DESPRE MAMA. O deschid. Îmi aud propria voce:

— Carmen, ce plăcere să te văd!

— Nu ne-am văzut de mulţi ani.

— Cinci, şase?

— Cel puţin.

E nunta lui Miguel. Urmează o pauză. Nu încape îndoială că Tommy a editat înregistrarea.

— În orice caz, Juan s-a recăsătorit, din fericire; boala lui Soledad a fost atât de tristă şi de fulgerătoare.

— Boală? E incredibil câte minciuni înghiţim.

— Despre ce minciună vorbeşti?

— Ah, Dumnezeule, nu trebuia să pomenesc de asta. Îmi pare rău. Nu mă mai întrebaţi, vă rog.

— Acum nu poţi să ne laşi aşa.

— Soledad n-a murit de vreo boală. S-a sinucis.

— Dar nu murise din cauza unui anevrism cerebral?

— Asta s-a spus, ca să nu iasă cu scandal, dar Soledad s-a sinucis, îţi dau scris şi semnat.

— E unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale familiei Montes.

Totul începe să se desluşească şi în acelaşi timp să devină confuz. Închid ochii. Nu pot să cred că Tommy a trăit cu angoasa aceasta în ultimele săptămâni. Clatin din cap brusc şi respir profund de câteva ori. În liniştea deplină a camerei lui, cel mai mult îmi doresc să-mi strâng fiul la piept. Înregistrarea continuă.

— Cât te-ai schimbat, Alma! Eşti foarte frumoasă, vorbesc serios.

E o voce de bărbat, care nu-mi sună familiară.

— El e Tommy, fiul meu.

— Bună, Tommy, eu sunt Leo, un vechi prieten al mamei tale.

„Secretul cel mai bine păstrat", îmi zic în sinea mea cu sarcasm. Vorbeşte Tommy:

— Eu cred că, atunci când tata se uită fără să vadă nimic şi pare să nu audă pe nimeni, se gândeşte la mama.

Îmi presez pleoapele cu degetele. Mă simt ameţit. Între timp, Tommy continuă să vorbească:

— Unu, să te spânzuri. Doi, să mănânci otravă pentru şoareci. Trei, să-ţi tragi un glonţ în cap, în gură sau în inimă. Patru, să laşi o maşină să te calce.

Aşa şi-a luat Soledad viaţa. Îmi amintesc craniul ei deschis de impact, pumnii strânşi. Mă ridic şi fac câţiva paşi agitat ca să alung imaginea aceasta. În noaptea anterioară i-am promis că am să mă duc s-o iau după-amiaza ca s-o aduc acasă. Urma să cinăm împreună „ca pe vremuri" şi apoi s-o duc înapoi la Aguas Claras. Încercaserăm s-o facem de mai multe ori, însă cu câteva minute înainte de a pleca, Soledad renunţase. Incapacitatea ei de a-şi reveni, lipsa de voinţă, slăbiciunea îmi stârneau compasiunea, dar mă şi exasperau. Să-i spun iarăşi lui Tommy că mama e încă bolnavă în spital, că îi transmite toată dragostea ei, că are să vină curând acasă; aceleaşi fraze, aceeaşi expresie decepţionată pe chipul lui de copil. Am uitat.

Am uitat că Soledad mă aşteaptă. A ieşit pe poarta principală cu poşeta pe umăr. A traversat strada exact în clipa când un camion trecea în viteză. N-a fost nimeni, printre numeroşii martori, care să nu confirme că Soledad s-a aruncat cu bună ştiinţă sub roţi. Peste vreo două zile, medicul mi-a mărturisit că la terapia din dimineaţa aceea, Soledad, în mod voalat, îl anunţase. Faptul că eu nu m-am dus la întâlnirea pe care o stabiliserăm nu avea legătură cu ce făcuse. Am vrut să cred în cuvintele lui. Cunoaşterea acestui adevăr insignifiant nu m-a alinat câtuşi de puţin. După asta am încercat să brăzdez durerea de parcă aş fi străbătut un ţinut infernal. Am încercat să mă instruiesc, să devin mai puternic, sperând să învăţ din experienţele

trăite. A fost singurul mod pe care l-am găsit ca să dau un sens morţii ei.

S-au scurs nouă ani şi, orice aş fi învăţat, acum este zadarnic. Unde este tăria pe care am crezut că o dobândesc de-a lungul timpului? Sunt la fel de neputincios ca atunci. Poate că durerea nu este un mod de a învăţa, ci de a rătăci neîncetat prin singurătate. Eu ar fi trebuit să fiu lângă Tommy, din pricina suferinţei lui! Simt un impuls de nestăpânit, o dorinţă de a pleca în fugă, de a sparge ceva, de a striga… Îi ascult vocea domoală şi cam fără vlagă; pronunţă fiecare cuvânt cu prudenţă:

— Cinci, să te afunzi în piscină şi să respiri până ce plămânii ţi se umplu cu apă. Şase, să te arunci de pe o clădire sau dintr-un copac foarte înalt. Şapte, să-ţi astupi nările şi gura până te sufoci. Opt, să nu mai mănânci şi să nu mai bei apă. Nouă, să-ţi tai venele de la încheietura mâinilor. Zece, să te culci în zăpadă. Unsprezece, să bagi capul în cuptor dând drumul la gaz.

Tommy continuă. Vocea lui, atât de reală, îi face absenţa şi mai chinuitoare. *A doua descoperire: Bunicul mamei a fost fondatorul unei şcoli pentru domnişoare la Buenos Aires, şcoală numită Santa Ana.* Nu ştiu cum a ajuns la asta, dar aşa este.

— Descoperire apendice. Prietenilor le împărtăşeşti minciunile.

Nu ştiu nici cum a ajuns la descoperirea apendice, însă din nou a dat peste un adevăr.

— Nu ştiu ce vedea mama ta la mine. Ea era mult mai inteligentă decât mine. Venea să mă ia cu maşina şi ieşeam la plimbare. Nu în locurile unde se duceau alte femei ca noi. Noi ne duceam în cartierul universitar, în Macul, pentru că ea a studiat Istoria Artei. Soledad era foarte cultă. Ne aşezam într-un bar care se numea Las Terrazas, beam cafea şi fumam, iar beam cafea şi iar fumam. Asta era tot. Dar ne făcea atât de fericite!

E vocea Corinei. Parcă le şi văd ieşind graţioase din casă.

— Nemernicii…

— Cine, mătuşă?

Eu ştiu cine sunt nemernicii. Noi toţi. Toţi cei care trăim confortabil sub carapacea de maniere civilizate şi de decenţă, înconjuraţi de falsitatea care ne protejează de rău.

— A treia descoperire: La fel ca frasinul, mama avea un dragon în rădăcini şi, oricât a luptat să-l învingă, dragonul a sfârşit prin a câştiga bătălia cu ea.

A patra descoperire: După cum spune domnul Milowsky, mama era evreică, la fel şi eu.

Dar cine este acest domn Milowsky? Unde a fost Tommy în tot acest timp, în vreme ce eu îl credeam în camera lui, izolat de toate?

— A cincea descoperire: Mama a murit pe stradă, în faţa clinicii Aguas Claras.

În secundele cât zăbovesc ca să vizualizez această oribilă imagine în căpşorul lui Tommy, în acele câteva secunde, sunt mândru că a ajuns atât de departe.

— Descoperire apendice: Adevărul iese din adâncuri să altereze suprafaţa ordonată a lucrurilor.

Dumnezeule! Mi-e teamă de descoperirile lui, de luciditatea lui, de ideile care i-au trecut prin minte, de sentimentele lui atât de profunde şi de complexe, pe care nu le-am intuit niciodată.

— A şasea descoperire: Bunicul mamei, străbunicul meu, a ascuns că era evreu ca să fie acceptat de societate.

— Descoperire apendice: Alma i-a povestit tatei următoarele: când l-a văzut prima oară pe bunicul, el a întrebat-o dacă e evreică. Ea i-a răspuns că nu e, iar bunicul i-a spus că asta e foarte bine.

Poate că era ocazia de a scoate adevărul din străfundurile în care se afla.

— A şaptea descoperire: Eu cred că, asemenea colegilor mei, bunicul nu-i place pe evrei.

— A opta descoperire: Elementul mamei şi al meu este apa.

— Bunicule, vreau să-ţi urez „La mulţi ani!" Mai vreau să-ţi povestesc că am o prietenă pe care o cheamă Sarah. Este evreică. S-a născut la Buenos Aires şi are un accent minunat. Familia ei face lumânări pentru Shabbat. Ştiţi, bunicule, ce este Shabbatul?

— Nu încape îndoială că tu poţi să ne spui ce este.

— Nu cred că e momentul.

— Pentru că e vorba despre evrei?

— Te întreci cu gluma, băiete. Ai grijă! auzi?

— Da, sunt aici, în grădina casei socrului meu, la câţiva metri de locul unde ne-am întâlnit… Acum vorbeşte Alma. *Ai dreptate. Toate astea sunt ridicole. Nu putem nici măcar să mergem pe stradă împreună, pentru că mor de frică şi ştiu că este iraţional, dar mi-e cu neputinţă să mă stăpânesc… Şi, pe de altă parte… Nu pot cu toate astea, Leo. Nu e ceea ce vreau… Nu mă asculţi… Tu n-ai de unde să ştii asta… Ce pui la cale?… Te-ai gândit la toate… Nu ştiu… E vorba de o despărţire, atunci… Da, o văd. E la malul mării locul unde plănuieşti să mă duci?… Nu, n-am spus că da, întreb doar… Şi eu vreau să te văd… Trebuie să închid… Nu e bine să asculţi discuţiile oamenilor mari. Asta nu se face, iar tu o ştii!*

— Nu e vina mea că tu nu m-ai văzut. Nu eram ascuns. Eram aici.

— Şi ce faci aici?

— Nu făceam nimic.

— Te iubesc mult, Tommy!

— Femeia aia e altă Alma, pe care nu o cunosc.

Nici eu nu o cunosc pe femeia aia. Ochii mă ustură. Deodată, tot ce mă înconjoară – biroul lui Tommy, avioanele lui, grădina, susurul răcoros al aspersoarelor pornite, ba chiar eu însumi – mi se pare

confuz şi lipsit de sens.

— Bunicule, eu am deschis voliera.

— Nu spune prostii, copile!

— Ăsta e adevărul. Eu am deschis voliera.

— Cum ai îndrăznit să faci asta? Eşti nebun? Copilul ăsta e nebun de legat! La fel de nebun ca maică-sa! E vina ta, Juan. Nu i-ai dat niciodată o educaţie cum se cuvine. Îl tratezi de parcă ar fi tâmpit, şi ce-ai obţinut? Asta! N-ai caracter ca să lupţi cu ce ţi-a fost dat să trăieşti. E o nenorocire. Acum duceţi-vă, duceţi-vă, petrecerea s-a terminat.

— A noua descoperire: Bunicul are dreptate, tati e un om slab, şi eu sunt nebun, ca mama, de aceea nu pot să număr până la zece înainte de a-i răni pe ceilalţi.

Bineînţeles că are dreptate. Sunt un om slab, incapabil de a evita ca fiul meu să simtă ce simte, un om căruia îi lipseşte curajul de a se opune tatălui şi de a împiedica lumea pe care a construit-o cu atâta grijă să se prăbuşească.

— Yerfa mi-a spus că o ţii una şi bună cu prietenul tău imaginar. Ţi-am spus-o de o mie de ori, Tommy, nu e bine pentru tine. E bine să-ţi imaginezi, dar lucrurile pe care ţi le imaginezi să nu fie mai importante decât realitatea. Ştiu că e amuzant să-ţi creezi propriile jocuri, să ai lumea ta, dar din realitate te hrăneşti, în realitate relaţionezi cu ceilalţi… Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă am trăi cu toţii mereu într-o lume imaginară?

Despre ce realitate îi vorbesc?! A lui, dintr-odată, a devenit mult mai reală decât a mea.

— A zecea descoperire: Mama ştia că „asta” mă făcea să fiu cine sunt şi „asta” iubea la mine. Nu exista nimeni pe lume pe care mama să-l iubească la fel de mult ca pe mine şi nu există nimeni pe lume care să mă iubească la fel de mult cum m-a iubit ea, şi nu există nimic în univers pe care eu să-l iubesc mai mult decât pe mama.

— Şi eu iubesc asta la tine, Tommy, spun cu voce tare. Şi nu există nimeni pe lume pe care să-l iubesc la fel de mult ca pe tine. Crede-mă! Dacă ai putea să mă auzi…

49.

Înaintez cu ambele mâini încleştate pe volan, fără să-mi dezlipesc ochii de la şosea. Mă gândesc la Tommy, la jocurile lui tăcute, la mersul lui crăcănat, la întrebările lui, la cele douăzeci şi două de apeluri pierdute ale lui Juan.

Am ajuns în oraş. Cerul este de un cenuşiu uniform. Intru pe autostradă şi pătrund în tunel. Este unsprezece şi cinci. Unde şi-a petrecut Tommy noaptea? Dacă a avut un accident? O durere aproape insuportabilă mă cuprinde. Tommy trebuie să-mi fi simţit îndepărtarea, atitudinea detaşată. Nu ştiu cât a putut să audă din convorbirea cu Leo, însă, ţinând cont de felul cum s-a purtat în după-amiaza aceea, este evident că a înţeles ce se întâmpla. Încerc să-mi amintesc momentele pe care le-am petrecut cu el în ultimele zile, să-i evoc expresiile, cuvintele.

Dacă l-aş avea în faţă, m-aş ridica dintr-un salt, l-aş strânge în braţe şi i-aş spune că am fost îngrozitor de aproape de a ne pierde unul pe celălalt, dar orice s-ar întâmpla între mine şi tatăl lui, ne avem încă unul pe altul, putem să editǎm înregistrările lui, să învăţăm alfabetul cu două mâini, să împărtăşim şi alte secrete. I-aş spune că îl iubesc şi că dragostea îmi este mult mai mare decât radiotelescopul care-mi poartă numele. Dar Tommy e departe, nu pot să-i spun toate astea şi îmi pare atât de rău.

Autostrada e descoperită acum. Mă uit spre cer; pescăruşii urmează râul către muntele care se iveşte dincolo de ceaţă. Eram hotărâtă să ies târându-mă din vechea mea piele, aidoma unui şarpe, iar dacă acum şoväi e din pricină că intuiesc că, după ce voi străbate pietrele tăioase ca să mă desprind de ea, pielea are să-mi fie plină de plăgi şi de puroi. Aud un claxon. Cufundată în gândurile mele, am rămas oprită la un semafor. Demarez.

Cu toate că nu mi-e greu să-mi imaginez o viaţă alături de Leo, un element nou mi se infiltrează în conştiinţă: impresia că fug de ceva cu care aş putea să mă reîntâlnesc curând. Poate crizele au legătură cu lucrurile care nu merg bine timp îndelungat şi pe care le ascundem sau le amânăm ca să nu le înfruntăm. Am vrut să fug, iar acesta nu e un lucru rău, dar cine ştie, poate pentru a lăsa totul în urmă ar trebui să-mi înving propriile fantasme, distanţări, tăceri.

E straniu că până acum câteva ore toate acestea au fost invizibile. Gândurile, la fel ca dorinţa, pot să te ducă oriunde. Dar, în acelaşi timp, ca în pasiune, sunt prezentă, legată de ceea ce sunt şi de ceea ce însumez. Mi-i imaginez pe Tommy, pe Juan, pe Lola. Le văd chipurile, miraculos de reale în privinţa detaliilor, iar cutiile goale încep să se umple cu o emoţie puternică şi vie.

Apăs pe acceleraţie. Curând sunt în faţa casei. Deschid uşa. Am impresia că am ieşit de aici în urmă cu un secol, atât de multe au fost meandrele din ultimele zile, din ultimele ore. Sub lumina de chihlimbar din vestibul nu se aude niciun zgomot.

Ca şi cum aş derula un film, mă întorc în timp, în căutarea sentimentelor care m-au unit cu Juan şi descopăr că sunt acolo, zdrobite, dar încă vii. Apare cu claritate prima imagine pe care o păstrez cu el, bărbatul cumpătat şi cu ton calm care a salvat-o pe Edith. În ciuda gesturilor reţinute, Juan transmitea o forţă şi o siguranţă care inundau spaţiul şi ne linişteau. Mi-l amintesc privindu-mi burta de două luni, forma pe care a căpătat-o îmbrăţişarea lui, respectând şi ocrotind fiinţa care era între noi.

Merg spre biroul lui. În vaze, florile sunt ofilite şi mirosul lor rânced răzbate până pe coridor. Deschid uşa. Juan, aşezat pe scaunul lui ergonomic în faţa ferestrei, are telefonul la ureche. Auzindu-mă intrând, se întoarce spre mine. Vreau să-l îmbrăţişez, dar dispreţul zugrăvit pe chipul lui mă opreşte. Nu înţeleg. Cu toate astea, mă apropii de el. Se ridică de pe scaun şi, cu mâna în sus, îmi cere să aştept. Se întoarce cu spatele la mine şi continuă convorbirea. Aerul are o miasmă dulceagă şi grea. Lumina soarelui se leagănă pe cotoarele cărţilor din bibliotecă.

— Mulţumesc. Am să te ţin la curent, încheie şi închide. Bună! Plecam.

Mă priveşte descumpănit, însă numaidecât îşi preface expresia într-un rictus.

— Ai aflat ceva? întreb.

— Nu. Încă nu. Mă duc la tata.

— Să mergem, atunci.

— Nu e nevoie. Aş prefera să rămâi.

— Merg cu tine, Juan.

— Vreau să mă duc singur. Tonul îi este iritat.

— De ce?

— Cum de ce? O noapte întreagă mi-am stors creierii, gândindu-mă că poate i s-a întâmplat ceva fiului *meu* şi sunt perfect capabil să trec în continuare singur prin asta.

Se mişcă de colo colo cu o înverşunare sumbră, îşi trece dosul unei mâini peste gură cu putere. Ochii îi strălucesc febrili, de parcă ar fi bolnav. Agresivitatea este felul lui de a se apăra în faţa emoţiilor pe care nu ştie cum să le controleze. L-am văzut făcând asta de sute de ori şi de fiecare dată m-am îndepărtat de el încă puţin. Dar nu astăzi. De data asta pot să-i văd inima, ca şi cum i s-ar fi desprins de torace.

— Îmi pare rău. Eu vreau să merg cu tine… Iartă-mă, spun.

Şi când pronunţ acest ultim cuvânt, vocea mea dobândeşte un timbru fals.

— Ce trebuie să-ţi iert?

Se opreşte în loc. Mă priveşte în ochi, cu o mină scrutătoare şi înfricoşătoare. Pleoapele i se înroşesc.

— Că n-am fost aici când aveai nevoie de mine, că mi-am lăsat mobilul în maşină, că mi-au trebuit ore…

Juan izbucneşte într-un hohot de râs lugubru şi apoi spune:

— Nu contează.

Mă dă la o parte cu un gest al mâinii, se întoarce şi iese pe coridor.

Eu îl urmez. Juan urcă treptele, intră în camera noastră şi închide uşa în urma lui. Cobor la bucătărie s-o salut pe Yerfa. Beau o cafea aşteptându-l. Yerfa se roagă într-un murmur persistent. Apuc ceaşca cu ambele mâini şi mi-o apropii de piept. Mă gândesc la singurătatea lui Tommy, la dezamăgirea lui. Nu mi-am închipuit niciodată că pot răni în felul acesta pe cineva pe care îl iubesc.

Îmi termin cafeaua, îmi iau rămas-bun de la Yerfa şi mă duc în stradă ca să-l aştept pe Juan. Când apare, mă apropii de el. Am tendinţa de a-l mângâia pe faţă, de a-i alina neliniştea, însă, înainte de a schiţa gestul, rămân paralizată din pricina expresiei sale caustice şi în acelaşi timp absente, ca şi cum ar fi dominat de o idee. Zăbovim unul în faţa celuilalt, încremeniţi. Îmi adun puterile, îmi întind o mână şi îi ating obrazul. Juan îşi face ochii mici şi mă priveşte, aşa cum te uiţi în lumină înăuntrul unei camere străine. Frica pune deodată stăpânire pe mine. Se întâmplă rapid, nu izbutesc să reacţionez. Juan mă înşfacă de încheietura mâinii şi mă strânge cu forţă. Doare. O secundă cumpănesc că nu e chiar rău, măcar şi-a depăşit indiferenţa. Îmi dă drumul şi, fără a-şi dezlipi ochii copleşiţi de violenţă, exclamă:

— Nu mă atinge! auzi? Să nu mă mai atingi!

— Ce ţi-am făcut? întreb fără să-l privesc. Vocea mi-e stinsă. Juan nu răspunde. Repet cu putere: Ce ţi-am făcut?

Încă simt contactul mâinilor lui sălbatice.

— Nu e nevoie să mă mai minţi. Ştiu.

Cuvintele lui sunt marcate de o mânie imensă şi nelămurită.

— Ce ştii? îmi asum riscul de a întreba.

Juan nu răspunde. Mintea începe să-mi funcţioneze febril, căutând, punând cap la cap, pătrunzând în genunile memoriei, până dau de înregistrarea lui Tommy în Los Peumos. Pesemne că Juan a ascultat-o la un moment dat. Stă neclintit, fără să vorbească, fără să mă privească, închis în carapacea lui, şi nu-l învinuiesc. Cum aş putea?

— Nu merită osteneala, Alma, nu acum. N-am timp pentru asta. Trebuie să-l caut pe Tommy, zice, îndreptându-se spre maşina lui.

Eu îl urmez. Mă urc şi mă aşez lângă el. Îmi strâng pleoapele. Nu pot să plâng. Ar fi zadarnic.

— Nu mă lăsa pe dinafară. Trebuie să-l văd pe Tommy, trebuie să

ştiu unde e, cum se simte, îi cer cu brutalitate, sub impulsul unui sentiment care îmi apasă pieptul.

— Pentru ce?

Îşi duce mâna la frunte. Ştiu că regretă că a deschis o crăpătură în fermitatea lui.

— E şi fiul meu.

— Te rog, nu, Alma! Serios, las-o baltă! Nu vreau să vorbesc cu tine, nu vreau să fiu lângă tine, îmi repugnă prezenţa ta, singurul lucru de care am nevoie acum este să-mi concentrez energiile ca să-l găsesc pe Tommy, spune, apoi scoate un sunet de exasperare.

— Bine. Dar lasă-mă să merg cu tine! Te rog!

Rămâne în tăcere, fără să pornească motorul. Ţine ambele mâini pe volan şi privirea aţintită asupra străzii pustii. Deodată oftează şi, fără să-şi ia ochii de la trotuar, îl aud spunând:

— Chiar dacă asta nu s-ar fi întâmplat, problema cu Tommy, vreau să spun, tot nu te-aş întreba. Nu vreau să ştiu. Sper că am vorbit clar. Nu sunt genul ăsta de bărbat.

Tonul îi este lipsit de nuanţe. Mi se adresează ca unei necunoscute.

— Şi ce gen de bărbat eşti?

— Asta e o chestiune care de acum înainte pentru tine n-are nicio importanţă, afirmă scurt.

Faptul că Juan nu-mi spune în faţă ceea ce ştim amândoi, că sunt vinovată de dispariţia fiului său, în loc să mă facă să mă simt uşurată, îmi provoacă o asemenea angoasă, că abia pot să respir. Cât aş vrea să pot să-i vorbesc. Abia acum înţeleg sensul confesiunii. Este un fel de a elibera sentimentele imposibil de suportat. În secundele de muţenie care urmează, ceva se dezintegrează într-un colţ al maşinii. Scrutez cu coada ochiului profilul tenace al lui Juan şi descopăr că dragostea lui e moartă.

— Te rog să ieşi de aici! Tu nu faci parte din asta. Nu mai faci, insistă. Are o expresie de însingurare, greu de desluşit.

Deschid portiera maşinii şi cobor. Juan porneşte motorul şi în câteva secunde dispare din câmpul meu vizual.

50.

Nu mă duc acasă la tatăl meu; de fapt, nu mă duc nicăieri. Nu fac decât să rătăcesc fără ţintă cu maşina. Mi-e cu neputinţă să stau liniştit sau să vorbesc cu vreo fiinţă umană, până nu sună blestematul de mobil şi nu-mi spune cineva că Tommy e bine. Şi pe măsură ce înaintez, străzile, oamenii îşi pierd consistenţa şi sensul, de parcă aş privi lumea prin raze X şi aş descoperi că dincolo de chipul lor vizibil nu e absolut nimic. O scoarţă fără sevă. Lumea şi oamenii goi pe dinăuntru. Îmi sună telefonul mobil. Mă uit pe ecran. E un număr pe care nu-l am în agendă. Pulsul mi se accelerează.

— Domnul Juan Montes?

— Da, afirm.

— Bună ziua! Sunt locotenentul Ríos, am fost acasă la dumneavoastră aseară.

— Bună ziua!

— Dacă îmi permiteţi, domnule Juan, am să vorbesc pe şleau. S-a găsit corpul unui copil pe coastă, la vreo doi kilometri spre nord de Los Peumos. După semnalmentele pe care le descrie caporalul care răspunde de zonă, e vorba de un copil în vârstă cam de opt ani, nu mai mult, ceea ce nu s-ar potrivi cu fiul dumneavoastră.

— Fiul meu are statura unui copil de opt ani, îngaim.

Vocea abia îmi iese din gâtlej.

— Nici nu are uniforma şcolii. Fiul dumneavoastră purta uniformă, continuă ofiţerul Ríos.

— Cum e îmbrăcat? întreb cu jumătate de glas.

— Cu jeanşi şi o geacă roşie. Nu are pantofi. Trebuie să-i fi luat apa. Am trimis prin internet fotografia pe care ne-aţi dat-o dumneavoastră, dar copilul are faţa desfigurată de lovitura pe care a suferit-o când a căzut şi nu i s-a putut confirma identitatea.

— În Los Peumos se află casa bunicului lui şi mormântul mamei, murmur.

Ofiţerul vorbeşte mai departe, fără să mă asculte.

— După cum am fost informat, copiii din sat se duc acolo când chiulesc. E un loc periculos şi nu e prima oară când se întâmplă. Trebuie să fie vorba de un copil din partea locului şi, întrucât orele de curs nu s-au terminat, nu i-a anunţat încă nimeni dispariţia. Acum vreo două luni, corpul unei fetiţe a stat la morgă până seara fără să-l revendice nimeni. Aşa m-a informat caporalul responsabil. Vă spun asta ca să nu fiţi atât de sigur că e vorba de fiul dumneavoastră, Tomás, nu-i aşa? Bine, voiam să vă cer să vă duceţi până acolo. Ca să eliminăm orice îndoială.

— Unde e? întreb sec.

— În momentul acesta, corpul este transportat la spitalul San Benito din Los Peumos.

— Cum l-au găsit? mă interesez.

— Domnule Juan, nu vă agitaţi aşa, cel mai probabil nu e vorba de fiul dumneavoastră.

— Cel mai probabil, spun fără urmă de convingere.

În vreme ce vorbim, conduc spre aerodrom.

— Când ajungeţi la spitalul San Benito, întrebaţi de caporalul Rojas. El are să vă aştepte.

— Am să fiu acolo în patruzeci de minute, închei şi închid.

Conduc cu toată viteza pe străzile aglomerate din Santiago. Depăşesc o Mazda şi apoi un Fiat, traversez intersecţia în secunda când un semafor galben se schimbă în roşu, trec de un camion cu marfă şi de un autobuz şcolar.

Tot înaintând, dintr-un loc îndepărtat şi imobil al fiinţei mele văd forfota unui oraş care îmi este străin.

*

Alimentez cu combustibil, pornesc motoarele, intru pe pistă, primesc autorizaţia de decolare, trag de manşă în spate, înalţ botul avionului meu şi peste câteva secunde zbor. Deasupra copacilor şi acoperişurilor, strălucirea cerului alunecă spre culmi galbene. Traversez un front de nori joşi şi apoi ies într-o zonă de lumină. În sud plutesc câţiva nori tiviţi cu cenuşiu. Străbat cerul cu viteză constantă. Motorul produce un sunet monoton, care spulberă timpul. Înălţimea are efectul unei anestezii locale.

Şi atunci, în capul meu apare un copil. Este neîndoielnic produsul imaginaţiei mele, întrucât este cu neputinţă ca Tommy să stea pe locul copilotului. Cu toate acestea, totul la el este atât de real: Privirea somnoroasă şi în acelaşi timp pătrunzătoare se odihneşte asupra mea, mâinile cu degete fine, pielea albă, picioarele care atârnă de pe scaunul prea înalt şi gestul acela, atât de caracteristic lui, de a se scărpina în cap ca să-şi insufle forţă când se pregăteşte să vorbească. Dar Tommy n-are să-mi vorbească, pentru că Tommy e copilul pe care l-au găsit în Los Peumos. Aş vrea să mă prăbuşesc şi să mă scufund în mare. N-are să-mi spună nimeni că suferinţa şi moartea sunt parte intrinsecă a vieţii, nimeni n-are să-mi arate că fără ele existenţa ar fi incompletă. Tommy e mort, mort… şi asta n-are sens.

Un strigăt îşi croieşte drum prin esofagul meu. E un urlet pe un ton lipsit de consistenţă, profund, care izbucneşte şi mă străbate din cap până în picioare, apoi continuă să vibreze cu toată intensitatea. Din corpul meu s-a ivit o fiinţă a cărei materie este informă şi deteriorată, care e stăpânită de frică şi de singurătate.

51.

În timp ce face cafea, Maná mă priveşte cu una dintre dezgustătoarele ei expresii de om înţelept. În drum spre ea, am sunat-o ca să-i spun de Tommy. Restul nu pot să i-l spun. Ar însemna să-i dau armele mele duşmanului. Nici ea nu mă întreabă de ce sunt aici în loc să fiu cu Juan, căutându-l pe Tommy. Aşezată la masa din bucătăria ei, aştept să se facă ora să mă duc s-o iau pe Lola de la şcoală. Vreau să-mi îmbrăţişez fiica. Am pe genunchi geanta pe care a adus-o acasă la Maná. Pijamaua ei cu mere se iveşte prin fermoarul pe jumătate deschis. Îmi vine s-o iau şi să o duc la nas, dar mă stăpânesc.

Masa este acoperită de cutiuţe cu mărgele cu care Maná brodează o figură cu tors uman, cap de cocoş şi doi şerpi drept picioare. Îmi rotesc privirea prin fiecare colţ, la mobilele ei de lemn care adăpostesc zeci de coşuri şi vase. Încerc să-mi imaginez poveştile lor, dar e inutil, nu reuşesc să mi-l scot din cap pe Tommy. Maná se aşază lângă mine. Toarnă cafea în două ceşti şi apoi îşi întinde în poală o bucată de material brodat.

— E Abraxas. O zeitate care uneşte divinul şi demonicul. Ştii de ce o brodez?

Scutur din cap în semn că nu.

— Ca să nu uit de un principiu de bază. Că trebuie să accept tenebrele dinlăuntrul fiinţei mele dacă vreau să ating o infimă fărâmă de pace. A fost una dintre marile teme ale lui Jung, îmi explică.

Se opreşte, constatând că abia dacă o ascult.

Tommy mi-a spus cândva că Maná îl făcea să se gândească la vrăjitoarele bune. Eu am vrut să ştiu la ce se referea, iar el mi-a răspuns că sunt cele care pot să facă atât bine, cât şi rău, o abilitate ce le făcea de două ori mai puternice. Maná ia câteva mărgeluşe aurii şi le vâră pe un ac. Mişcările îi sunt domoale şi atente. Norii de dimineaţă încep să se risipească şi nişte gropi albastre par să se ivească pe ici-colo. Din când în când, Maná îşi ridică privirea de la lucrul de mână şi mă observă. Îi scrutez părul alb, ridurile care îi înconjoară ochii şi care, în loc s-o ofilească, îi conferă o înfăţişare cumpătată. S-ar spune că ea însăşi le-a lăsat să se instaleze pe chipul ei. Nu băgasem de seamă, dar Maná e lipsită de aerul de resemnare pe care îl emană de obicei femeile pline de zbârcituri şi cu pielea lipsită de vigoare, ca ea. Auzim ecoul unei locomotive în depărtare. Restul e tăcere. Liniştea bucătăriei şi a lumii ei.

Şi atunci se întâmplă. Casa de apă se dărâmă. Nu mai am unde să mă ascund. Izbucnesc în plâns cu trupul zgâlţâit de convulsii. Mă îndoi de mijloc şi îmi îngrop capul în mâini. Plâng aplecată în faţă, expulzând din corp un venin. Mama mă cuprinde şi mă trage spre

pieptul ei. În ureche îmi sună inima ei. Nu ştiu cât timp zăbovesc aşa, gemând în braţele ei, până când izbutesc să mă desprind de cămaşa ei umedă. Îmi ridic capul şi îmi trec mâinile peste faţă.

— Am distrus totul, şoptesc.

— Asta e imposibil. Uită-te ce efort am făcut eu ca să distrug totul, şi tu eşti aici.

— Eu am reuşit. Am făcut tot ce am putut ca să fiu diferită de tine. Am jurat că n-am să rănesc pe nimeni cum m-ai rănit tu pe mine.

Maná îşi încrucişează mâinile, le apasă una peste alta şi apoi le duce la buze.

— Am construit totul în mod conştient. Am crezut că am să reuşesc. Am crezut că reuşisem…

Schiţez un gest de descurajare cu mâna, şi vocea mi se stinge.

Maná respiră profund. Niciodată nu o mai înfruntasem în felul acesta. Să mă eliberez de influenţa ei însemna şi să ignor responsabilitatea care-i revenea în viaţa mea.

— Alma, câteodată… murmură şi lasă fraza neterminată. Se uită spre fereastră fără să respire şi apoi scoate un suspin care umple spaţiul. Câteodată, oricâte eforturi am face, viaţa trece peste noi. Purtările şi sentimentele noastre nu ne aparţin pe de-a-ntregul. Sunt determinate la rândul lor de ceea ce ne dau sau ne iau ceilalţi, de ceea ce ne ascund, de ceea ce ne spun, de povestea noastră. Atâtea lucruri…

— Dacă aş crede ce îmi spui, aş putea să-mi uşurez vinovăţia, dar durerea, cum alini durerea?

— Există un spaţiu, un spaţiu infim care ne aparţine. Şi în acela sălăşluieşte esenţa noastră. Spaţiul acela ne face ce suntem, ne permite să schimbăm cursul călătoriei. Ca pânzele fregatelor. Câteodată, e de ajuns o mişcare imperceptibilă pentru ca lucrurile să se schimbe.

Adoptă un ton grijuliu şi profetic, care-mi încordează nervii.

— Ce ghinion, căci şi pe alea le-am ars, intervin.

— Ah, nu. În niciun caz. Pânzele sunt indestructibile. Continuă să fluture chiar şi după ce ai murit, în amintirea celor care te-au iubit.

Nu pot să cred că stau să vorbesc asemenea prostii şi să ascult metaforele banale ale mamei mele.

— Maná, în timp ce Juan suferea îngrozitor din pricina dispariţiei lui Tommy, eu eram cu alt bărbat. Despre asta îţi vorbesc. Nu de nenorocitele tale de pânze şi nici de corăbii ridicole. Îţi dai seama?! strig. În timp ce el mă suna iar şi iar, eu eram pe plajă, fericită, mă regulam. Tommy şi-a dat seama de toate, de aceea a fugit. Ştie şi Juan. Înţelegi? De rahatul ăsta vorbesc.

Îmi feresc privirea ca să controlez vârtejul de furie şi de teamă care mă invadează. Maná îşi coboară fruntea şi îmi strânge degetele. Încerc să mă calmez. Îmi trec dosul mâinii peste nas şi respir.

— Dacă Tommy a fugit, nu ăla a fost motivul sau, cel puţin, nu singurul, spune cu prudenţă.

— Cum poţi să fii atât de sigură? întreb preocupată.

— Pentru că lucrurile nu sunt niciodată aşa. Nu sunt niciodată izolate. Tommy e un copil foarte sensibil; să nu spunem că tatăl lui îl ajută prea mult, dar pe de altă parte era victima agresiunii la şcoală.

— Tu de unde ştii?

— Ştiu pentru că mama unuia dintre colegii lui, căreia îi predau ore de meditaţie, mi-a spus. Se pare că unul dintre copii, căindu-se, i-a povestit mamei lui ce se întâmpla şi aşa au aflat unii, printre care şi femeia pe care o cunosc eu.

— Şi de ce nu m-ai prevenit?

— Am aflat acum vreo două zile, aşteptam momentul potrivit ca să-ţi spun.

— Toţi ştiu, în afară de noi.

— Cu siguranţă, Tommy nu vrea ca voi să ştiţi. E îngrozitor de umilitor.

— Şi ce mai ştii? investighez cu ostilitate.

— Că situaţiile nu sunt niciodată ceea ce par. Sau cel puţin nu în totalitate. Că facem ce putem, cu toate că de multe ori se dovedeşte insuficient.

Ochii i se încreţesc de parcă ar urma să plângă.

— La ce te referi?

— Ce am să-ţi spun nu e un mod de a mă izbăvi. E clar? Vreau să poţi analiza lucrurile din alt punct de vedere, atâta tot. Îţi aminteşti de biletul pentru Barcelona? De unde crezi că a ieşit?

— Tu?

Maná încuviinţează cu un gest al capului. Deodată îmi amintesc că a primit o vedere de la Edith. Ea i-a dat datele mele lui Edith şi i-a cerut să mă angajeze. Trebuie s-o fi cunoscut în vreo peregrinare, înainte de a se căsători cu tata. Călătoria mea şi Edith, cele două mari miracole care mi-au salvat viaţa şi pe care eu le-am pus pe seama propriilor mele hotărâri, i se datorează ei. Un sprijin urzit cu multă discreţie pe care l-a pus la cale fără ca eu să bănuiesc. Lipseşte doar Juan. El a venit la restaurant pentru că i-a strecurat cineva numele meu împreună cu o cronică din ziarul *El País* în biletul de avion. Îmi amintesc vag că am auzit-o pe Maná spunând că a lucrat la o agenţie de voiaj. O întreb.

— O vreme, da. Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă.

— Atunci, tu l-ai trimis pe Juan la restaurantul lui Edith.

Maná neagă, scuturând din cap şi îşi coboară privirea ca să ia o mărgică. Ştiu că minte. Ieri, dezvăluirile mamei mele m-ar fi zdruncinat din temelii. Dar ce importanţă au toate astea acum, dacă Tommy a dispărut.

— Ce am făcut sau n-am făcut, lucrurile bune şi lucrurile rele pe care le-ai primit de la noi sunt moştenirea pe care ţi-o lăsăm. Acum e rândul tău.

— Nu-mi pot lua gândul de la Tommy, de la faptul că poate suferă, că nu ştiu unde este. Nu ştiu cum s-o fac, *mamă*… mărturisesc, rostind cuvântul de nerostit.

— Nici eu nu ştiu. Prin asta trecem singure, Alma. Nu-ţi închipui cât aş vrea…

Bărbia îi tremură, şi lacrimile încep să-i alunece pe obraji. Chiar şi aşa, nu-şi ascunde chipul. Plânge pentru mine. Aceasta e poate una dintre schimbările de direcţie despre care îmi vorbeşte. În ciuda certitudinilor ei, Maná se teme mai puţin decât mine de ironiile vieţii şi de întrebările fără răspuns.

Amândouă ne uităm afară, spre peticul de cer ce se zăreşte prin fereastra ei. Se pare că aşa vine iertarea, nu cu surlele şi trâmbiţele marilor revelaţii, ci strecurându-se pe tăcute prin ferestrele bucătăriilor.

52.

Mi se face frig în încăperea aceasta fără ferestre. Îl aştept pe caporalul Rojas. Lumea exterioară e departe. Tata, fraţii mei, pacienţii mei, clinica; toată viaţa aceea minuţioasă, plină de rituri ce păreau absolut necesare. Deodată, în minte îmi răsare o întrebare, cu o asemenea claritate, că mă înfioară: „De ce ai dat drumul păsărilor?”

Nu mi-a trecut prin cap că poate Tommy a avut un motiv să facă ce a făcut. Trebuia să-l întreb. Trebuia să ascult ce avea să-mi spună. Şi în loc de trăncăneala aia pe care l-am obligat să o asculte în camera lui, am fi putut să ne aşezăm liniştiţi să stăm de vorbă. Poate că răspunsul lui nu mi-ar fi plăcut, poate m-ar fi durut sau m-ar fi supărat, iar eu n-aş fi ieşit din camera lui cu satisfacţia că am îndeplinit o sarcină, însă acum mi-aş aminti de după-amiaza aceea nu ca de încă un pas în atenta educaţie a fiului meu, nici ca de una dintre nenumăratele discuţii de felul acesta pe care le-am avut, ci ca de un moment sincer şi esenţial.

Îmi sună telefonul mobil. Este Yerfa.

— Domnule Juan, tocmai am găsit un bilet de la Tommy.

— Ce spune?

— Spune: Nu vă faceţi griji pentru mine, m-am dus s-o văd pe mama în Los Peumos, astăzi e comemorarea morţii ei. Mă întorc cu autobuzul de şase. Mulţi pupici pentru toţi. Tommy.

— Unde l-aţi găsit?

— În cămară, când m-am dus să iau orez pentru prânz.

— În cămară?

— Da, chiar acolo. Nu înţeleg de ce l-a lăsat atât de ascuns.

— Ca să nu-l găsim prea repede.

— Şi atunci unde e, domnule Juan, unde e copilul meu?

— Vom afla, staţi liniştită.

Caporalul Rojas deschide uşa uitându-se într-o parte şi în cealaltă, de parcă ar pătrunde în tabăra duşmanului.

— Mulţumesc, doamnă Yerfa. Vă voi suna mai târziu.

Rojas întinde mâna şi mi-o strânge pe a mea cu putere. Simt atingerea pielii lui aspre. Cu toate că îşi poartă uniforma neglijent, e un om cu maniere destul de delicate. Ieşim pe un coridor plin de pacienţi care-şi aşteaptă rândul la medic. Când trecem, un copil cu o rană pe faţă mă priveşte sfidător. Mergem fără să scoatem o vorbă. Frigoriferul este în capăt.

*

Caporalul Rojas îşi întoarce faţa. Nu mi-e greu să-l recunosc pe

Tommy în corpul acesta distrus. Privesc pometii plini de leziuni ai fiului meu, buzele crăpate, ochii deschişi şi plini de contuzii, toracele şi braţele umflate. Laba unui picior s-a desprins şi este unită cu restul piciorului doar prin cartilaj. Osul şoldului se iveşte în carnea albă. Urechile, în schimb, sunt intacte; gâtul, de asemenea, întreg şi neted. Părul de abanos străluceşte încă. Îmi plimb degetele de-a lungul corpului rece. Cineva râde dincolo de uşă. Buzele mi se înfioară, iar din gâtlej îmi scapă un geamăt pe care mi-l înăbuş numaidecât. Bărbatul care susţine în aer pânza albă mă întreabă:

— Vă simţiţi bine?

— Puteţi să-l acoperiţi, răspund.

53.

— Ce ai, mami? o aud pe Lola întrebându-mă.

Strâmbă din nas şi ridică din umeri.

Suntem în camera ei şi, în timp ce ea pune la loc jucăriile pe care le-a avut cu ea acasă la mama, eu o observ. Tommy a dispărut de treizeci şi patru de ore. Lola a întrebat de el imediat ce am intrat, şi eu i-am răspuns că a ieşit cu Juan. I-a părut rău că nu a fost aici ca să ne ţină companie. La întoarcerea acasă mă simt ca un soldat solitar, ascuns după un copac care-mi ţine loc de parapet, aşteptând să se întâmple ceva. O iau pe Lola de mijloc şi o răstorn pe pat.

— Am chef să te mănânc întreagă, ca pe un purceluş.

— Vai, mami, eu nu sunt un purceluş, mă contrazice, lipindu-se de mine.

— Ba da, eşti.

O sărut de multe ori pe gât, un loc atât de catifelat, unde dăinuie frageda copilărie.

— Nu. Nu sunt, eu sunt un iepure, aminteşte-ţi, spune cu fermitate, agăţată de trunchiul meu.

— Ştiu, dar iepurii nu sunt atât de gustoşi.

Ne rostogolim de câteva ori în pat cu corpurile unite. Ajungem la margine şi apoi ne dăm de-a dura spre partea opusă; mişcările devin din ce în ce mai rapide, până când, la una dintre rotiri cădem pe jos, îmbrăţişate. Ea deschide ochii cu un aer ştrengăresc şi râde imitând personajele din desenele animate. Sunt nişte sunete intermitente şi stridente, care ne fac să râdem şi mai mult.

Mă impresionează că sunt capabilă să râd în felul acesta şi în acelaşi timp să simt ce simt. Îmi amintesc că m-am jucat aşa cu Tommy când era mai mic. Dacă ne găsea Juan, mă avertiza să am grijă şi închidea din nou uşa. Mă gândesc că i-ar fi plăcut să se joace aşa cu fiul lui, dar el nu cunoştea drumul care duce la îmbrăţişările acestea fără motiv. Acum Tommy a crescut, şi amândoi au pierdut pentru totdeauna această experienţă. Poate că eu şi Juan, fără să ştim, suntem prinşi în ceea ce Maná a numit „moştenirea”. Există o parte a noastră de care ne este greu să ne desprindem, chiar dacă ne răneşte, şi care ne defineşte viaţa într-o măsură atât de mare, că preferăm s-o ignorăm. Când o întrezărim o clipă, instinctul nostru închide uşa, ca Juan când intra şi mă vedea făcută una cu trupul fiului lui şi credea că noi am ales s-o închidem. O strâng pe Lola cu şi mai multă putere.

Îmi revine în minte şarpele care, după ce străbate pietrele tăioase ca să se desprindă de pielea lui, descoperă că rănile n-au dispărut. Mă tulbură faptul că nu m-am gândit la asta înainte: să le vindec nu e un exerciţiu solitar, nu are legătură doar cu mine. Acum văd lucrurile

atât de clar, că îmi vine să strig asta.

— N-o să ne mai sculăm niciodată de pe podea? întreabă Lola.

Mobilul îmi sună în poşetă. Mă ridic şi îl caut cu disperare până îl găsesc. Pe ecran apare numele lui Leo. Mi se pare că s-a scurs o veşnicie de când l-am lăsat în dimineaţa asta. Lola se aşază pe patul ei şi îşi aţinteşte asupra mea ochii căprui, conştientă de angoasa mea.

— Aşteaptă-mă puţin, da? E un telefon important de la birou.

Ea se strâmbă la mine cu gura deschisă, de parcă m-ar întreba: „De când îmi dai explicaţii pentru un telefon?"

Intru în camera mea. Îmi văd geanta de voiaj pe jumătate deschisă, pe duşumea. Restul încăperii are un aspect îngrijit, ca şi cum în lipsa mea m-ar fi exilat.

— Alma, eşti acolo?

— Da.

— L-aţi găsit pe Tommy?

— Nu.

Leo amuţeşte câteva secunde. Pe fundal se aude zgomotul unei maşini care trece.

— Îmi pare rău!

— E oribil, Leo.

— Eşti acasă, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Sunt afară, în faţa maşinii tale.

Copacul stufos din dreptul ferestrei mă împiedică să-l văd.

— De ce te-ai întors la Santiago?

— Nu prea avea sens să rămân. Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu e uşor pentru mine să ies acum. Leo nu spune nimic. Îmi dau seama că n-are să cedeze. Aşteaptă-mă, ies acum, îl anunţ.

Din prag, îl văd pe Leo pe celălalt trotuar. Prezenţa lui, atât de aproape de lumea mea, mă îngrozeşte. Deschid portiera maşinii şi îi cer:

— Vino, urcă înainte ca asta să devină un scandal.

Leo traversează şi urcă dintr-un salt. În vreme ce mă îndepărtez în viteză de cartierul meu, Leo îşi pune mâna pe coapsa mea. Zăbovim în tăcere. Mă cuprinde o oboseală mistuitoare. Înaintez fără ţintă, evitând bulevardele principale. Deschid geamul, temperatura e plăcută.

— Putem să mergem undeva? răbufneşte brusc.

N-aş fi în stare să intru într-un loc public şi să văd că viaţa celorlalţi îşi urmează cursul, în vreme ce Tommy cine ştie pe unde e. Mă opresc la un colţ de stradă oarecare, coborâm din maşină şi facem câţiva paşi. Este o stradă cu locuinţe cochete, unele nedate încă în folosinţă. În capăt se zăresc un bulevard cu curmali răsădiţi şi câteva clădiri întunecate. Seara care se destramă are textura casei de cristal: cea a

unei lumi fictive suspendate în timp. O lume din care eu nu fac parte.

— S-au întâmplat atâtea lucruri de azi-dimineaţă, mă hotărăsc să-i spun.

— Îmi imaginez, încuviinţează Leo.

Percep prudenţă în vocea lui. Mergem mai departe fără să ne atingem. Liniştea din jur devine densă, ca un căluş.

— Îmi pare rău, Leo!

Observ umbra profundă care-i străbate chipul.

— Îmi pare sincer rău!

— Nu e nevoie să te hotărăşti acum, pot să aştept.

Mă emoţionează descumpănirea şi smerenia lui.

— Eu nu mă grăbesc, adaugă.

Îl strâng cu putere. Leo mă sărută, contactul cu pielea lui mă răneşte. Nu pot să-l suport. Mă desprind de el.

— Te simţi vinovată, nu-i aşa? întreabă.

— Nu. Nu e sentiment de vinovăţie. Cel mai probabil, am să mă căiesc. Când tu ai să fii instalat din nou la Bogotá, cu altă femeie, eu am să fiu singură.

Nu pot să-i explic ce s-a întâmplat cu Juan.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus când ne-am întâlnit la nunta Juliei? mă întreabă.

— Nu.

— Mi-ai spus că te mulţumeai să nu te simţi singură. Se pare că nu mai gândeşti la fel.

— Ba da, gândesc încă la fel.

— Te simţi oare singură cu mine?

Zilele petrecute cu Leo mi se par îndepărtate, chiar străine.

— Răspunde-mi, te simţi singură cu mine?

— Câteodată.

— Şi cu Juan?

— Aproape întotdeauna.

— Atunci?

— Dar nu cumva simţi şi tu acelaşi lucru? Nu-mi ceri să trăim împreună tocmai pentru că eşti sătul de singurătate şi îţi faci iluzii că împreună o vom putea învinge într-un fel? Nu tu mi-ai spus că disperarea uneşte oamenii? Ai spus-o foarte clar în prima noapte când am fost împreună, ca să nu existe dubii.

— M-am răzgândit. Şi ştii de ce? Pentru că alături de tine nu mă simt disperat. M-am gândit că şi tu simţi acelaşi lucru. Însă cred că m-am înşelat.

Am ajuns până în locul unde se înalţă curmalii. Nimic din toate acestea n-are sens atâta vreme cât Tommy nu apare. Chiar şi aşa, continui să vorbesc:

— Curând vom fi şi mai singuri. După ce vom încerca şi vom da

greş, vom fi mult mai singuri.

— Uite ce e, Alma, întâmplările în sine nu înseamnă mare lucru, sunt la fel de fericite sau de nefericite precum cele care nu se produc nicicând. Singura diferenţă este că atunci când se produc, avem opţiunea de a le încărca de sens. Asta îţi propun, să dăm poveştii ăsteia un sens pentru amândoi.

Dialogul nostru mi se pare o pantomimă, o palidă copie a realităţii. Îmi vine să fug.

— S-o încărcăm de sens… murmur.

— Exact, afirmă Leo.

Un zâmbet i se iveşte în colţul buzelor.

— Iartă-mă, nimic din toate astea n-are sens acum, nu ştiu ce fac aici. Tommy a dispărut, se poate să i se fi întâmplat ceva îngrozitor, nu ştiu unde e şi îţi jur că sunt incapabilă să mă gândesc la altceva.

Se lasă tăcerea câteva clipe.

— Înţeleg.

— Totul s-a schimbat, Leo, spun tulburată.

— În mod definitiv?

Negura urcă pe cer şi mă copleşeşte. Nu mai avem nimic de împărtăşit. Leo îmi ia mâna şi mi-o apasă, ca şi cum ar vrea să exteriorizeze un ultim sentiment intens.

54.

Observ fotografia lui Soledad fixată cu o piatră lângă lespedea ei. Ochii întunecaţi privesc spre mare, spre locul unde trebuie să fi căzut Tommy. El a lăsat-o aici. Dincolo de vânătăile care-i umbresc chipul, Soledad are o expresie blajină, chiar luminoasă. În deschizăturile alungite de sub gene, pupilele îi strălucesc. O rafală îşi croieşte drum între ţesuturile compacte ale corpului meu. Plâng. Jos, valurile se sfărâmă, izbindu-se de stânci. Îl văd pe Tommy, privirea lui pătrunzătoare mă străbate şi mă deschide. În ea, întrevăd un bărbat desprins de obiectele exterioare, un bărbat care percepe realitatea vag, prin scăpărări fugare de conştiinţă. Toate certitudinile mele se destramă, până şi cea pe care o enunţ acum. Tommy. Îmi amintesc desenul lui cu Minotaurul, desen care mi s-a părut întotdeauna prea feminin. Pot să-l văd cu o asemenea claritate de parcă l-aş avea în faţă. Intru în labirint. Înaintez prin coridoarele lui, cele ale conştiinţei lui Tommy, vasta lui lume în care n-am avut niciodată curaj să intru, din stângăcie, de teamă să nu dau de durerea lui, de amintirea mamei lui încercând să se sinucidă. Ce nefericite mi-au fost eforturile, ce false! L-am lăsat singur în labirint, iar el, în felul lui, a găsit ieşirea.

Trebuie să mă întorc. Dar cum? Mă uit către mare. Apele cenuşii scrijelesc stâncile, iar pe cer norii se întind ca o pată de cerneală. Îmi amintesc că am telefonul mobil în buzunar. Fac o fotografie a apei, încă una, şi încă una, căutând să-i captez sclipirea ursuză. Apa care mi l-a luat pe Tommy. Poate, încremenind clipele, pot să găsesc crăpătura, minuscula dâră de lumină care indică ieşirea din labirint.

Mă gândesc la Alma. Mai degrabă decât să mă gândesc, imaginea ei îmi apare, de parcă ar fi aşteptat clipa în care să se arate. Îmi amintesc cuvintele lui Tommy. Nu există altcineva pe lume căruia să-i pot spune că e mort, că i-am văzut corpul distrus şi că e ceva care moare în mine chiar în clipa aceasta; nu mai există nimeni pe lume căruia să-i pot mărturisi că nicicând nu mi-a mai fost atât de frică. Formez numărul telefonului ei mobil.

— Juan? o aud pronunţând numaidecât. Juan, Juan… repetă neliniştită.

— Tommy e mort, spun. Mă invadează o senzaţie de irealitate, de parcă toate acestea s-ar întâmpla altundeva, i s-ar întâmpla altui bărbat. A murit în mare, în faţa mormântului lui Soledad, o anunţ în continuare.

Alma nu răspunde. Tăcerea ne învăluie, o tăcere pe fondul căreia ne freamătă respiraţiile. Ştiu că plânge, că îşi închide ochii dorind să scape de grozăvia care a pus stăpânire pe ea. Asta fac eu.

— Juan, unde eşti? mă întreabă.

Vocea îi este prudentă.

Cuvintele ei par să înainteze pe o pânză care se poate sfâşia în orice minut.

— În cimitirul din Los Peumos.

— Cu cine eşti?

— Singur.

— Juan, mă aştepţi, da? Mă aştepţi?

Plâng din nou. Nu încerc să-mi domolesc suspinele.

— Asta o să facem. Tu mă aştepţi şi între timp vorbim. De acord?

Eu spun că da, că sunt de acord.

— N-am să închid până ajung acolo, mă auzi? Plec. Sunt în maşină şi pornesc motorul. Eu nu te las, Juan! Eu nu-ţi dau drumul. Acum îmi pun *handsfree*-ul, aşa putem să vorbim mai departe, aşteaptă o secundă. Gata!

Ştiu că are geamul deschis şi că părul ei roşu se ridică în aer.

— Şi, în vreme ce conduc, ca să nu adorm, poţi să-mi povesteşti ceva. Ce vrei tu.

Ştiu că îşi trece dosul mâinii peste nas iar şi iar, că are o expresie hotărâtă şi că nu-şi ia piciorul de pe acceleraţie.

— Şi dacă nu vrei să vorbeşti, nu mă supăr… declară.

Pot s-o văd muşcându-şi buzele până la durere.

— Alma, spun în cele din urmă, tu eşti firul.

— Despre ce vorbeşti? Eu sunt un fir? Doar asta? Un mizerabil fir?

Aud că râde; e un râs răguşit.

— Toate astea. Tu eşti firul pe care mi l-a lăsat Tommy ca să ies din labirint, pentru că singur nu pot. Îţi aminteşti?

MULŢUMIRI

Lui Carlos şi prietenilor mei dintotdeauna, pentru sfaturi şi pentru sprijinul lor necondiţionat.

Carolei Schutte şi lui Andrés Guelfenbein, pentru că au găsit desenele lui Tommy.

Lui Carmen Martín Gaite, care i-a împărtăşit Almei ideile ei despre literatură.

Lui Vicente Huidobro, în ale cărui *Cele din urmă poeme* am găsit versurile „Mă gândesc la ei, la morţi”.

Şi lui Jorge Aguiló, chirurg, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele sale.

{1} Spune-i asta/ şi spune-i de-ntâmplările, mari şi mici,/ ce-râurita-au… Restul e tăcere, *Hamlet*, actul V, scena 2, traducere de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu, în Wiliam Shakespeare, *Opere complete*, vol. 5, Univers, Bucureşti, 1986, p. 432 (n. red.).
{2} *Alma,* în limba spaniolă, înseamnă „suflet”. (n.tr.)
{3} Leo, în limba spaniolă, înseamnă „citesc”. (n.tr.)
{4} Dragul meu coleg, îţi mulţumesc foarte mult pentru susţinere. Sunt sigur că totul va fi bine în cele din urmă. De îndată ce ajung acasă, îţi trimit adresa mea, pentru că mi-ar plăcea nespus să văd desenul pe care mi l-ai promis. Al tău devotat, Thomas. PS: Avem acelaşi prenume, sunt sigur că e un semn bun. (n. red.)
{5} Mic adăpost, de diferite forme, conţinând diverse obiecte, construit în memoria unei persoane decedate în circumstanţe tragice sau violente, în locul unde a murit aceasta (n.tr.).
{6} În sfârşit, ies din pădure! (n. red.)
{7} París Parque Arauco este un mall din Santiago de Chile. (n.tr.)
{8} Priveşte-mă. Simte-mă. Atinge-mă. Vindecă-mă. (n.red.)